

Θηβανός

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΙΑΤΑ

από... ποντικούς, φίδια και κόρακες

Το δρᾶμα τῶν Παρισίων κατὰ τὸ 1870-71

«Εκεῖνος πού θά φέρη τρία ποντίκια δικαιοῦται σ' ἕνα γεῦμα, μιά γάτα σέ τρία καί ἕνα σκύλο σέ πέντε. Τά ζωᾶ πρέπει ἀπαραίτητως νά εἶνε ζωντανά».

Ἡ εἰδοποίησις αὕτη, ὅπως μάς πληροφορεῖ ὁ «Μηνύτωρ τῶν Βερσαλλίων» τοῦ 1871, ἦταν τοικοκολλημένη στήν πρόσφιν τοῦ Νοσοκομείου τῆς Μεσομβρίας, στή Πάρισι, κατὰ τήν περίοδον τῆς πολιρκίας τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας ἀπό τοὺς Πρώσους ἐπεῖτα ἀπὸ τὴν ἥττα τῶν στρατιῶν τοῦ Ναπολέοντος β' σ' αὐτὸν Σεντάν.

Ἡ ἐλλείψις τροφίμων καί ἡ πείνα εἶχαν κάμει τότε τοὺς Παρισίους νὰ στραφῶν πρὸς τὰ κατοικίδια ζωᾶ καί τοὺς ποντικούς.

Ἀπὸ τὸν «Μηνύτωρα τῶν Βερσαλλίων» μαθαίνομε ἐπίσης ὅτι ἡ ἀγορά τῶν ποντικῶν εἶχεν ἐγκαταστήσῃ στή μεγάλη πλατεία πού βρισκόταν μπροστὰ στὸ Δημαρχεῖο. Εἶνε ἀξιοσημείωτος ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον γινόταν ἡ διαδίκασίς τῆς πωλήσεως.

Οἱ πωληταὶ εἶχαν κλεισμένους τὰ ἀποδιστικά αὐτὰ τρωκτικά μέσα σὲ μεγάλα κλουβιά. Στεχωρίζαν κατόπιν τὸ ποντίκι ἢ τὰ ποντίκια πρὸς διάλεξις ὁ ἀγοραστής καί, χτυπώντας τα μὲ ἕνα ραβδάκι τὰ ἀνάγκασεν νὰ περάσουν ἀπὸ μιά στενὴ ὁπὴ μέσα σ' ἕνα ἄλλο μικρότερο κλουβί. Ἐνὰ μπουλντῶγκ ἔκρινε τότε τὸ μουσοῦδι τοῦ μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλουβί καί ἐστραγγάλιζε τὰ ποντίκια, πού περριζιδόντο κατόπιν στὸν ἀγοραστή.

Ἡ τιμὴ τῶν ἦταν 5 - 12 δεκάρες ἀνάλογα μὲ τὸ μέγεθός των.

Ἐνὰ ἀπὸ τὰ καλύτερα ἐστιατόρια τοῦ Παρισιοῦ εἶχε ἐπινοήσει τότε ἕναν ἰδιότυπο τρόπο παρασκευῆς τῶν ποντικῶν μὲ σαμπάνι καὶ ἀφρονα ὑπαχαρικό. Τὸ πιάτο αὐτὸ ἔγινε περιφάνιο καὶ οἱ πελάτες οχημάτιζον οὐρὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο μπροστὰ στὸ ἐστιατόριο γιὰ νὰ μὴ πρέρσουν νὰ ἐξασφαλίσουν μιά μερίδα.

Στὸ τέλος, ὅμως, τὸ ἐστιατόριο ἐκλείσκει τίς πόρτες του, ἐλλείψει ὀχι πελατῶν, ἀλλὰ ποντικῶν.

Τὰ «Νέσα» τῆς 4ης Δεκεμβρίου μάς δίνουν, ἐξ ἄλλου, τὸ «μενού» ἐνὸς ἐπισημοῦ γεύματος πού δόθηκε στὸ δημορχεῖο τοῦ 9ου διαμερίσματος μὲ τὴν εὐκαιρίαν μίας φιλανθρωπικῆς ἐορτῆς ὑπὲρ τῶν παιδιῶν.

Τὸ «μενού» αὐτὸ περιελάμβανε, λοιπόν, τὰ ἑξῆς: Κονσομὴ ἀπὸ κρέας ἀλόγου μὲ κεχρί. Σηκότι σκύλου («à la maître va' otel»).

Γάτα μὲ μαγιονέζα.

Φιλέτο σκύλου μὲ σάλτσα τομάτας.

Γάτος μὲ μινιτάρια.

Κοτελέττες σκύλου μὲ πιζέλια.

Ποντικούς («ααλί»).

Μπουτί σκύλου γάρνισμένον μὲ μικρὰ ποντικάρια.

Μυαλὰ ἀλόγου.

Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ, ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισί τους οἱ πωληταὶ σκουληκιῶν.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐγκρατίζοντο μὲ μιά μικρὴ φουφορὸν στὰ χέρσα γήπεδα μεταξὺ τῶν σπιτιῶν ἢ κοντὰ στὶς ὁδοὺς τοῦ Σηκουάνο. Ἐσκαβὸν τὸ ἔδαφος κι' ἐβγάζαν ἀπὸ μέσα πνέοντες εἰδους σκουληκία, μικρὰ καὶ μεγάλα. Αὐτὰ τὰ σκουληκία τὰ περνούσαν κατόπιν σ' ἕνα μικρὸ σῆμα, τὰ ἐβίωναν στὴ φωτιά καὶ τὰ πουλούσαν στους διπλοῦς. Τὰ μικρὰ σκουληκάρια πουλιόνταν μιά πεντάρα, τὰ μεγαλύτερα, ὅμως, ἑπτάσαν νὰ πουλιούνται τρεῖς ἢ τέσσερες δεκάρες.

Οἱ κόρακες ἐπίσης καθώς καὶ διάφορα ἄλλα ἀρπακτικά ὄντες ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισί τους ἀπὸ τὴν ἀγορὰ τοῦ Παρισιοῦ. Οἱ κόρακες ἑπτάσαν νὰ πουλιούνται στήν τιμὴ τῶν 20 φράγκων, ποσὸν πού ἦταν ἀρκετὰ σημαντικό γιὰ τὴν ἐποχὴ.

Δὲν ἔλειψαν, ἐξ ἄλλου, τὰ φίδια καὶ οἱ σαῦρες. Οἱ «κυνήγοι» τὰ ζετρωπῶσαν ἀπὸ τίς φωλιές τους, τοὺς ἔκοβαν τὸ κεφάλι καὶ τὰ ἔφερναν στήν ἀγορὰ ὅπου γινόταν ἀνάσπασα.

Οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἦσαν γεμάτες ἀπὸ συνταγὰς γιὰ τὴν παρασκευὴ τῶν πὶδ ἀπιθάνων φαγητῶν. Τὰ ποντίκια εἶχαν πάντοτε μιά τιμητικὴ θέσι μεταξὺ αὐτῶν τῶν συνταγῶν. Οἱ Παρισίνοι μάνειροι εἶχαν ἐπινοήσει ὀχι λιγώτερον ἀπὸ 87 τρόπους παρασκευῆς τῶν. Τὰ κρέατα τῶν σκυλιῶν τῶν γάτων, τῶν σαυροειδῶν, τῶν γαϊδάρων, τῶν μουλαριῶν κτλ. εἶχαν ἐπίσης τίς δικές τους συνταγὰς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὕτη εἶχε δημιουργηθῇ, μάλιστα ἐνὸς ζωοῦ πού φουφορῶσε ἀπὸ νηστεία ἢ ἐξάντλησις, ἡ χρῆσις τῶν ποντικῶν ἀπὸ τῶν πεινῶν. Ἄλλοι ὑποστήριζαν ὅτι ὑποπόσει νὰ γίνῃ ἐπείτα ἀπὸ 3 - 5 ὥρες, χωρὶς τὸ κρέας νὰ εἶνε βλαβερὸ.

Τὸ δῆμα τῶν ζώων ἐπιλείπει ἐπίσης μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τῶν τριχῶν γιὰ τὴν παρασκευὴ ζωοῦ, πού οἱ Παρισίνοι τὸν εὗρισκαν νοστιμώτατο.

Ἡ κατάσταση αὕτη κράτησε πολλοὺς μῆνες. Καὶ τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι τὸ ἐμπόριο τῶν ποντικῶν, τῶν ἑρπετῶν, τῶν σκυλιῶν κτλ. ἐξασκοῦσθαι γιὰ πάλιν καὶρό ἀκόμη ἀλλὰ σὲ πολὺ μικρότερη κλίμακα. Ἀποτελοῦσαν ἕνα εἶδος ἐκλεκτῶν μεζεδῶν, πού ἔθελαν ἀκόμη τὸν οὐρανίσκο πολλῶν Παρισίων.

Οἱ δύο σακάτηδες

Πρωτότυπο διήγημα

Συνάντησα τοὺς δύο σακάτηδες, τὸν Ἀντόνιο Γκοντιερὲθ καὶ τὸν Χουάν Ροζαλὲς στὸ πανηγύρι τῆς Σάντα - Λαουρα. Ἦσαν κι' οἱ δύο μαζί, ὅπως πάντα. Καὶ χαμογελοῦσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, σάν δυὸ ἄνθρωποι πού ἀγαπιοῦνται πολὺ μεταξύ τους.

Ὡστόσο, δὲν ἦταν κανεὶς σ' ὅλη τὴν περιοχή τῆς Ἀλτεϊντά πού νὰ μὴν ἤξερε τὴ θλιθερὰ καὶ τραγικὴ ἱστορία τοῦ θανάτου μίσους, πού τοὺς χώρισε ἀλλοτε. Θὰ σὰς διηγηθῶ ἀμέσως αὕτη τὴν ἱστορία. Ἀλλὰ πρωτύτερα πρέπει νὰ σὰς τοὺς περιγράψω.

Ὁ Ἀντόνιο Γκοντιερὲθ εἶχε μιά βαθεῖα οὐλὴ ἀπὸ χτύπημα σπαθιοῦ στὸ ἀριστερὸ μαγουλο. Τὸ ἴδιο χτύπημα εἶχε κόψει λοζὴ τὴ μύτη του, εἴτοι πού δὲν ἔβλεπε τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὴ ἐκτός ἀπὸ δυὸ μαῦρες τρύπες στὸ ὕψος τῶν ματιῶν. Τὸ ἀριστερὸ του χέρι κρεμόταν παράλυτο καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ σὲ τίποτε. Καί, ὅσο γιὰ τὸ κορμί του, ἔγερνε πρὸς τὰ ἐμπρός, γιὰτὶ μιά σφαῖρα πού τὸν εἶχε χτυπήσει στὴ ράχη εἶχε ἐξαρθρώσει δυὸ ἢ τρεῖς σπονδύλους καὶ εἶχε παραμορφώσῃ τὴ σπονδυλικὴ του στήλη.

Ὁ Ροζαλὲς ἦταν κουτσός ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι καὶ ἀγκομαχοῦσε καθὼς περπατοῦσε. Γιὰτὶ μιά σφαῖρα τοῦ εἶχε τρυπήσει τοὺς πνεύμονες κι' εἶχε μείνει σφηνωμένη μεταξύ τοῦ στέρνου καὶ τῶν πλευρῶν.

Ἐχτες, τώρα μιά ἰδέα γιὰ τοὺς δύο σακάτηδες. Πρέπει νὰ σὰς πῶ ἀκόμη πὼς ἦσαν ἄλλοτε οἱ περιφημότεροι «καμπαλλέρες» τῆς Ἀλτεϊντά. Κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τοὺς παραβῇ ὅτ' ἦσαν ἀκροβατικὲς ἐπιδείξεις πᾶν σὲ ἄλλο καὶ στὸ χεῖρισμό τῶν ὀπλων. Κι' ὅλοι τοὺς ἠθελαν γιὰ φίλους, ἀλλὰ κανεὶς γιὰ ἐχθρούς.

Ὁ Γκοντιερὲθ καὶ ὁ Ροζαλὲς ἦσαν πάντα ἀκριστοὶ καὶ κείνη τὴ χρονίᾳ εἶχαν πᾶσι μαζί στὸ πανηγύρι τῆς Τυζάλα.

Ἐκεῖ, λοιπόν, γνώρισαν τὴν ὁμορφὴ Ζεναΐτα, τὴν κόρη τοῦ δὸν Σαλβατόρε Καρασσο καὶ τὴν ἀγάπησαν καὶ οἱ δύο μὲ τὴν ὁρμὴ καὶ τὴ θερμὴ πού δείχνουν οἱ γνήσιοι καμπαλλέροι σὲ παρόμοια ζητήματα.

Ὁ Γκοντιερὲθ, πού ἦταν κατὰ ἕνα χρόνιο μεγαλύτερος, ἔλπιζε πὼς ὁ Ροζαλὲς θὰ ὑποχωροῦσε ἀκριβῶς γιὰ τὸ λόγο αὐτό. Κι' ὁ Ροζαλὲς, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἔλπιζε πὼς ὁ Γκοντιερὲθ θὰ τὸν ἀφηνε, σάν μικρότερο, νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του στὸν ἔρωτα.

Ἔτσι, λοιπόν, κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν ὑποχώρησε καί, σὲ λίγο, οἱ δύο ἀχώριστοι φίλοι ἔγιναν δυὸ ἀσπονδοὶ ἐχθροί, πού μισοῦσαν θαύστα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Γιὰτὶ ὁ Γκοντιερὲθ πίστευε πὼς χωρὶς τὸν Ροζαλὲς, θὰ κατακοῦσε τὴν καρδιά τῆς ὁμορφῆς Ζεναΐτα. Καὶ τὸ ἴδιο πίστευε κι' ὁ Ροζαλὲς γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

Μιά μέρα, ὁ τελευταῖος σταμάτησε τὸν Γκοντιερὲθ τὴν ὥρα πού αὐτὸς ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Τυζάλα, ὅπου εἶχε πάει μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μπορούσε νὰ μιλήσῃ γιὰ λίγες στιγμὲς μὲ τὴ Ζεναΐτα.

— Ἀντόνιο, τοῦ εἶπε, νομίζω πὼς ἔχομε μαζί κάποια διαφορά καὶ πὼς εἶνε καιρὸς νὰ τὴν λύσουμε.

— Κι' ἐγὼ τὸ νομίζω, ἀπάντησε ὁ Γκοντιερὲθ.

— Μεταξὺ μας δὲν χρειάζονται πολλὰ λόγια, συνέχισε ὁ Ροζαλὲς. Θὰ σὲ περιμένω αὐριο τὸ πρῶτο κοντὰ στὶς Τρεῖς Γέφυρες.

— Μὲ θέλεις περὶ ἡ ἀνεβασμένο στ' ἄλογό μου, Χουάν;

— Ἀνεβασμένο στ' ἄλογο σου καὶ μ' ὅλα σου τὰ ἄρματα, Ἀντόνιο.

— Δὲν θὰ περιμένῃς ἄδικα, Χουάν. — Οὕτε καὶ σὺ θὰ κοπιήσῃς γιὰ νὰ μὲ βρῇς Ἀντόνιο.

Ὁ ἀγῶνας αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγριούς πού εἶδε ποτὲ μάτι ἀνθρώπου.

Μόλις οἱ δύο ἀντίπαλοι ἀντίκρουσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, χαίρετίσθηκαν καὶ σπηρούνησαν τὰ ἄλογα τους.

Ἀρχισε ἔτσι ἕνα τρελλὸ κυνηγητὸ ἀνάμεσα στὰ δέντρα τῶν δάσους. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔτρεχαν πότε δεξιά, πότε ἀριστερὰ κι' ἄλλοτε διέγραφαν μεγάλους κύκλους, κυνηγώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ κάθε τόσο γέμιζαν τὰ ὄπλα τους καὶ πυροβολοῦσαν, ὁ καθένας πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου του.

Τὸ τρελλὸ αὐτὸ κυνηγητὸ τοὺς εἶχεν ἀγριέψει. Ἦσαν πιά δυὸ θηρία, πού δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἀνθρώπινο.

Ἄλλ' ἐξαντλήθηκαν ὅλα τὰ φυσικὰ τους χωρὶς νὰ πληγώσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Πέταξαν τότε τίς καρμίνες τους καὶ τράβηξαν ἀπὸ τὴ ζωὴ τὰ περιστροφὰ τους.

Ἡ ἄγρια πάλιν συνεχίσθηκε μὲ μεγαλύτερη ὁρμὴ ἀπὸ πρῖν.

Σὲ μιά στιγμή, μιά σφαῖρα τοῦ Ροζαλὲς χτύπησε τὸν Γκοντιερὲθ στὸ ἀριστερὸ χέρι.

Ἄλλὰ κι' ὁ Ροζαλὲς χτυπήθηκε στὴ ράχη ἐπείτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά καὶ σὲ λίγο ξαναχτυπήθηκε ἀπὸ δευτέρου σφαῖρα στὸ δεξιὸ πόδι.

Εἶχαν ἀδείασει τώρα τὰ περιστροφὰ τους καὶ τὰ πέταξαν κι' αὐτὰ, γιὰτὶ τοὺς ἦταν ἀχρηστὰ πιά.

Καὶ τράβηξαν τὰ σπαθία τους.

Ὁ Γκοντιερὲθ δὲν μπορούσε νὰ κινήσῃ παρὰ μόνο τὸ ἕνα του χέρι καὶ ἡ θέσις του ἦταν πολὺ μειονεκτική. Ὁ Ροζαλὲς μὲ μιά γερὴ σπαθιά τοῦ ἔκοψε τὴ μύτη καὶ τὸν ἔκαψε νὰ κυλισθῇ ἀναίσθητος κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογό του. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς εἶχε χάσει πολὺ αἷμα κι' ἔπεσε τὴν ἴδια στιγμήν κάτω.

Ὡστόσο δὲν πέθαναν οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Μερικοὶ φίλοι τοὺς παρακολοῦθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ τὸν ἀγῶνα τοὺς πῆγαν σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ὁ Γκοντιερὲθ καὶ ὁ Ροζαλὲς πάλαιψαν ἀρκετὲς μέρες μὲ τὸ θάνατο. Ἀλλὰ, στὸ τέλος, κατώρθωσαν νὰ σωθοῦν.

Ἦσαν ὅμως καὶ οἱ δύο παραμορφωμένοι καὶ σακάτηδες. Καὶ τέτοιον θάμεναν σ' ὅλη τὴν ζωὴ.

Ἔτσι ὅπως εἶχαν καταντήσει δὲν μπορούσαν πιά νὰ διεκδικήσουν τὴν καρδιά τῆς ὁμορφῆς Ζεναΐτα. Κι' ἐκλαίγαν κι' οἱ δύο ἀπὸ λύπη κι' ἀπελπίσιν γιὰ τὸ κατάντημά τους.

Μιά μέρα, ὁ Γκοντιερὲθ καὶ ὁ Ροζαλὲς ἔτρεχε νὰ συναντήθουν στὴ Βεράντα τοῦ νοσοκομείου, μ' ὅλο πού οἱ νοσοκόμοι φρόντιζαν πάντα νὰ τοὺς βγάδουν γιὰ περίπατο σὲ χωριστὲς ὁδούς τὸν καθένα.

Ἀλλὰ κείνη τὴν ἡμέρα εἶχε γίνῃ κάποιο λάθος στὴν ὥρα.

Ὅλοι περιμέναν τότε πὼς οἱ δύο σακάτηδες θ' ἀρχίζαν νὰ βρίζονται καὶ πὼς θὰ ὀρμούσαν ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

Ἀλλὰ ἔγινε κάτι τὸ ὁλότελα διαφορετικὸ καὶ τὸ ἀνεπίσπτο.

Ὁ Γκοντιερὲθ καὶ ὁ Ροζαλὲς ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου καὶ τὰ δάκρυα πού ἔτρεφαν ἀπὸ τὰ μάτια τους ἦσαν δάκρυα χαρᾶς.

Ἀπὸ τότε δὲν χωρίστηκαν ποτὲ πιά. Κι' ἡ ζωὴ τους κύλησε μαζί ἡρεμῇ, γαλήνῃ καὶ εὐτυχισμένῃ.

Θὰ περιμένετε ἴσως νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν ὁμορφὴ Ζεναΐτα. Ἀλλ' ἡ κόρη τοῦ δὸν Σαλβατόρε Καρασσο δὲν παίζει κανένα ρόλο σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Νομίζω, ἄλλωστε, πὼς παντρεύτηκε λίγον καιρὸ μετὰ τὴ μονομαχίαν πού σὰς ἀφηγηθήκα.

ΡΟΥΜΠΕΝ ΚΑΜΠΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ' • ΑΘΗΝΑΙ 26 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1948 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 526

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ Τηλ 27-135 — 29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Θά σέ συχωρέση ΕΚΕΙΝΗ;

Τελευταῖος τὰ μαθαίνει ὁ σύζυγος, ἀλλὰ κάποτε τὰ μαθαίνει. Τὰ πληροφοροῦνται κι' αὐτοί. Τί κρίμα! Καὶ εἶχαν παντρευτὴ ὑστερα ἀπὸ μακροτάτη ἐρωτικὴ δοκιμασία. Ἀγῶνας γιὰ νὰ παρθῶν. Ἀντιρρήσεις τὰ σπῖτια, δυσκολίες οικονομικῆς, ἕνα σωρὸ ἐμπόδια. Νίκησε ἡ ἀγάπη τους, ἦρθε ἡ στιγμή πού ἀγκαλιάστηκαν καὶ εἶπαν τὸ «ἐπὶ τέλους!»

Ἐπὶ τέλους, ἡ εὐδαιμονία. Τοὺς ἔδωκε τὰς τοὺς χαίροσσαν. Ἐναρμονισμένους ψυχῆς καὶ σώματα. Ἀπολύτῃ τὴν πνευματικὴ συνεννόησι. Ὑγεία, ὁμορφία, νεότης. Τί τῆς ἦρθε καὶ πῆγε νὰ τὰ βρωμίση; Τί τῆς ἔλειπε καὶ πῆγε νὰ τὰ ἀναζητήσῃ ἐξ ἑαυτοῦ τὸ σπῖτι τῆς; Ἡ τρέλλα, ὁμολογεῖ ἡ ἴδια. Καπρίτσιο μίαν στιγμὴν. Τίποτε δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὸν παράδεισόν τῆς. Μήπως, τάχα, ἔλειπε τίποτα ἀπὸ τὸν ἄλλο παράδεισον, τὸν πραγματικόν, ὅπου μὰς τᾶκανε μουσκέμα ἡ προμήτωρ κι' ἀκομα πληρώνουμε τὸ ἀμάρτημά τῆς; Ἔτσι ἀπὸ μιά περιέργεια. Τὸ φοβερὸ πάθος γιὰ τὸν ἀπαγορευμένον καρπὸν. Γεμάτο τὸ τραπέζι σου ἀπὸ αγαθὰ. Ἐνὰ ξυνομπλο βρέχεις στὸ γειτονικὸ περιβόλι, κι' αὐτὸ πᾶς νὰ δαγκώσῃς. Στὸν ξένο καρπὸ στρεφῇς κι' αὐτὴ. Δὲν εἶνε ἡ μὴν. Πολλὰς στρέφονται. Ἀλλὰ ἀπὸ σοφορὴ κλίσι πού σκιάζει τὴν κλίσιν πρὸς τὸν ἄντρα τους. Δεύτερος ἔρωτας, ἰσχυρότερος ἀπὸ τὸν πρῶτον. Δίνουν οἱ δύο ἑρωτες τὴ μάχη τους καὶ πέφτει νεκρὸς ὁ πρῶτος. Ὁ δεύτερος τὸν ἀπορροφᾷ. Δὲν τὶς δικαιολογᾷ. Ζαλίστηκαν ἀπὸ τὴν ἀγάπην κι' ἔχασαν τὸ δρόμον τους.

Αὐτὴ ὅμως δὲν εἶχε οὔτε τέτοια ἐξήγησι νὰ δώσῃ. Δὲν ἀμάρτησε γιὰτὶ ἀγάπησε. Δὲν τὴ μέθυσε τὸ νέο ἐρωτικὸ κρασί. Ἡ περιέργεια τὴν παρέσυρε. Ἰσως καὶ ἡ ἀδουλίαν, ἡ ἐλλειψὶ ἀντιστάσεως πού χαρακτηρίζει πολλὰς γυναῖκες. Μιά νοήτρια πού τίς κάνει νὰ δέχονται τὴν πρόσκλησι γιὰτὶ κουράζονται ν' ἀντιτάσσουν τὸ ὄχι τους.

Ὁπωσδήποτε τὸ κακὸ ἔγινε. Καὶ ἦρθε ἡ στιγμή πού τὸ πληροφορήθηκε ὁ σύζυγος. Δὲν ἀνίκει στοὺς ἀνθρώπους πού τυφλώνονται ἀπὸ τὴν ὀργή. Μὲ συγκρατημένα τὰ νεῦρα δέχτηκε τὴ μαχαιριά. Τὸ κομμά τοῦ πόνου τὸν κατέκλυσε. Τραυματισμένος ὁ ἐγωϊσμός του. Φαρμακωμένη ἡ ψυχὴ του. Περισσότερο ἀπὸ τὸ θυμὸ ἡ θλίψι εἶνε πού τὸν κυριεῖ. Ὀλιμμένος σκέπτεται ἂν ἔφταιξε σὲ τίποτα, ἂν αὐτὸς εἶνε ὁ ἥθικος αὐτουργὸς τοῦ παραστρατήματος τῆς γυναίκας του. Καὶ δὲ βρῖσκει τίποτα γιὰ νὰ κατηγορήσῃ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐξασκοῦνται νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὁπως πρῶτα, ἐξασκοῦνται νὰ τὴν σέβεται μὲ τὴν ἴδια ταυσερότητα.

— Σαὺ ἔφταιξα σὲ τίποτα; τὴ ρώτησε.

— Ὅλο τὸ φταίξιμόν εἶνε δικό μου, ἀναγνωρίζει ἐκείνη.

Εἶνε εὐλικρινὴς. Ἀναγνωρίζει ὅτι

δὲν ἔχει κανένα ἐλαφρυντικὸ γιὰ νὰ καλύψῃ τὴν πράξιν τῆς. Ἄν ἦθελε ὅμως νὰ τὴ συχωρέσῃ...

Νὰ τὴ συχωρέσῃ! Ὅταν τὸ πρῶτακουσε δὲ ἔβλεπε νὰ τὸ συζητήσῃ. Ὁ χωρισμὸς ἦταν ἡ ἀρχικὴ τοῦ ἀπόφασι. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ἀρχισε νὰ τὸ σκέπτεται. Ἄν τὴ συχωρῶσε... Τὴν ἀγαπᾷ τόσο ἀκόμα... Ὅθ' τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ ζήσει μακριὰ τῆς. Εἶνε σωστὸ — σκέπτεται — ἡ μαρία μίαν στιγμὴν νὰ καταστρέψῃ τὴ ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου; Δυστυχῆς αὐτὸς, ἂν τὴν ἔχανε. Καὶ ποῖος ξέρει ποῖο δρόμον θάπαιρνε ἐκείνη ἂν ἀποφασίσῃ νὰ χωρίσῃ τοὺς δρόμους τους... Νέα γυναῖκα. Μόλις εἰκοσιδύο ἐτῶν. Καὶ ὠραία. Ποῖόν θὰ εἶχε γιὰ νὰ τὴν κρατήσῃ ἀπὸ τὸν κατήφορον; Σκέπτεται ὁ ἄντρας, σάν τὸ δικαστὴ, πού γεμάτος ἐπιεικείαν καὶ κατανόησι φάνηκε νὰ βοῇ ἐλαφρυντικά γιὰ τὸν κατηγορούμενον πού τὸν βαρύνει τρομερὴ κατηγορία.

Νὰ τὴ συχωρέσῃ, ἢ νὰ πάρῃ τὴ σκληρὴ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ ἀπόφασι; Ρωτᾷ. Ἐχετε νὰ τοῦ δώσετε καμμιὰ ἀπάντησι; Καταλαβαίνω. Σὲ ἀμχανία βρῖσκεσθε κι' ἐσεῖς. Ἄν ἦσαν μόνο ζήτημα ἐγωϊσμοῦ, ἂν ἐπρόκειτο γιὰ ἐκδίκησι, ἂν ἡ ὑπόθεσι παρουσιαζόταν σάν ὑπόθεσις ἰκανοποίησε τὸν φιλοτίμου, κανένας δισταγμὸς τότε. «Ἄσες αὐτοῖς». Οὕτε συζητήσι. Ἡ ἐπιεικεία εἶνε δειγμὰ μεγαλοψυχίας. Δὲν εἶνε σημεῖον ἀδυναμίας. Γιὰτὶ νὰ μὴ γίνεταί μεγαλοψυχία, ὅταν μάλιστα μὲ τὴ μεγαλοψυχία του αὐτὴ ἱκανοποιεῖ τὸν ἐνδόμυχον πόθον του καὶ δὲ χωρίζεται ἀπὸ τὸ πρόσωπον πού ἐξασκοῦνται νὰ τοῦ ἐμπνέῃ ἀγάπην.

Συμφωνοῖ γι' αὐτὰ ὅλα καὶ κανένας δὲν θὰ ἦθελε νὰ ψυχράνῃ τὸ ἔθλο τοῦ συζύγου πού εἶνε διατεθειμένος νὰ συχωρέσῃ τὸ ἀμάρτημα τῆς γυναίκας του.

Τὸ θέμα ὅμως εἶνε ἄλλο. Εἶνε ἂν θὰ σὰς συχωρέσῃ ἐκείνη, πού ἐσεῖς τὴ συχωρᾶστε. Τὴ συχωρᾶστε. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας. Δέχεται τὴ συγγνώμην σας μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Σὰς ἀνακηρύσσει σωτῆρα τῆς. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴν σὰς δικάζει κι' αὐτὴ στὸ ὑποσυνείδητό τῆς. Καὶ δικάζοντας, πολλὰς φορὲς, καταδικάζει. Δὲν τὸ θέλει, δὲν τὸ σκέπτεται, δὲν περνᾷ ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς. Ἡ καταδίκη ὅμως συντελεῖται μέσα τῆς. Κάποια ὑποτίμησι. Ἰσως νὰ σὰς βλέπῃ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

9ον ιστορικά.

— Κρυώνεις, Βάγια; ρώτησε καρδιά. Κρυώνει η καρδιά μου και ματώνει όταν συλλογίζομαι αυτόν τον άντρα.

— Τι σου κανε;

— Μ'έκανε να πονέσω πολύ, πάρα πολύ! αποκρίθηκε η άρρωστη με φωνή ραγισμένη κι' έπεσε βαρεία στα μαξιλάρια της. "Η Μυρτάλη δεν την μίλησε άλλο γι' αυτόν. Πολλές φορές σταματούσε έτσι η κουβέντα τους, όταν η γεροντίσσα άρχιζε να μιλή για το μυστικό δράμα της ζωής της. Κι' η Μυρτάλη είχε μάθει πια να σέβεται αυτό το μυστικό, που φαινόταν να βαστάει αιώνας.

— Αφ'ότι με έμένα τώρα, παιδί μου! είπε η Κλημένη. Αυτά εινε περασμένοι καιμοί. Εσύ να δούμε τι θα γίνει.

— "Ο,τι θέλει ο Θεός, καλή μου Βάγια. —Μα αν σε συλλαβούν ξένας, Μυρτάλη, θα πεθάνουν όλοι από τον καημό μας. Πρώτη, εγώ, που είμαι άρρωστη. Έπειτα, ο πατέρας σου κι' ο θείος σου ο Κινέας. Ακόμα κι' ο Γάλλος, δεν θα βαστάξει μια τέτοια συμφορά. Αφίω τον 'Ιούλιο που σ'έθεποιε. Για χατήρι όλων των άλλων, έχεις υποχρέωση να φροντίσης για τη σωτηρία σου.

— Η Μυρτάλη δίστασε κάμποση ώρα. —Βάγια, δεν θα κάνω τίποτα! έπτε στο τέλος επίσημα. Θα τον αφήσω ελεύθερο να μ'έδικηθη. Είμαι όμως σίγουρη, πως όταν καταλάβη πως είμαι έτσι μόνη κι' άνημπούρα, δεν θα τολμήσει να μου κάνει κακό.

— Τον αγαπάς, γι' αυτό δεν θέλεις να πιστέψης πως εινε κακός. — Θέλω να πιστεύω ως την τελευταία στιγμή, Βάγια μου, πως έχει καρδιά άνθρωπου κι' όχι θηρίου.

Εφιάλτες

Πέρασαν δυο ημέρες έφιαλτικές για όλους τους ανθρώπους του σπιτιού.

— Η Μυρτάλη έδλεπε άνεира τρομακτικά. Ευπνύουσε λουσμένη στον ιδρώτα, μόλις μπορώντας να συγκρατήσει τα ξεφωνητά της, αγωνίας. Πότε την κύκλωναν φλόγες, πότε την φαβέριζαν θηρία. "Όλα τα μαρτύρια που άκουσε πως περνούσαν οι Χριστιανοί, τάβλεπε στον ύπνο της και σπαρταρούσε από το φόβο. Και σε κάθε της όνειρο παρουσιαζόταν κι' ο Κλέαρχος. Μά, παράξενο. Ποτέ δεν τον έβλεπε σαν έχθρο της. Πάντα αυτός έρχόταν για να την σώσει. Όπλισμένος με μια ρομφαία, σαν τους άγγέλους της Άποκαλύψεως, χτυπούσε τα θύρακια που τη φοβέριζαν κι' έπειτα την κύταζε γελαστός και περήφανος.

Αυτή όμως ξυπνούσε πάντα με τον τρόπο στην καρδιά.

Κι' ο Λούκιος Σουλπίκιος δεν μπορούσε να κλείσει μάτι αυτές τις νύχτες. Γινόταν

μέσα του μια ψυχική πάλη που τον τσάκιζε. Είχε ιδη τις κατακόμβες κι' είχε παγώσει η καρδιά του.

— Η σκέψη πως θάσπελνε θεληματικά τη μοναχοκόρη του, τη μοσχαναθρεμμένη του, σ'έκείνους τους τάφους, του παινόταν τερατώδης.

— Ο Κινέας όμως τον έσπρωχνε. "Άκουγε μέσα στο παλάτι πως σχεδίαζαν διαρκώς και νέους διωγμούς για τους Χριστιανούς και προειδοποιούσε τον Λούκιο.

— Μη διαστίζεις, τούλεγε. Είδες την Έλενη; Μαρράθηκε βέβαια η όμορφιά της μέσα στα σκοτάδια, αλλά δεν πέθανε. Όταν περάσουν αυτές οι φοβερές ημέρες, θα βγής στο φως και θα συνέρθης. Όταν ύπάρχη η ζωή όλα διορθώνονται.

— Η Μυρτάλη δεν θα μπορούσε να ζήσει ούτε δέκα μέρες στις κατακόμβες.

— Έτσι σου φαίνεται. "Όλα τα πράγματα συνηθίζονται.

— Θα πεθάνω εγώ νοιώθοντάς την εκεί κάτω.

— Αν την νοιώσης όμως στο άμφιθέατρο;

— Σώπα! φώναζε ο Λούκιος Σουλπίκιος, παγωμένος από τη φρίκη. Κάθε νύχτα, καθώς στριφογύριζε άπνους στο κρεβάτι του, έλεγε πως μόλις ξημερώσει, θ'άποφασίση να στείλη τη Μυρτάλη στις κατακόμβες. Κάθε πρωί όμως το μετάνιωανε. Καθώς έβλεπε την άνοιξιτική αύγη να χρυσίζει τα βουνά, να λάμπουν χίλια διαμάντια στα φυλλώματα των δέντρων και να γελάει σε πλούσιους και σε φτωχούς, δεν του βάτουσε η καρδιά να στείλη την κόρη του κάτω στους τάφους.

— Αυτήν περάσε αυτές τις νύχτες κι' η γρηά Κλημένη. Πάλευε μέσα της για να βρή ποιο ήταν το καθήκον της. Μήπως άφαιλε να καλέσει κρυφά, κοντά στο κρεβάτι της του πόνου, τον Λούκιο Σουλπίκιο και να του φανερώσει το μυστικό της κόρης της; "Η μήπως αυτό θα ήταν προδοσία για τη μικρή της κυρά, τη Μυρτάλη, που τη λάτρευε πιο πολύ κι' από παιδί της;

— Η θά ήταν προδοσία η σιγή;

— Άγρυπνούσε η δύστυχη άρρωστη και προσευχόταν στο Θεό να τη φωτίσει. Κι' οι ημέρες περνούσαν χωρίς να πάρη απόφαση. Μόνο είχε την αφορίστη έντυψη πως κάποιο σύννεφο βαρύ απλώνονταν άπάνω από το σπίτι.

Οι συμβουλές του Βρούτου

Και σ' άλλο ένα σπίτι της Ρώμης, δυο άνθρωποι δεν είχαν κλείσει μάτι αυτές τις δυο νύχτες. Στην κομψή κατοικία του Κλέαρχου, ο ύπνος δεν έρχόταν σαν τις άλλες βραδιές.

Με το κεφάλι χαμένο στις χούφτες του, ο νέος συλλογιζόταν κι' ο σφυγμός του χτυπούσε δυνατά, σαν να χε πυρετό.

— Ο Βρούτος, δίπλα του, τούλεγε με φωνή βραχνή:

— Κάνε όπως σου λέω, αφέντη, και δεν θα μετανιώσεις.

Ο πιλότος... έπεμβαίνει!...

Στον πόλεμο, ένας πιλότος μετέφερε με το αεροπλάνο του το Χίτλερ και το Μουσσολίνι. Όταν το αεροπλάνο περνούσε πάνω απ' τη Γαλλία, ο Ντούτσε λέει στο Φύρερ:

— Αν είχα μαζί μου κάμποσες μετρητάς καλτσες, θα τις πετούσα από το πτερό μου.

— Έγώ, αν έριχνα τσιγάρα, θα παίρνα όλους τους Γάλλους με το μέρος μου, προσθέτει ο Χίτλερ.

— Κι' εγώ, έπεμβαίνει ο πιλότος, αν άνοιγα την καταπακτή κάτω από τα πόδια σας, θαχα όλη τη Γερμανία και την 'Ιταλία με το μέρος μου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Ο Κλέαρχος κούνησε το κεφάλι του.

— Εινε φοικτό αυτό που λες, απάντησε. Εινε άπαισιο και να το σκεφθής κανείς μόνάχα.

— Ο Σύριος σήκωσε τους ώμους του.

— Κάνε όπως θέλεις, κύριε. Έμένα μου ζήτησες τη συμβουλή μου, τι να κάνης για να κατακτήσης τη Μυρτάλη. Κι' εγώ στην έδωσα.

— Μα πως μπορεί να γίνει; Το μυαλό μου δεν μπορεί να χωρέσει το σχέδιό σου.

— Στο έπια τόσες φορές, αφέντη! αποκρίθηκε ο Βρούτος, προσπαθώντας να κούνη την αυθάδειά του, κάτω από ένα χαμόγελο. Εινε πολύ άπλο. Θα πάω εγώ να κάνω μια άνωσυμη καταγγελία πως η Μυρτάλη, κόρη του στρατηγού Λουκίου Σουλπίκιου εινε Χριστιανή. Θα τη συλλαβούν άμέσως. Έσύ θα παρακολουθής άγρυπνος τις ανακρίσεις. Με το δαχτυλίδι που σου έχει δώσει ο Νέρων, μπορείς να μπής παντού και στο δικαστήριο και στις φυλακές. Και στην κατάλληλη περίπτωση θα πιάς κοντά της και θα τής πεις πως θα της σώσης αν σε παντρευτεί η αν γίνη δική σου, όπως προτίμας.

— Μα δεν θα θελήση! φώναζε με άπελπισία ο Κλέαρχος.

— Πως δεν θα θελήση; έπτε ο Βρούτος, μ' ένα σατανικό γέλιο. "Όλοι οι άνθρωποι εινε γενναίοι όταν νοιάζονταν το θάνατο μακριά. Μπροστά στο θάνατο όμως...

— Κι' αν εξακολουθήσει από ανεξήγητο πείσμα, να ληθ όχι;

— Έ, τότε, αφέντη μου, θα μεταχειριστούμε άλλα μέσα.

— Ποιά μέσα, Βρούτε;

— Κάτι μικρά, έλαφρά βασανιστήρια.

— Όχι! Ποτέ! φώναζε βραχνά ο Κλέαρχος.

— Μη φοβάσαι! Δεν θα γίνει τίποτα που να χαλάσει την όμορφιά της. Μόνον για να γρομάξη λιγάκι και να σπάσει το πείσμα της.

— Ο Κλέαρχος συλλογιζόταν.

— Έστω, έπτε σιγά. "Ας παραδεχθούμε πως θα δεχτή να με παντρευτεί από φόβο. Πάλι όμως, με ποιο τρόπο θα μπορούσε να την ελευθερώσω, μια και θα την έχουν πια συλλαβεί ως Χριστιανή;

— Αν δεχτή την αγάπη σου, μόνη της θα θελήση πια να σωθί. Κι' ο τρόπος εινε νυνστος και πολύ εύκολος. Θα προσφέρω θυσία στους θεούς των Ρωμαίων και θα άποκηρύξω το Χριστό.

— Αυτό, Βρούτε, δεν θα το κάνη ποτέ η Μυρτάλη, φώναζε ο Κλέαρχος. Κανένας Χριστιανός δεν τ'όκανε. Και θα το κάνη αυτή, η περήφανη άρχοντοπούλα;

— Έδώ γελείσαι, άρχοντά μου. Έσύ δεν την έξεις τη Μυρτάλη, εγώ την γνωρίζω από μικρό κοριτσάκι. Εινε δειλή, όσο κι' αν φαίνεται γενναία. "Η ιδέα του μαρτυρίου κι' έσύ. Πρέπει να εινε τρελή για να νει ο έρωτας, ή γλύκα της ζωής, ή δόξα, ή εύτυχία. Από το άλλο ο πιο φοικτός γίσις.

— Κι' αν μ' όλα αυτά δεν λυγίση; Τότε τι γίνεται, Βρούτε;

— Έ, και πάλι κάτι θα γίνει! έπτε ο Σύριος στενωχώρα. Έσύ, με τόσο δύναμη, με την φιλία του Καίσαρος, δεν θα σταθής άξιος να σώσης μια κοπέλλα, αν τέ θελήσης;

— Μια κατάδικη Χριστιανή; Πιο εύκολο θα μπορούσα να σώσω ένα ληστή.

— Το ξέρω. Μα, μη βάζεις τις πιο μαύρες ιδέες στο μυαλό σου. Εγώ σε διαβεβαίω πως όλα θα γίνουν εύκολα και άπλά. "Όπως στα λέω. "Αν δεν ριφokinδυεύσεις κανείς, δεν πετυχαίνει τίποτα. Και δεν το καταδέχομαι εγώ για σένα, να σε νικήση με το πείσμα του ένα μικρό κορίτσι.

— Ήταν η έκασοστή φορά αυτές τις ημέρες που συζητούσαν έτσι ο Κλέαρχος κι' ο Βρούτος.

— Ο Κλέαρχος τις νύχτες της άγρύπνιας του, έδλεπε το ίδιο πράγμα με διάφορες μορφές. Πότε πειθόταν στα λόγια του ύπνηττου. Ναί, έτσι ήταν φυσικό. "Η Μυρτάλη, τρομοκρατημένη, θάπεφε στην άγκαλιά του.

Και τής άξιζε αυτή η τιμωρία, μά του! θεούς, έπειδή το πείσμα της ήταν άφύσικο. Άλλοτε πάλι, κρύος ιδρώτας τον έλουε. "Όχι! Αυτή η παρθένα δεν ήταν σαν ό-

λες τις άλλες. Θα προτιμούσε να πεθάνη παρά να δεχθί με τη βία την αγάπη του. Θα προτιμούσε τα βασανιστήρια παρά να λυγίση στην πίστι της.

— Η σκέψη πως μπορούσε να φτάσουν τα πράγματα στο άπροχώρητο, να την ιδη στα βασανιστήρια, τον τρέλαινε. Παραξενεμένος κι' ο ίδιος καταλάβαινε, πως τη αγαπούσε άλλοιώςτικα αυτή την κοπέλλα.

Δεν ήταν ο πόθος μονάχα που τον τραβούσε. Έκτός από τον πόθο, ένιωθε γι' αυτήν κάτι παράξενο, κάτι που δεν ήξερε πως να το όνομάσει, έπειδή δεν το είχε ποτέ άλλοτε αισθανθί.

— Άλλες στιγμές, αυτά τα λεπτότερα ανθρώπινα αισθήματα, τάπνιγε το πείσμα, ή λύπη του περιφρονημένου άντρα.

— Θα την άφισα να πεθάνη! φώναζε. Τό άξιζει! Μα τους θεούς, δεν θα την λυπηθί αν την ιδί να βασανίζεται.

Με άπορία του όυολογούσε πως είχε γίνει δυστυχισμένος. Ποτέ δεν θα το φανταζόταν, τη νύχτα εκείνη που είχε άντικρύσει στο δρόμο το τρομαγμένο προσωπάκι της κοπελλίτσας αυτής, χλωμό και όμορφο, σαν το φεγγάρι, ναι, δεν το φανταζόταν πως θάπαιε τέτοιο ρόλο στη ζωή του.

— Ήθελα να την ξαναδώ, όμολογούσε πτόν έαυτο που. Είχα εύξηθί να ξαναδώ τα μάτια αυτά που δεν μοιάζουν μ' άλλες γυναικας μάτια.

— Κι' όταν την ξαναείδα άναπάντεχα στο σπίτι του πατέρα της, την πόθησα, μονάχα την πόθησα. Άλλα ποτέ δεν φανταζόμουν πως τα μάτια αυτά, τα ήρεμα και γελαστά, τα περήφανα και πράα, θα με κυνηγούσαν τις νύχτες και τις ημέρες και θα μ'έκαναν δυστυχισμένο.

Είχε βαστάει δυο μερόνυχτα ή πάλι με τον έαυτο του κι' ή αντίστασι του στις συμβουλές του Βρούτου. Τώρα πιά ένιωθε πως ήταν έτοιμος να υποχωρήσει.

Έρριψη ο κώδης

— Ο Βρούτος, ψυχολόγος όπως όλοι οι μοχθηροί, καταλάβε την ψυχολογική του κατάσταση. Έπέμεινε όμως, πότε με την πειθί, πότε, με την εϊρωνεία, πότε με υπονοούμενες φοβέρες, πότε με κολακείες. Τόσο, που στο τέλος ο Κλέαρχος, έπτε βραχνά:

— Έστω, Βρούτε! Μ' έπεισεις!

— Τι άποφάσεις; ρώτησε ο άπελεύθερος, με μόλις συγκρατούμενη χαρά.

— Άς ακολουθήσω τη συμβουλή σου.

— Θα πιά να καταγγείλεις τη Μυρτάλη.

— Δόξα νάχουν οι θεοί! φώναζε ο Σύριος.

— Στάσου! τούκοψε τη φορά ο Κλέαρχος. Δεν θέλω να την κακομεταχειρισθώ.

— Τότε... δεν άποφασίζεις να πιάς συ ο ίδιος να τη συλλάβης; πρότεινε ο Βρούτος.

— Ανατρίχιασε ο Κλέαρχος.

— Έγώ; "Όχι... ποτέ! Αυτό δεν θα μπορούσα να το κάνω, φώναζε.

— Μα πως μπορεί να ξέρης πως θα της φορβούν οι στρατιώτες που θα άναλάβουν τη σύλληψή της; — Έχεις δικη. Γι' αυτό να πιάς έσύ ο ίδιος να τη συλλάβης με τους στρατιώτες. Πάρε αυτή τη σφραγίδα. Αφού κάνης την καταγγελία, παρουσιάσου στον άρμόδιο άξιωματικό, και πεις του πως εινε διαταγή του Νέρωνος να ένεργήσης έσύ αυτοπροσώπως τη σύλληψη.

— Να πιά εγώ ο ίδιος; ψιθύρισε ο Βρούτος.

Είχε χάσει με μιάς τον ένθουσιασμό του.

— Φαίνεται να διαστίζεις, του έπτε ο Κλέαρχος εϊρωνικά.

— Μα φοβάμαι μήπως άντισταθί ο Λούκιος Σουλπίκιος.

— Τον φοβάσαι το Λούκιο Σουλπίκιο, έ;

— Όχι! τσιρίε ο Σύριος. Μα εινε παρξένος άνθρωπος.

— Δεν θα είσαι μόνος, του έπτε εϊρωνικά ο νεαρός Κρητικός. Οι στρατιώτες που θα σε συνοδεύσουν θα σε βοηθήσουν. Μεταχειρισθί βία για να κλείσετε το στόμα αυτού του άγέρωχου στρατηγού.

— Συμφωνί! φώναζε ένθουσιασμένος τώρα ο πρώην σκλάβος.

Τούδωσε ο Κλέαρχος τη σφραγίδα, κι' ο Βρούτος έτοιμάστηκε να φύγη.

— Άκουσε! του φώναζε ο Κλέαρχος. Εί-σαι υπεύθυνος, με το κεφάλι σου. Δεν θα πάθη ούτε μια τρίχα της κεφαλής της Μυρ-

τάλης. Ούτε μια τρίχα της κεφαλής της, γ' άκούε;

— Όσοπου να μη στη φυλακή είμαι υπεύθυνος, κύριε. Μετά όμως...

— Μετά θα φροντίσω εγώ. Θα πιά να περιμένω στη φυλακή ώσπου να την φέρουν. Και τότε ξέρω πως θα φερθί.

— Μάλιστα, κύριε! αποκρίθηκε ο Βρούτος, κι' έφυγε με μια λάμψη θριάμβου στα σκοτεινά του ματία.

Είχαν σβύσει τα βήματά του στο δρόμο, όταν άπλωσε ο Κλέαρχος τα χέρια του και τού φώναζε:

— Βρούτε!...

Μα κανένας δεν άποκρίθηκε.

Έκανε να κατεβί, να τρέξη, να καθάλ-λίκψη το άλόγο του, να τόν προλάβη ο Κλέαρχος. Μα τα πόδια του σαν να ριζώσαν στη γή. Κι' άφισε τα πράγματα να τραβήζουν πια το μοιραίο δρόμο τους.

Μια δραματική σύλληψις

— Ο Λούκιος Σουλπίκιος, ο Κινέας κι' η Μυρτάλη καθόνταν στον έξώστη τους εκείνο το πρωίνο. "Ήσαν κι' οι τρεις τους χλωμοί. Οι μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια τους μαρτυρούσαν πως είχαν ξαγρυπνήσει από τις έγνοιες τους.

— Η Μυρτάλη φαίνόταν σαν άρρωστη. Τα μάγουλά της είχαν μια κείνη διαφάνεια και τα μάτια της, τα πρασινογάλανα και ύγρα, φαίνονταν θολά σαν να χε κλάψει πολύ.

— Εινε καιρός ν' άποφασίσης, Λούκιε, έπτε ο Κινέας. Κάνε στιγμή που περνά φέρνει τον κίνδυνο πιο κοντά.

— Τι λες έσύ, Μυρτάλη; ρώτησε ο Λούκιος με άμνηχανία.

— Η κοπέλλα άναστήναζε.

— Δεν ξέρω πιά τι να πώ, πατέρα. Δεν μπορώ κι' εγώ ν' άποφασίσω.

— Έγώ σας λέω πως εινε τρέλλα να περιμένετε...

— Ένας έφανικός θόρυβος που έρχόταν από το δρόμο έκοψε την κουβέντα τους στη μέση. Φωνές, καλπασμοί άλόγων και κλαγγή όπλων.

— Τι εινε αυτό; Στρατός; έκανε ο Λούκιος.

— Τι δουλειά έχει ο στρατός έδώ στην έξοχή μας; έπτε σουφρώνοντας τα φρύδια ο Κινέας.

— Πριν προφτάσουν να συζητήσουν το πράγμα, είδαν καμιά δεκαριά στρατιώτες, μ' επί κεφαλής έναν άξιωματικό, να κυγώνουν ργίγωνα την έπαυλη.

— Ο Κινέας πετάχτηκε πάνω.

— Κάθισε! του έπτε ο Λούκιος, προσπαθώντας να κρατήση την ψυχραιμία του. Μην ταραχίσεις. Είμαι βέβαιος πως θα εινε περαστικό. "Ισως να σταμάτησαν για να ζητήσουν λίγο νερό.

ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ ΜΟΔΑΣ

— Γιατί έπιμένεις να δής τη συλλογή των έσωρουχών, αφού σου λέω ότι δεν χρειάζομαι;...

(Του Α. Θεοφιλοπούλου)

μπροστά μου, εσύ ό άγέρωχος Ρωμαίος...
— Σε μένα μιλάς έτσι; φώναξε έξαλλός ό στρατηγός. Σκυλί! Τώρα θα ίδης.
Κι' έκανε να όρμήση άπάνω στον άπε-
λευθέρο.

Οί στρατιώτες όμως μπήκαν ανάμεσά τους.

— Λούκιε, είπε ό αξιωματικός σοβαρά, δεν μπορείς να χτυπήσης τό Βρούτο. Έχει την έντολη να παρακολουθήση τη σύλληψη της Μυρτάλης.

— Σοβαρά, σκέπτεσαι να συλλάβης την κόρη μου; ρώτησε ό Λούκιος με φωνή δονούμενη.

— Τί άλλο μπορώ να κάνω, στρατηγέ; Έσύ καλλίτερα από κάθε άλλον ξέρεις ότι ένας στρατιώτης πρέπει να υπακούη τυ-
φλά στις διαταγές που λαμβάνει.

— Πατέρα, φώναξε ή Μυρτάλη, και κρε-
μάστηκε στο λαιμό του.

Είχε κατεβή κι' αυτή με τόν Κινέα. Στην άρχη δεν φοβήθηκε. Όταν όμως αντίκρου-
σε τό Βρούτο, με κόπο συγκρατήθηκε να μη λιποθυμήση.

— Μη φοβάσαι, παιδί μου, είπε ό Λού-
κιος. Παιζεται ένα σκληρό παιχνίδι εις βά-
ρος μου μονάχα.

— Όχι, Λούκιε, είπε ό αξιωματικός που άρχισε να χάνη την ύπομονή του. Πρέπει να φερθής λογικά. Έχω καθήκον να συλ-
λάβω την κόρη σου.

— Όσο ζω εγώ, κανένας δεν θ' άγγίξη τό παιδί μου.

— Με φέρνεις σε δύσκολη θέση, στρα-
τηγέ μου. Θ' αναγκαστώ να μεταχειριστώ βία.

— Θα τολμήσης να βάλης χέρι σ' ένα Ρωμαίο στρατηγό; Άκόμα δεν έκλεισαν κα-
λά - καλά οι πληγές μου από τόν πόλεμο.

— Αυτά να τά πής στον Νέρωνα, όχι σ' έμένα, Λούκιε Σουλπίκιε. Έξ άλλου, γιατί τό παίρνεις τόσο τραγικά; Η Μυρ-
τάλη σε λίγη ώρα θα γυρίση ξανά στο σπίτι σου. Θα όρκιστή πώς δεν είνε χρι-
στιανή και τελειώνει όλη ή υπόθεση.

— Πατέρα!... βόγγηξε ή κοπέλλα.

— Μη χασιμερώμε, είπε ό Βρούτος.

— Σάπα εσύ, ανθρωπόμορφο τέρας! ξεφώνισε ό Λούκιος.

— Λοιπόν, στρατηγέ, είπε ό αξιωματικός κοφτά. Άποχαίρετσε την κόρη σου και συμβούλεψέ την να φερθή λογικά.

Ο Λούκιος έσφίξε τά χέρια του με λα-
χάρα γύρω από τό βεργολυγερό κορμί της κόρης του.

Αυτή όμως τραβήχτηκε τώρα ήρεμα.

— Πατέρα, είπε σιγά, θάνουν πιά οι ίκεσίες. Σκέψου πώς δεν πρέπει να ταπει-
νωθούμε δείχνοντας υπερβολικό φόβο. Μη φοβάσαι... Κι' αν είνε να πεθάνω, θα πε-
θάνω σαν κόρη του Λουκίου Σουλπίκιου.

— Μα δεν θέλω να πεθάνης, φώναξε ό Λούκιος. Δεν θα βαστάξω τό χαμό σου, παιδί μου...

— Ο Θεός μπορεί να με σώση και μέσα από τη φωτιά, και μέσα από της τίγρεως τά νύχια, πατέρα, αν θέλη.

— Όλοι κύτταζαν τώρα απολιθωμένοι από τό θαυμασμό την όμορφη παρθένα πουλε-
γε αυτά τά λόγια και φαινόταν ήρεμη μπροστά στον τρομερό κίνδυνο που την άπειλούσε.

— Δεν μάς χρειάζονται άλλα λόγια! είπε ό Βρούτος με λύσσα.

— Η Μυρτάλη γύρισε σ' αυτόν.

— Ο κύριός σου σ' έστειλε; ρώτησε προσπαθώντας να μη τρέμη ή φωνή της. Αυτό μονάχα θέλω να ξέρω. Όλα αυτά είνε έργα του άέντη σου;

— Δεν έχω να δώσω λόγο σε κανέναν! τσίριξε ό Σύριος. Είνε διαταγή του Αυ-
τοκράτορα.

— Έμπρός! είπε ό αξιωματικός. Άρ-
κετά χρονотριβήσαμε για μία σύλληψη. Μυρτάλη, προχώρα, σε παρακαλώ, χωρίς αντίσταση!

— Έχε γεια, πατέρα! φώναξε ή κοπέλ-
λα, και τράβηξε γρήγορα με τό κεφάλι ό-
λόρβο ανάμεσα στους στρατιώτες.

Ο Λούκιος Σουλπίκιος έκανε να όρμήση να την φθάση. Δυό στρατιώτες όμως τόν συγκράτησαν.

— Φέρσου λογικά, του ψιθύρισε ό Κινέας.

Κι' ό δυστυχισμένος πατέρας έμεινε άκί-
νητος, σαν μαρμαρωμένος, ώπου έόδυσε μακρυνά ό αντίλαλος των βημάτων.

Τότε, έσκυψε τό κεφάλι του στα χέρια του και έξασπε σε βουβό αναφυλλητό. Ήταν ή πρώτη φορά που έκλαιγε ύστερα από τό χαμό της γυναίκας του.

Σχέδια τρελλά

— Δεν ώφελει ό θυμός τώρα, ούτε κι' ή άπελπισία, είπε μαλακά ό Κινέας.

— Τί έκανα! Τί έκανα! φώναξε ό Λού-
κιος.

— Έπρεπε να μ' άκούσης όσο ήταν και-
ρός ακόμα. Τώρα όμως δεν πρέπει να συλ-
λογιζώμαστε τί δεν κάναμε, αλλά τί θα κά-
νουμε.

— Πού είνε ό Γάλδος; φώναξε άγρια ό Λούκιος Σουλπίκιος.

Οί υπηρέτες που τριγύριζαν ειλικρινώς θλιμμένοι τόν άέντη της, κύτταξαν γύρω.

— Δεν είνε εδώ, είπαν.

— Μα πρό όλίγου ήταν εδώ... τόν είδα που κύτταζε τόν αξιωματικό από τό Βρούτο με μάτια άγρια, είπε ό Κινέας.

— Άέντη, είπε ό Ίσαάκ, ό Γάλδος ά-
κολούθησε τη Μυρτάλη, τό άπόσπασμα δι-
λαδή.

— Για ποιό λόγο; ρώτησε ό στρατηγός μ' άπορία.

— Δεν ξέρω, κύριε.

— Λούκιε! του ψιθύρισε ό Κινέας. Ο Γάλδος σκέφτηκε τό πιό σωστό πράγμα. Θα πάη να δη που θα φυλακίσουν τη Μυρ-
τάλη.

— Λες να τό σκέφτηκε αυτό; ρώτησε ό πατέρας της Μυρτάλης.

— Η βάρβαρη ψυχή του έμεινε ήρεμη. Έμεις τά χάσαμε. Αυτός συλλογίστηκε τό μόνο σωστό, αυτό που έπρεπε να κάνη για να βασίσειουμε κάθε μας ένέοργεια στο μέ-
λον. Αυτό είνε.

— Άχ Κινέα! τραύλισε ό Λούκιος άπελ-
πισμένος, θα ξαναϊδώ τό παιδί μου;

— Μην άπελπίζεσαι, Λούκιε. Είδες τί θάρρος πούδειξε ή Μυρτάλη;

— Αυτό της τό θάρρος με τρομάζει. Δεν θα θελήση ποτέ να όρκιστή πώς δεν είνε χριστιανή.

— Και βέβαια, δεν θα θελήση.

— Και τότε τί θα γίνη, αδελφέ μου; ρώτησε ό δυστυχισμένος πατέρας με φω-
νή τρεμόμενη.

— Τότε... Δεν ξέρω, Λούκιε. Μα δεν θα την άφίσουμε να χαθή. Θα παρουσια-
στώ ό ίδιος στον Νέρωνα και θα του ζητή-
σω χάρι γι' αυτήν.

— Κι' αν σου άρνηθή;

ΗΡΩΪΔΕΣ σκανδάλων

Είνε ή ιστορία μερικων γυ-
ναικων με άκατανίκητη όμορ-
φία, ήφαιστιώδη ίδιουσγκρα-
σία και περιπετειώδη ζωή, που σκανδάλισαν την εποχή τους με τούς έρωτες, τά θυελ-
λώδη είδύλλια και τά φοδερά πάθη των.

Η ζωή κάθε μιάς από αυτές τις γυναίκες είνε ένα αληθινό μυθιστόρημα έρωτος, πάθους και αίματος.

Στη σειρά των πορτραίτων των περιπατών αυτών γυναι-
κων θα παρέλάσουν Ρωσίδες μεγάλες δούκισσες, Γαλλίδες πριγκίπισσες, σύζυγοι λόρ-
δων, Ιταλίδες κόμισσες, Α-
μερικανίδες κόρες ή σύζυγοι Κροίσων, που αγάπησαν με πάθος και καταπάτησαν πρόσ-
χριν του έρωτός των τις κοι-
νικόνες συνθήκες της εποχής τους, για να καταλήξουν στο σκάνδαλο και στο έγκλημα...

Ο Κινέας σήκωσε τά χέρια του με ά-
πελπισία.

— Τότε, ό λόγος πέφτει σε μένα, είπε ό Ρωμαίος στρατηγός. Η μάλλον σ' αυτό εδώ.

Και πήρε από τόν τοίχο, όπου ήταν κρε-
μασμένα διάφορα όπλα, ένα έγχειρίδιο δι-
κοπο και άστραφτερό.

— Τί σκέπτεσαι να κάνης; Να σκοτω-
θής; φώναξε ό Κινέας.

— Όχι! άποκρίθηκε με χείλη σφιχτά ό Λούκιος. Τό μαχαίρι αυτό δεν θα χτυπήση τό δικό μου στήθος.

— Τότε, Τί θα κάνης, Λούκιε;

— Θα παρουσιαστώ εγώ στον Νέρωνα, Κινέα. Πριν από σένα μάλιστα. Δεν είμαι έχθρός του. Με διώρισε στρατηγό στη Βρεττανία. Αυτό δείχνει πώς μ' εκτιμάει.

— Ναί, έκανε ό Κινέας σκεπτικά. Άλ-
λά, στο μεταξύ εσύ δεν παρυσιαζόσουν συχνά στην αλλη.

— Συχαίνωμουν αυτό τό περιβάλλον, τό ψεύτικο και ανήθικο.

— Άλλοι όμως δεν τό συχαίνονταν. Βρή-
καν την ευκαιρία, τριγύρισαν τό Νέρωνα και τόν έκαναν φίλο τους.

— Αυτό δεν μπορεί να σβύση την πα-
λιά μου ύπηρεσία. Θα του θυμίσω πόσες φορές πληγώθηκα γι' αυτόν, και θα του ζη-
τήσω τη χάρι της κόρης μου.

— Κι' αν σου άρνηθή;

— Τότε θα τόν πείσω με τουτό τό έγ-
χειρίδιο.

— Λούκιε! τόν εξόρκισε ό Κινέας. Αυ-
τό που σκέπτεσαι να κάνης είνε τρέλλα! Είνε ή καταστροφή όλης σου της οικογε-
νείας.

— Ποιάς οικογένειας, Κινέα; "Όλη μου ή οικογένεια, όλη μου ή εύτυχία είνε ή Μυρ-
τάλη. Άν πάθη τίποτε αυτή, τί τη θέλω τη ζωή;

— Λούκιε, ό πόνος σε κάνει έξαλλο. Ά-
κουσε να σου πώ...

Μα τό παράλογο σχέδιο είχε ριζώσει στο μυαλό του Ρωμαίου. Κουβώντας τό μαχαίρι στον κόρφο του, έφυγε έξαλλος από τό σπίτι.

Κι' ό Κινέας έμεινε βουβός σαν μαρμα-
ρωμένος.

Ο Γάλδος επί τά ίχνη

Η συνοδεία των στρατιωτών με την αιχ-
μάλωτη προχωρούσε στο μεταξύ προς την πόλη.

Είχαν ανέβασει τη Μυρτάλη σ' ένα άλο-
γο και προχωρούσε ανάμεσα στον αξιωμα-
τικό και στον Βρούτο. Στην άρχη κρατούσε τό κεφάλι της ψηλά και προσπαθούσε να διατηρήση ένα ύφος άγέρωχο κι' ακατά-
δεχτο.

Όσο περνούσε ανάμεσα από τά χωρά-
φια και τά περιβόλια, κάτω από τόν ήλιο, βάσταζε τό θάρρος της. Όταν όμως αντί-
κρουσε τη Ρώμη, κάτι ράγισε μέσα της.

Η καταστροφή από την πυρκαϊά, φαι-
νόταν ακόμη σ' όλη της τη φρίκη. Πρώτη φορά αντίκρυε αυτά τά θλιβερά έρείπια ή κοπέλλα.

Περνούσε ανάμεσα από όλόκληρα τετρα-
γωνα, γκρεμισμένα, μαύρα, με πληγές ορ-
θάνοιχτες. Άπάνω απ' αυτά τά στεγνά, θλιβερά συντρίμια, είχαν στήσει πολλές παράγκες και σκηνές. Άνθρωποι χλωμοί, με τις στερήσεις ζωγραφισμένες στο πρό-
σωπό τους, κύτταζαν μέσα από τά χαμό-
σπιτα αυτά, με μάτια περίεργα τη θλιβερή συνοδεία.

Εδώ κι' εκεί άρχιζαν να χτίζουν. Μερι-
κοί καινούργιοι τοίχοι, ήταν μιά νότα παρη-
γορίας άπάνω σ' αυτή τη δυστυχία, όπως είνε ένα καινούργιο κλανώρι άπάνω σ' ένα κεραυνοκαμένο δέντρο.

Δάκρυα βουβά άρχισαν να τρέχουν στα μάγουλα της Μυρτάλης μα ή ψυχή της ή-
ταν σαν μουδιασμένη. Δεν θα μπορούσε να πη αν έκλαιγε από λύπη για την καμμένη πολιτεία, από φόβο για τόν έαυτό της ή από τόν άβάσταχτο καύμό της για τό φέρ-
σιμο του Κλέαρχου.

Δεν μπορούσε να σκεφθή τίποτε. Όλα χόρευαν μπροστά στα μάτια της και με κόπο κατόρθωνε να κρατήση την ίσοροπία της άπάνω στο άλογο.

— Μην κλαίς! της είπε σε μιά στιγμή με συμπόνοια ό αξιωματικός. Δεν θα πά-
θης τίποτε.

Ο Βρούτος αντίθεται την κύτταξε και χαμογέλασε σατανικά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΟΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ

— Άριστειδή, ήρθε ό λογαριασμός του ήλεκτρι-
κού!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Χριστουγεννιάτικο

Θυμάμαι σ' ένα ρεβεγιόν κάποια φορά σ' εγνώρισα και όπως φαίνεται ήθελε ή ασπιαχγή μου μοιρα, από γυναίκες χιλίες - δυό, αμέσως σ' εξεχώρισα.

Χριστούγεννα σ' εγνώρισα, Πρωτοχρονιά σε πήρα!...

Σε κάποιο άλλο ρεβεγιόν, μικρούλα μου, μ' άπά-
(της)
και τις στιγμές τις έχασες τις όμορφες που ζήσαμε, στον χρόνο άπάνω αγαπη μου, στον χρόνο, με πα-
(ράτησε).

Χριστούγεννα μ' άπάτησες, Πρωτοχρονιά σου χάσαμε!...

Εύτυχια

Ένας κάποιος Βαμβακάς, πέραγε ζωή χρυσή κι' από τό πρωί ως τό βράδυ, όος του κι' έπιανε κρασί μα ένα βράδυ τόν καυμένο τόν ευρήκαν πεσμένο!...

Είχε βρή την εύτυχία δίχως άλλο στο ποτήρι τό κρασί — σαν έρωμένη — δεν χαλά ποτέ κατήρι, και αν πέθανε ένα βράδυ εύθυμος, και μεθυμένος, ούτε τόνωισε καθόλου κι' ήταν κι' ευχαριστημένος.

Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

Όρθογραφία ή ΑΔΕΔΥ θ' αλλάξη. Δηλαδή εις τό εξής θα γράφεται με ήτα: ΑΔΕΔΗ. Πράγμα που τό εξήγησε χωρίς πολυλογία: διότι «α δ ε δ η» μισθό θα κάνη άπεργία!...

Διαφωνεί ή κυβέρνηση σε τουτό! Δηλαδή είτε να γράφεται άπλως με γιώτα: ΑΔΕΔΙ, που θα σημαίνει βέβαια με προφανή όδυν, πως ή κυβέρνηση μισθό για δώρο: "Α! δ ε δ ι + (νεί!...

Τό λάδι

Πάλι τό λάδι ανέθηκε. Δεν ήταν δυνατόν τά χαμηλά του έπιπέδα να μην έγκαταλείψη. Φαίνεται μέλος έγινε συνδέσμου... όρειδατών κι' άνέρχεται στα ύψη!

Τό λάδι τό έλληνικό δεν θέλει να μάς θρέψη. Τό παρακολουθήσαμε, μά τώρα, σταματάμε, γιατί αν μιά μέρα τόν Πικάρ συμβή να τόν ζήλεψη, θ' ανέβη στη στρατόσφαιρα κι' έμεις... θα τό (κυτάρμε!...

Τεχνητή βροχή

Τεχνητή βροχή σκαρώνουν τώρα στην Άμερική και παιδεύονται με δούτην, έφευρέται μερικοί, που με τόν «επρό τόν πάγο» νέφη διαρκώς ραντί-
(ζουν)
και τά νέφη συγκινούνται και άμέσως... (ψιχαλι-
(ζουν!...
ΔΗΜ. ΓΙΑΝ

Γέλιοιο 100 %

Πελύ σωστή

Προκειμένου να επισκεφθ ή Χίτλερ ένα φρενοκομείο, ό διευθυντής, κάνει μύθημα σ' όλους τους τρελλούς, για να τόν χαιρετήσουν με τό χέρι τευτωμέ-
να ψηλά. Πραγματι-
κά, όταν φτάνη ό Φύρερ, σηκώνουν τό χέρι όλοι, εκτός απ' τόν νασοκόμο που τούς φυλάει.
— Έσύ γιατί δεν με χαιρετάς; του λέει ό Χίτλερ.
— Μα εγώ δεν είμαι τρελλός... άπαντά εκείνος.

Σ' ένα φρενοκο-
μείο, δυό τρελλοί παίζουν για να πε-
ράσουν την ώρα τους.

— Αν τό βρής τί έχω μέσ' στη φού-
χτα μου, λέει ό έ-
νας.

— Ένα λεωφο-
ρείο, άπαντάει αδι-
στακτά ό άλλος.

— Δεν παίζω...
τό είδες! φωνάζει ό πρώτος.

Μιά γνωστή ήθο-
ποιος έπαίξε σ' ένα ανδρικό ρόλο. Κα-
τόπι, λέει σε μιά συνάδελφό της, πε-
ρήφανη για την έ-
πιτυχία της:

— Οί μισοί απ' τούς θεατές με πή-
ραν για άντρα.

Κι' εκείνη της ά-
παντά με κακεντρέ-
χεια!

— Οί άλλοι μι-
σοί όμως είναι βε-
βαίοι για τό αντι-
θετό!

Ένας φοβερός μευτής διηγείται τις κυνηγετικές περι-
πέτειές του στην
«Αφρική»:

— Μιά νύχτα, καθώς παραμόνευα, βλίσω να λαμπύρουν μέσα στο σκοτάδι δυό μάτια θορίου. Σημάδεω λοιπόν ανάμεσα τους και πυροβόλω...

— Ήταν ένα λι-
οντάρι!

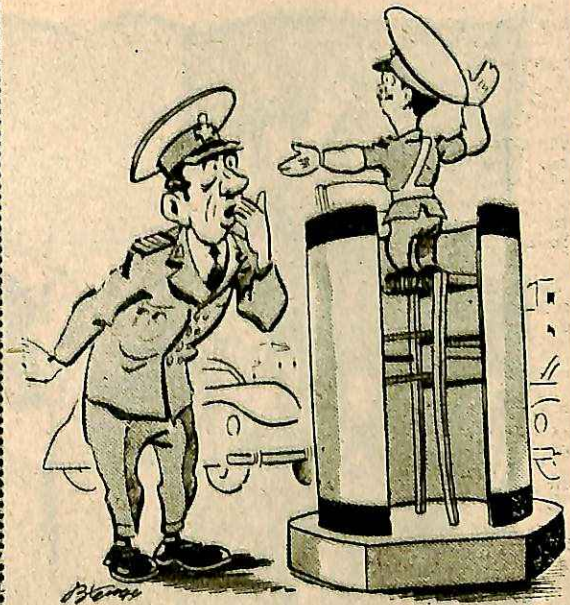
— Όχι, ήταν δυό λιοντάρια, παμ-
πόνηρα, που είχαν κλείσει παθένα τους τά ένα μάτι! Κι' ή σφαίρα πέρασε ανα-
μεταξύ τους χωρίς να τά πειράξη!...

— Είσαί καλός σκοπευτής; ρωτάει ό λοχίας τό νεοσύλ-
λεκτο.

— Ακούς λέει! "Ηρθε δεύτερος κά-
ποτε, σ' ένα διαγω-
νισμό σκοποβολής.

— Μαρε τί μου λές! Και πόσοι ή-
σαστε όλοι που δια-
γωνισθήκατε;

— Δυό!

— Ήταν άρρωστος ό μπαμπάς μου, κύριε Διοι-
κητά και μ' έστειλε έμένα να κάνω τη βάρδια του!
(Του Β. Χριστοδούλου)

Ιστορικές ψράσεις

Ήταν νέος και ντυμένος του «κουτιού», κατά τη
(φράση)
είχε και μιά γραμματέα νεωτάτη και σκερτσούσα, ως μεγάλος διπλωμάτης επί πλουν είχε δράσει, και παντού τόν προσφωνούσαν: Άδελφ Κίσαρ Ρου-
(μυρίζα!)

Με τό «Άδελφ Ρουμπιρόζα» έσυνήθισε να ζή, όμως ή αστυνομία της Έλλάδος ή πεζή τόν βουτάει απ' τό γιακά, για τό φρέσκο κατ' εύθειαν τόν πηγαίνει δίχως παζα και του λέει λακωνικά:

— Τράβα μέσα, Ρουμπιρόζα!...

Δικαιολογημένοι

Τό «Δελτίον» αναφέρει, μέσ' στα τόσα γεγονότα, που προσφέρουν κάπου - κάπου και την εύθυμή τους (νύτα
ότι μιά δεκάς περίπου συνανθρώπων πενομένων...
τό ψωμί προμηθευόταν με δελτία... πεθαμένων!

Συνελήφθησαν, βεβαίως, ως παράνομοι άσπιοί, μα κανένας τους δεν πρέπει, μ' όλ' αυτά, να δικαστή, επειδή κανένας ξέρει και κανένας έννοιει, ότι μόνον τό δελτίον είνε τώρα ή... ζωή!

Συνεπώς οι συλληφθέντες από την αστυνομία και που ήρωες σκανδάλων και θορυβού γίναν τόσου, πρέπει να επιστρατεύσουν την σοφή την παροιμία και στη δίκη τους να πούνε: Ή ζωή μου ό θάνατός (σου!...

Εύνοητον

Με μεγάλο καρδιοχτύπι και μ' άνείπωτη λαχτάρα τό κοινόν πληροφορείται πως θ' άνέβουν τά τσιγάρα. Άγωνία τό κατέχει απ' τό βράδυ ως τό πρωί κι' ή καρδούλα του κοντεύει σαν... τσιγάρο να καή.

Πάντως ότι θ' άνεβούν θεωρείται γεγονός κι' όλοι ξέρουν από τώρα τί περίπτω θα προκύψη, επειδή τό τσιγαράκι είνε, βλέπετε... κανόνος κι' ό κανόνος, κατά κανόνα, άνεβαίνει προς τά ύψη!

Όρδη άποψης

Σε κάποιο θεατρό μας, διαβάζω συνεχώς, τά «βρώμικα» τά «χέρια» θ' άνέβουν προσεχώς. Διαβάζουμε μαζί μου και πλήθη περιέργων πως του Ζαν Σαρτρ είνε αυτό τό νέον έργον.

Πολλά καλά θυλούονται για την ποιότητά του, μ' αντίρρησης ύπάρχει για την πατρότητά του, κι' ύποστηρίζουν ότι, δικαίως αι' Αθήνα, — τά «βρώμικα» τά χέρια της... «Ούλεν» έργον είνε!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Στο Λονδίνο, το Χριστουγεννιάτικο δέντρο της Ντίνας Ντόρς θα συγκεντρώσει γύρω του την νύκτα του ρεβενγίων πολλούς συναδέλφους και φίλους της νέας στάρ του αγγλικού κινηματογράφου.

Χριστούγεννα... Η μεγάλη επέτειος της Χριστιανισμής γιορτάζεται παντού με την μεγαλύτερη θρησκευτική ευλάβεια και την πατροπαράδοτη επιμονή στα ήθη και έθιμα της κάθε χώρας.

Το Χόλλυγουντ, η πασίγνωστη αμερικανική πόλις του Κινηματογράφου, δεν μπορούσε φυσικά να αποτελέσει εξαίρεση του κανόνα αυτού. Να παρακάτω μερικές χαρακτηριστικές εκδηλώσεις των πιο γνωστών καλλιτεχνών του, κατά την διάρκεια των εορτών της Γεννήσεως του Χριστού:

Τα Χριστούγεννα του 1948 οι αστέρες του Χόλλυγουντ θα γιορτάσουν όπως πάντα με κάθε σεμνότητα στην πατροπαράδοτη «οικογενειακή» ατμόσφαιρα. Έτσι, η χαριτωμένη Τζούντ Άλυσον και ο άνδρας της Ντικ Πάουελ θα χαιρετήσουν τη Γέννηση του Θεανθρώπου στην νέα τους βίλλα, στο Μπέλ Έσρ της Καλιφόρνιας. Μαζί με τους συγγενείς τους θα στολίσουν ένα μεγάλο έλατο, ενώ ο Ντικ θα «οργανώσει» μία χορωδία που θα αποτελεστεί από τα πέντε ανήψια της γυναίκας του και τις πέντε ανήψιες τις δικές του.

Το ζευγάρι Έστερ Ουίλλιαμς - Μπέν Γκέτζ θα οργανώσει

ένα κολυμβητικό «πάρτυ» στο Πάλμς της Καλιφόρνιας, όπου χειμώνα καιρό το θερμομέτρο δεν κατεβαίνει κάτω από τους 20 βαθμούς άνω του μηδενός...

Τα πρώτα του Χριστούγεννα θα γιορτάσει φέτος ο γιος του γνωστού κωμικού φανταζίστα Ρέντ Σκέλτον. Ο δημοφιλής καλλιτέχνης θα περάσει τις γιορτές μέσα σε στενό οικογενειακό περιβάλλον μαζί με τη γυναίκα του, την πεντάχρονη κορούλα του και τον νεογέννητο γιό του. «Τα Χριστούγεννα, λέει ο ίδιος, είναι η μοναδική μέρα του χρόνου που δεν θέλω να φαίνομαι κωμικός»!

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος, ο Λάιονελ Μπάρνερ, ο οποίος ύστερα από μία πολυχρονη και οδυνηρή παράλυση των κάτω άκρων εγκατέλειψε πιά το αναπηρικό αμαξάκι του και περπατά τώρα μόνος του, θα παίξει στον ραδιοφωνικό σταθμό του Χόλλυγουντ μία δίσκου του περίφημου διηγητή του Τσαρλς Ντίκενς «Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα». Έχει γίνει παράδοση πιά να ακούει όλοι οι Αμερικανοί και ιδίως όλοι οι στάρ τον υπέροχο αυτόν καλλιτέχνη κάθε νύχτα των Χριστουγέννων. Θα μπορούσε κανείς να παρατηρήσει χωρίς φόβο υπερβολής ότι αν την παραμονή των Χριστουγέννων δεν ακουστή δια των αιθέρων η φωνή του Λάιονελ οι Αμερικανοί έχουν την ψευδαίσθηση ότι δεν γεννιέται ο Χριστός.

Πολλοί αστέρες εξ άλλου θεωρούν ως πρώτιστο καθήκον τους να επισκεφθούν την ημέρα των Χριστουγέννων τα νοσοκομεία για να ευχαριστήσουν με ένα παρηγορητικό λόγο τους και να διασκεδάσουν με μερικά αστεία τους ή σκέτος τους ασθενείς και τους τραυματίες από τα διάφορα δυστυχήματα. Μεταξύ των αστέρων αυτών διακρίνονται ο Ρέντ Σκέλτον, ο Τζούντ Άλυσον, ο Ντικ Πάουελ, η Τζούντ Γκάρλαντ, η Τζούντ Σινάτρα, η Μάργκαρετ Ο' Μπράιαν — που δεχεται από τις 20 Δεκεμβρίου μέχρι τις 5 Ιανουαρίου να συνομιλήσει τηλεφωνικά επί τρία λεπτά με κάθε θαυμαστή της από κάθε γωνιά της γης — η Τζέιν Πάουελ, ο Τζιν Κέλλυ, ο Βαν Τζόνσον, η Έστερ Ουίλλιαμς, ο Τζωρτζ Μάρφου, η Κάθριν Γκρέυζον και η Γκρη Γκάρσον.

Τα παιδιά του Τζωρτζ Μάρφου θα δεχθούν στο σπίτι τους τριάντα πέντε φίλους τους. Θα ψάλουν τα Κάλαντα και θα δοθούν βραβεία για το καλύτερο και φθηνότερο στολίδι του Χριστουγεννιάτικου δένδρου. Η νεαρά Τζέιν Πάουελ μαζί με τον διάσημο Όλντο Τενόρο και στάρ Λασούριτς Μέλχιερ, την Έλίζαμπετ Τάιλορ, τον Πητερ Λώφροντ και τον Χοσέ Ιτούρμπι θα γυρίσουν σ' όλες τις βίλλες των στάρ και θα ψάλουν τα Κάλαντα σε τέσσερες γλώσσες: αγγλικά, γαλλικά, ισπανικά και δανικά. Και τις πλουσιοπάροχες εισπράξεις θα τις διαθέσουν εξ ολοκλήρου υπέρ των ορφανών παιδιών του τελευταίου παγκοσμίου πολέμου.

Η «πρώτη κυρία της όθονης», η πυρόμαλλη και πασίγνωστη Ιρλανδέζα στάρ Γκρήν Γκάρσον, που μετά το διαζύγιο της από τον κατά δέκα χρόνια νεότερόν της καλλιτέχνη Ρίτσαρντ Νέυ, φαίνεται ότι τώρα κάνει ζωή έντελώς αποτραβηγμένη, θα περάσει τις γιορτές των Χριστουγέννων στο σπίτι της μητέρας της, στο Πάλμ Μπίζες, όπου και θα προσκαλέσει μερικούς στενούς φίλους από τον κόσμο του κινηματογράφου. «Αν πιστέψουμε την ίδια την Γκρήν, τα φετινά Χριστούγεννα θα είναι τα χειρότερα για την συμπαθή καλλιτέχνηδα. Αντίθετως όμως, αν πιστέψουμε τις κακές γλώσσες του Χόλλυγουντ, οι φετινές γιορτές πρέπει να είναι οι καλύτερες γι' αυτήν γιατί, μισομένη το παράδειγμα της Λάνα Τάρνερ, η Γκρήν πρόκειται σύντομα να αναγγείλει τους γάμους της με κάποιον κάμπλουτο Αμερικανό μεγαλοβιομήχανο συνθετικού ελαστικού. Φαίνεται ότι οι γάμοι μεταξύ καλλιτεχνών βρήκαν άλλον έναν αδυσώπητο έχθρο στο πρόσωπο της

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Πώς θα περάσουν τις γιορτές τους

Γκάρσον, που ούτε να ακούσει θέλει πιά για σύζυγο καλλιτέχνη και μάλιστα του κινηματογράφου...

Αλλά τα πιο χαρούμενα Χριστούγεννα θα τα περάσει αναμφιδότως η μικρούλα στάρ — περπατά ήδη στα 11 χρόνια της — Μάργκαρετ Ο' Μπράιαν. Καθώς η προσωπική της περιουσία, που βρίσκεται κατατεθειμένη επί ονόματι της στις διάφορες Τράπεζες της Αμερικής, φθάνει τώρα τον σεβαστό αριθμό των δύο εκατομμυρίων δολαρίων, φαντάζεστε εύκολα με τι τρόπο θα γιορτάσει η μικροσκοπική καλλιτέχνης. Εκτός των πλούσιων και πρωτότυπων δώρων που θα πάρη από τους ευτυχιμένους γονείς της, θα της δώσουν και κάθε ελευθερία να γιορτάσει όπως θέλει αυτή η ίδια. Έτσι η Μάργκαρετ, από

περιεργεία για τα Χριστουγεννιάτικα έθιμα άλλων χωρών, θα προσκαλέσει στο σπίτι της παιδιά διαφόρων εθνικοτήτων. Κάθε παιδάκι, αγόρι ή κορίτσι, θα παρακληθεί να τραγουδήσει τα Κάλαντα της πατρίδας του και να περιγράψει πώς γιορτάζονται τα Χριστούγεννα στον τόπο του. Κανένα όμως δεν θα αποκαλύψει εκ των προτέρων ποιά είναι η πατρίδα του. Αυτό πρέπει να το μαντέψουν οι προσκεκλημένοι συνομήλικόι του. Ο νικητής, εκείνος ή εκείνη δηλαδή που θα μαντέψει σωστά τις περισσότερες εθνικότητες, θα ονομασθεί Βασιλεύς ή Βασίλισσα των Χριστουγέννων του 1948. Εκτός αυτού όμως, θα πάρη ως δώρον εκ μέρους της Μάργκαρετ ένα μικροσκοπικό αλλά τέλειο καθ' όλα αυτόκινητο μίας θέσεως (βενζινοκίνητο φυσικά), κατασκευή των εργοστασίων Φόρντ και αξίας 450 δολαρίων. Γι' αυτό και τα παιδιά ξένων εθνικοτήτων που βρίσκονται στο Χόλλυγουντ ετοιμάζονται ήδη από δύο μηνών για τον διαγωνισμό αυτόν. Το δώρον της Μάργκαρετ δεν είναι διόλου εύκαταφρόνητο.

Ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ δεν αποκαλύπτει ποτέ που και πώς πρόκειται να περάσει τα Χριστούγεννα. Κάθε φορά που δημοσιογράφοι ή φίλοι του κάνουν αδιάκριτες ερωτήσεις σχετικές με τις Χριστουγεννιάτικες διακοπές του, αυτός τους μιλάει για τα καλύτερα Χριστούγεννα που πέρασε στη ζωή του. Είναι μία αληθινή παράξενη ιστορία που αξίζει να την ακούσετε κι' εσείς:

— Τα καλύτερά μου Χριστούγεννα, λέει ο Μπόγκαρτ, τα πέρασα πάνω σ' ένα φορτηγό πλοίο. Εργάζομαι τότε ως ναύτης σ' ένα δεξαμενόπλοιο της Στάνταρτ. Οίλη που έκτελούσε δρομολόγια απ' το Λος Άντζελες στην Ανατολική Ασία. Στη φτωχική καμπίνα μου είχα ένα ημερολόγιο και το κύτταζα κάθε μέρα με αγωνία περιμένοντας την μεγάλη ημέρα των Χριστουγέννων.

Φανταστήθε όμως την κατάπληξή μου, όταν την επόμενη της 23ης Δεκεμβρίου, το ημερολόγιό μου έδειχνε 26 Δεκεμβρίου.

Ανέβηκα λαχναρισμένος στο κατάρωμα και πλησίασα τον πρώτο ναύτη που βρήκα μπροστά μου.

— Ξύπνησε επί τέλους; με ρώτησε αυτός μόλις με είδε.

— Παραμονή Χριστουγέννων σήμερα, δεν είναι έτσι; του είπα εγώ δειλά.

Ο ναύτης με κύτταξε με κατάπληξη:

— Τί λες, βρε αδερφέ; μου είπε. Σήμερα έχουμε 26 του μηνός.

Εσάστια. Διάβολε, δεν είχαμε λοιπόν γιορτάσει Χριστούγεννα; Το έρωτημα αυτό το έκανα στον ναύτη κι' εκείνος τότε μου άπαντησε με ύφος κουρασμένο:

— Κοροϊδεύεις, πρωί-πρωί; Δεν βλέπεις τί χάλια έχω απ' το προχθεσινό και χθεσινό ξεφάντωμα;

— Μα καλά, πώς εγώ δεν πήρα είδησι; τον ρώτησα ετοιμος να κλάψω.

— Έσθ; Α, κακομοίρη μου, μου άπάντησε ο ναύτης. Έσθ κοιμόσου συνεχία από το βράδυ της 23ης του μηνός. Ο γιάντρός του πλοίου είπε πως είχες μία ελαφρά προσβολή ασθένειας του ύπνου. Εύτυχώς και ξυπνήσεις γρήγορα.

Ήμουν απελπισμένος. «Έτρεξα και βρήκα κι' άλλους ναύτες, που κι' αυτοί μου είπαν τα ίδια πράγματα. Τότε πήγα στον πλοίαρχο. Με άκουσε με συμπόνοια και κατάλαβε πως ήμουν απαρνηγμένος που δεν είχα γιορτάσει τα Χριστούγεννα. Ο πλοίαρχος σκέφθηκε τότε λίγο και μου είπε στο τέλος πως θα κύτταζε, αν ήταν δυνατόν, να ξαναγιορτάσω πάνω στο πλοίο τα Χριστούγεννα για χάρη μου.

Πραγματικά, το βράδυ εκείνο της 26ης Δεκεμβρίου γιόρτασαν όλοι μαζί μου «ξανά» τα Χριστούγεννα. Μονάχα όταν το γλεντί άναψε καλά έμαθα από μερικούς μεθυμένους συνεργούς μου όλη την αλήθεια.

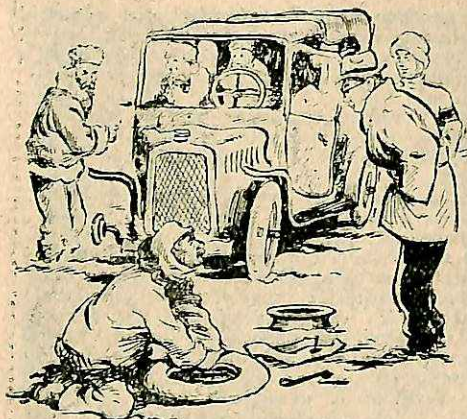
Η ιστορία του ύπνου μου ήταν απλούστατα μία φάρσα που μου είχαν σκαρώσει, επειδή είχαν προσέξει με πόση αγωνία περίμενα τη μεγάλη γιορτή. Η μέρα εκείνη ήταν στην πραγματικότητα η 24η Δεκεμβρίου, δηλαδή η παραμονή των Χριστουγέννων!

Μ' όλο που όλοι τους γελούσαν εις βάρος μου, τα πειράγματα τους ήταν τόσο άθωα και η χαρά μου τόσο μεγάλη ώστε μπορώ να σας πω πως δεν πέρασα ποτέ μου καλύτερα Χριστούγεννα!

Αναφέρω παραπάνω μερικές περιπτώσεις από την ιδιωτική ζωή των αστέρων κατά τις γιορτές των Χριστουγέννων. Υπάρχει όμως και η δημοσία ζωή, η κοινωνική, την οποίαν δεν μπορούν να αποφύγουν αν θέλουν να διατηρήσουν την δημοτικότητα τους. Για το ζήτημα αυτό μεγαλύτερο ενδιαφέρον δίνουν οι κινηματογραφικές εταιρείες της Καλιφόρνιας που έχουν συμβόλαιο αποκλειστικής συνεργασίας με τους διάφορους καλλιτέχνες, και επιθυμούν να φέρουν σε άμεση επαφή το κοινόν με τους ευνοούμενους του ήθοιούς. Και πώς θα έρθει σε επαφή το κοινόν με τους στάρ; Μόνο ένα μεγάλο γιορταστικό «πάρτυ» ενδείκνυται στην περίπτωση αυτή. Έτσι, όλες οι μεγάλες παραγωγικές εταιρείες του Χόλλυγουντ οργανώσαν για φέτος το βράδυ των Χριστουγέννων, από μία συγκεντρωσι στα στούντιο της ή κάθε μία. Θα παρευρισκούνται όλοι οι καλλιτέχνες των στούντιο, πραγματικοί, ζωγραφικοί, κατασκευαστικοί και περιποιητικοί, και το κοινόν που θα προσέλθω — οι προσκεκλημένοι φυσικά θα σταλούν με μεγάλη οικονομία και ύστερα από αυστηρό έλεγχο. Οι τυχεροί θα έχουν την μεγάλη τύχη να κάνουν παρέα με τους πιο διάσημους αστέρες της όθονης, να ευθυμίσουν, να πιούν στο πλάι τους και στο τέλος — αυτό είναι το κλειδί της βραδιάς — να χορέψουν στην αγκαλιά του ή της καλλιτέχνιδος της προτιμήσεώς τους. Φαντάζεστε τώρα το τί γίνεται το βράδυ αυτό των Χριστουγέννων και τί μέσα και γνωριμίες διατίθενται για την απόκτηση μίας τέτοιας προσκλησεως, που θα επιτρέψει για μερικές ώρες στον ή την ευτυχή κάτοχό του να μεταφερθή ξαφνικά στον... Παράδεισο. Οι σχετικές προετοιμασίες πάντως για την βραδιά αυτή έχουν αρχίσει από καιρό στα μεγαλύτερα στούντιο του Χόλλυγουντ: Μέτρον Γκλόντουν - Μαγ.ρ. Γουόρνερ Μπρές, Φόξ, Παράμουντ, Ουνιβέρσαλ, Κολούμπια και Ρ.Κ.Ο.

Όλοι οι καλλιτέχνες της κινηματογραφουπόλεως περιμένουν με ανυπομονησία τις ημέρες αυτές, γιατί νομίζουν ότι όταν ένα ευχάριστο γεγονός συμβαίνει Χριστουγεννιάτικα, θα ακολουθήσουν σύντομα και άλλα. Απόδειξεις της προλήψεως αυτής εινε η περίπτωση της νεαρής και όμορφης στάρ της Ουίνιφρεντ Σούζαν Χάιγουορντ. Η στάρ αυτή μέχρι προ τριών ετών είχε μία διαβολεμένη άτυχία στο επαγγελματί της. Σε όλα τα στούντιο της προσέφεραν συμβόλαιο αλλά σε κανένα δεν βρισκόταν ο κατάλληλος γι' αυτήν ρόλος που θα την έδωζε από την αφάνεια. Τα Χριστούγεννα του 1946, ενώ η Σούζαν ήταν σχεδόν απελπισμένη ότι ποτέ δεν θα μπορούσε να ερμηνεύει ένα μεγάλο ρόλο, της έπεσε κέξ ούρανο! Ο ρόλος της αλκοολικής στο φιλμ «Συντρίμια της ζωής», που όχι μόνο την έβγαλε από την αφάνεια αλλά και την καθιέρωσε από τότε ως στάρ πρώτης κλάσεως. Πέρσι τα Χριστούγεννα πάλι, εκτός από το γεγονός ότι υπέγραψε ένα καινούργιο και πιο ένδοιο συμβόλαιο, την ίδια ημέρα το καθαρά αιμαίο αλόγο της σέρων συμβόλαιο, στην ίδια ημέρα και κέρδιζε το σημαντικόν ποσόν έρχόταν πρώτο στις κορυφές και κέρδιζε τα Χριστούγεννα, όλο των 50.000 δολαρίων! Όσο για φέτος τα Χριστούγεννα, όλο αυτό εινε τόσο βέβαιη ώστε βάζει και... στοίχημα!

RITZ APART MOPIN

Μόλις κάναμε τα πρώτα 150 μέτρα χάλασε ένα άλλο λάστιχο...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ με αναγκαστική νηστεία

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας **Χ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ**

Παραμονή Χριστουγέννων του 1927. Βρισκόμουν στη Δυτική Μακεδονία με δημοσιογραφική αποστολή. Λογάρια να φύγω από τη Φλώρινα για τη Θεσσαλονίκη κατά τις 22 Δεκεμβρίου κι απ' εκεί να πάρω το τρένο για την Αθήνα. Έμπλεξα όμως μ' ένα όμιλο εκδρομικών, άναμεσα στους οποίους ήταν και μερικοί μαυριδείς χιονοδρόμοι με τα σύνεργά τους, που σχεδίαζαν ν' ανεβούν στις γειτονικές πανώφλες κορυφές για σκι. Είχα μεγάλη επιθυμία να τους συνοδεύσω για να παρακολουθήσω το θέαμα, αλλά δεν εμπιστευόμουν στην ορειβατική μου διπλότητα! Προτίμησα να μείνω στη Φλώρινα μαζί με τρεις φίλους μου εκδρομείς, με τους οποίους καταστρώσαμε το σχέδιο του εορτασμού των Χριστουγέννων. Θα πηγαίναμε, την παραμονή, στην Κρυσταλλοπηγή, ένα ειδυλλιακό χωριό λίγα μέτρα από τα αλβανικά σύνορα.

Ετοιμάσαμε εγκαίρως τα εφόδιά μας: δυο θανατοειδή μπουτάκια στο φούρνο, μια κοττά κοκκινιστή, πατάτες, τυρί, κρασί, ωραιότατα σιταρένια ψωμί. Υπήρχαν και μερικά υπολείμματα γλυκών από την Αθήνα και φρούτα άφθονα.

Πώς θα πηγαίναμε στην Κρυσταλλοπηγή; Ο ανηφορικό δρόμος ήταν γεμάτος χιονία και λάσπες. Τα αυτοκίνητα στη Φλώρινα ήταν ελάχιστα και οι σφάεροι δεν είχαν όρεξη για περιπέτεια. Έξ' άλλου ζητούσαν αμοιβή τόσο μεγάλη, ώστε δεν μπορούσαν να την αντιμετωπίσουν με άνεση τα πορτοφόλια μας. Είχαν και λίγο δικό. Γιατί έπρεπε να μείνουν μαζί μας όλη την παραμονή και ανήμερα τα Χριστούγεννα. Εν τούτοις βρέθηκε ένα σαλαβαλισμένο αυτοκίνητο που ανέλαμβαν να μας μεταφέρουν στην Κρυσταλλοπηγή και να μας ξαναφέρουν πίσω. Το είχαν νοικιάσει τρεις Αλβανοί κτηνοτρόφοι για την Κορυτσά. Θα παίρνε, λοιπόν, και μας, θα μας άφηνε στο μεθοριακό χωριουδάκι και θα μας ξανάπαίρνε στην επιστροφή του από την Αλβανία. Και όλα αυτά με 250 δραχμές κατ' άτομον.

Δεν είναι εύκολο να περιγράψω το αυτοκίνητο. Ήταν ένα παμπάλαιο τροχοφόρο, με σπασμένα τζάμια, με χαλασμένες πορτες, φορτωμένο ένα σωρό μπόγους, καλθία και σάκκους στη στέγη του και στα πλαγίνα. Δέσαμε και τα δικά μας εφόδια στο πίσω μέρος κι ετοιμασθήκαμε για την αναχώρηση. Οι τρεις Αλβανοί, σαν ενοικιαστά του αυτοκινήτου που ήταν, κάθισαν στις καλύτερες θέσεις. Δύο από μας εξοικονομήθηκαν μέσα — σε σκαμνιά — κι άλλοι δυο διπλά στο σωφέρ. Οι συνταξιδιώτες μας είχαν φανταστεί καταναλώσει με το πρώιμο τους «μπρέκφαστ» άπθονα σκόρδα και το σχετικό άρωμα μας έπνιξε από την πρώτη στιγμή. Αυτό όμως δεν είχε μεγάλη σημασία. Το χιόνερο έπεφτε πάνω μας από τα σπασμένα τζάμια, κι ο σωφέρ δεν επέτρεπε γκρίνιες.

Δεν φτάνει που πάω να σπάσω τα

ζυμάζι μου για χατήρι σας; μουρμούριζε διαρκώς.

Τι να κάνουμε. Έπρεπε να του εκδηλώσουμε και την ευγνωμοσύνη μας. Οι Αλβανοί ήταν τυλιγμένοι σε χοντρές καπτες και δεν αισθανόταν τόσο πολύ το κρύο. Στη μέση του δρόμου, ακριβώς σε μια απόκρημνη καμπή, μας έπιασε λάστιχο. Έπρεπε ν' αντικατασταθώ με τα έντελως πρωτόγονα μέσα που διέθετε ο σωφέρ. Βοηθήσαμε και μες κατά το δυνατόν. Βραχθήκαμε, λασπώθηκαν, τράβαμε τα παγωμένα χέρια μας, χοροπηδούσαμε για να ζεσταθούμε. Οι άλλοι, σαν παλαιοί ορειβάτες που ήταν, κάτι ήξεραν από τέτοιες περιπέτειες. Εγώ ήμουν το μεγαλύτερο θύμα. Έκανα όμως, όσο μπορούσα τον... γενναίο και παρηγοριόμουν με τη σκέψη ότι όλα αυτά τα βάσανα θα τελειώναν μ' ένα καλό Χριστουγεννιάτικο γεύμα σ' ένα ειδυλλιακό περιβάλλον. Δύο ώρες χρειάστηκε ο σωφέρ για να διορθώσει τη βλάβη. Και μόλις κάναμε τα πρώτα 150 μέτρα μετά τον υποχρεωτικό αυτό σταθμό, χάλασε ένα άλλο λάστιχο. Απελπίσθια. Ο σωφέρ έδριξε, τα πράγματα είχαν αρχίσει να περιπλέκονται σοβαρά και διεγράφετο ο κίνδυνος να φτάσουμε νύχτα στην Κρυσταλλοπηγή. Σ' όλα τ' άλλα δεινά προστέθηκε και η πείνα. Οι Αλβανοί — συνθησισμένοι φαίνεται σ' αυτού του είδους τις περιπέτειες — έβγαζαν μέσα από τα... ζουναρία τους μπαστουρμάδες, αυγά και ψωμί κι αντιμετώπιζαν κατά ένα τρόπο την κατάσταση. Κάτι έδωσαν και στο σωφέρ, αλλά εμάς μας ήγνωση. Πέρασαμε με λίγα στραγάλια, που βρέθηκαν στην τσέπη του πλέον προνοητικού της παρέας. Φτάσαμε στην Κρυσταλλοπηγή κατά τις έννητά της νύχτα. Ήταν αδύνατο να βρούμε εκείνη την ώρα σπίτι που θα μας φιλοξενούσε. Έξ' άλλου προέκυψε κι' ένα άλλο ζήτημα. Οι Αλβανοί δεν μπορούσαν να περάσουν τα σύνορα. Έπρεπε λοιπόν, να ξεμυρλώθουν κι' αυτοί και να φύγουν το πρωί. Ένας χωροφύλακας προθυμοποιήθηκε να μας εξοικονομήσει καταλύμα. Μας έβαλε σ' ένα παγωμένο δωμάτιο του σχολείου. Επίσης και τους Αλβανούς. Έκει μεταφέραμε και τα πολύτιμα τρόφιμά μας, αποφασίσαμε όμως να μη τ' αφήσουμε προτού ημερώσει. Για την τάξη ξεγελούσαμε την πείνα μας με τα σιγάρια, που τα καντίσαμε το ένα πάνω στο άλλο.

Λίγα μετά τα μεσάνυχτα πήγαμε στην εκκλησία. Οι Αλβανοί κοιμόνταν μακαρίως, έμελλε όμως, παρά τη φοβερή κόπωση μας, δεν θέλαμε να χάσουμε τη θεία

Ο ΠΥΡΓΟΣ τῶν δακρύων

Είνε η πιο συγκινητική ιστορία μιάς μητέρας, που γίνεται θύμα της σατανικής εκδίκησης ενός ασυνειδήτου γιατρού και πνίγει το μεγάλο το σύζυγό της πνίγει το μεγάλο πόντο της μέσα στη σπαραγμένη ψυχή της, ως τη στιγμή που η θύελλα ξεσπάει ασυγκράτητη για να σαρώνει το οικοδόμημα της ευτυχίας της...

Είνε το σπαρακτικό δράμα μιάς γυναίκας ψυχής, που θυσιάζεται για να σώσει την ευτυχία των δικών της και που βλέπει να ορλώνεται σε κάθε της βήμα η σατανική μορφή του ανθρώπου που έχει ταξεί ως σκοπό της ζωής του τον όλεθρο τον δικό της και της οικογενείας της.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

Είνε το συγκινητικότερο και περιπαθέστερο μυθιστόρημα του περιήμου και τόσο δημοφιλούς Γάλλου συγγραφέως

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ή δημοσίευσις του οποίου θ' άρχισή από σήμερα στη σελίδα 68.

λειτουργία. Μετά την απόλυσι ο προθυμότητας και περιπονηκτικότητας χωροφύλακας μας κάλεσε στο αστυνομικό καταστήμα. Μας προσέφερε θαυμάσιο ζεστό γάλα, τυρί και ζεστό ψωμί. Με τις κουδέντες ημερωθήκαμε. Υπήρχε άλλωστε και θαλαπρωή χωρίς σ' ένα γραφικό τζάκι που έκαιγε, ακατάπαυστα.

Πρώι - πρώι τραβήξαμε για το σχολείο, όπου είχαμε αφήσει και τα τρόφιμά μας. Στο δρόμο κάναμε τα σχέδιά μας για το μεσημερινό γεύμα. Θα παίρναμε τα μπουτάκια, την κοττά κι' όλα τα άλλα, θα πηγαίναμε σε μία γειτονική έξοχη, θα καλούσαμε και τον φίλο μας χωροφύλακα και θα κάναμε το Χριστουγεννιάτικο γεύμα μας. Το μόνο σημείο της διαφωνίας μας ήταν αν έπρεπε να φάμε το μεσημέρι και τα δυο μπουτάκια, ή να αφήσουμε το ένα για το βράδυ. Τελικά η λεπτομέρεια αυτή έμεινε να κανονισθεί κατά τη διάρκεια του γεύματος και αναλόγως της όρεξης.

Μόλις φθάσαμε στο σχολείο, διεπιστώσαμε με αγωνία, ταραχή και συγκίνηση, ότι τα μπουτάκια, η κοττά, τα αυγά και το ψωμί ακόμη, είχαν κάνει φτερά! Δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε στα μάτια μας. Οι Αλβανοί έλειπαν. Επίσης και τ' αυτοκίνητο. Δεν υπήρχε καμμία αμφιβολία ότι μας τα είχαν κλέψει οι διαπρεπέστατοι συνταξιδιώτες μας. Ζαλισμένοι από την πείνα — είχαμε περισσότερα από 24 ώρες νηστικοί — τρέξαμε στο αστυνομικό τμήμα και καταγγείλαμε την κλοπή. Μας υπεβίβη να πάμε ως το αλβανικό συνοριακό φυλάκιο, μήπως τυχόν προλάβουμε τους δράστες. Φτάσαμε πολύ αργά. Το αυτοκίνητο έτρεχε ήδη προς την Κορυτσά κι' ο Αλβανός αξιωματικός εξέφρασε τη λύπη του όχι τόσο για το πάθημά μας, όσο διότι δεν ήξερε την υπόθεσι εγκαίρως, για να μετασχη κι' αυτός στην πανδασία. Γιατί φαίνεται πως το ένα μπουτάκι σαγώθηκε επί τόπου, κατά τη διάρκεια του ελέγχου των διαβατηρίων...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Αριθμομνήμων στο πράσινο τραπέζι

Το τέλος του Χάρρυ Ζόρα

Ο διάσημος Χάρρυ Ζόρα είχε μνήμη καταπληκτική, ιδίως δε ήταν ένας απ' τους μεγαλύτερους αριθμομνήμους. Άρκεσε π.χ. να ρίξει μια ματιά σε μία σκακιέρα με 225 τετραγωνίδια, που σε κάθε τετραγωνίδιο της ήταν γραμμένος ένας διαφορετικός αριθμός, για να γυρίσει κατόπιν την πλάτη του και ν' απαγγείλει δίχως λάθος, στη σειρά, τους 225 αριθμούς.

Μπορούσε επίσης να προσθέσει και να πολλαπλασιάσει με το νου του ολόκληρες στήλες πολυψηφίων αριθμών.

Όταν συναγωνίσθηκε κάποτε με μιάν απ' τις καλλίτερες αριθμομηχανές παλαιού τύπου, την πέρασε στην ταχύτητα των λογαριασμών!

Με τις ικανότητές του αυτές, κέρδιζε 2.000 δολάρια τη βδομάδα σ' ένα τσίρκο. Μία μέρα όμως, σκέφθηκε ότι θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει επιωφελέστερα το εκπληκτικό μυαλό του. Κι' άρχισε να παίξει στη ρουλέτα και στα χαρτιά.

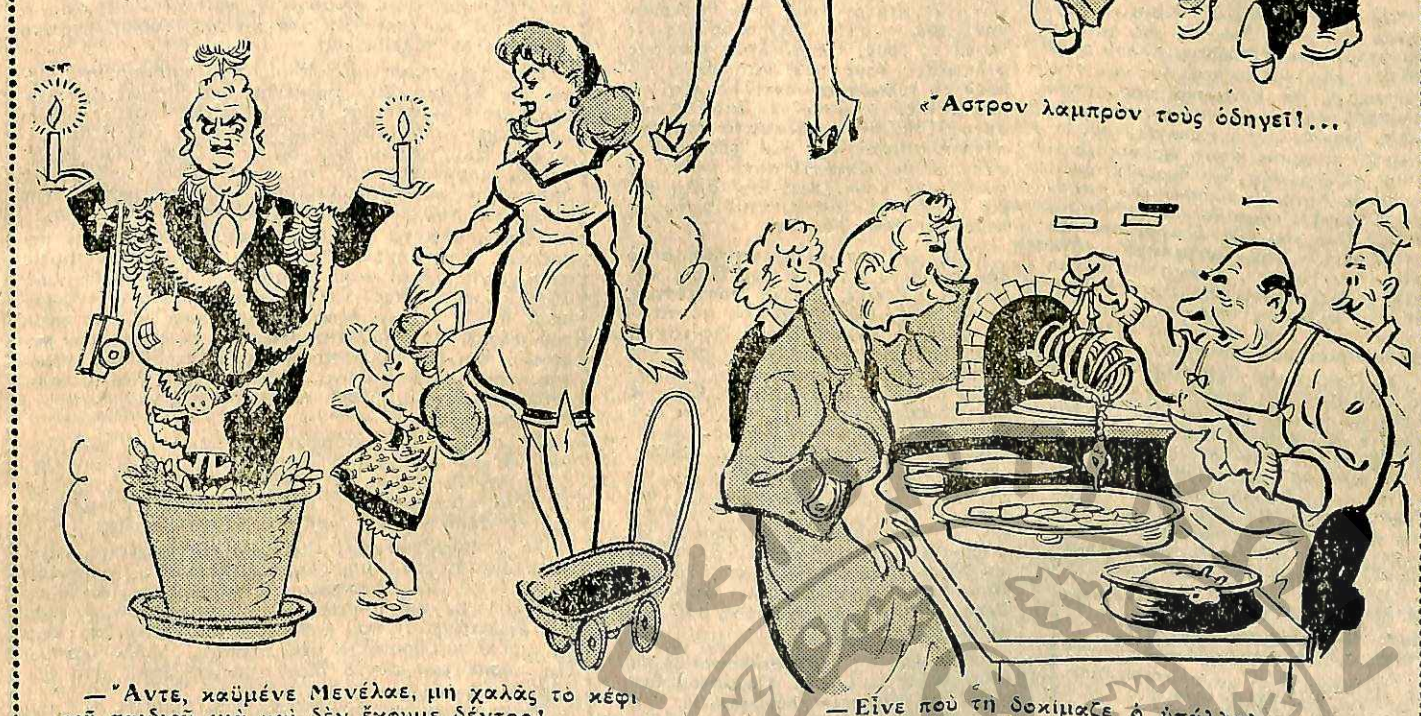
Ως γνωστόν, η ρουλέτα και το χαρτοπαίγνιο βασίζονται στους μαθηματικούς νόμους των πιθανοτήτων. Ο Ζόρα λοιπόν ήταν εις θέσιν, καλλίτερα από κάθε άλλον να υπολογίζει αυτές τις πιθανότητες. Κι' όμως δεν τα κατάφερε καθόλου καλά! Οι ψυχολόγοι, που ασχολήθηκαν με την περίπτωση του, διατύπωσαν τη γνώμη ότι η χαρτοπαίξια του είχε γίνει πια μιά άρρώστια, που δεν τον άφινε να σκεφθεί και να υπολογίσει κανονικά... Πάντως, ο Ζόρα έχασε στο πράσινο τραπέζι περί τις 170.000 δολάρια!

Το χειρότερο δε ήταν ότι ο κόσμος είχε αρχίσει πια να βαριέται το «νουμέρο» του στο τσίρκο. Έτσι, περιορίστηκε αναγκαστικά να επιδεικνύει το ταλέντο του σε πανεπιστημιακά μαθήματα ψυχολογίας. Και, με τα λίγα δολάρια που κέρδιζε, έτρεχε να χαρτοπαίξει, με την ελπίδα να «ρεφόρη».

Αλλά η Τύχη τον κατέστρεψε ως το τέλος. Κι' ο καταπληκτικός αριθμομνήμων πέθανε άμπιπτος.

— Νο τὰ πούμε άφεντικό:
— Μου τὰπαν άλλοι!

— Άντε, καυμένη Μενέλαε, μη χαλάς το κέφι του παιδιού, μιά και δεν έχουμε δέντρο!...

— Είνε που τη δοκίμαζε ο υπάλληλος για να παρακολουθήσει το ψήσιμο της

Πληθος άγγέλων ψάλλουσι...

Επίδειξις μοντέλλων σ' ένα παρισινό οίκο Μόδας.

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ της ματαιοδοξίας

Της συνεργατίδος μας
Χ. ΕΛΛΗΣ ΠΟΛΙΤΗ

ΠΑΡΙΣΙ. — Το παρισινό μα-
νεκέν είνε ένα είδος που δεν μπορεί
να μεταφραστεί πούθενά άλλο στον
κόσμο. Είνε ένα δν που λές και γεν-
νήθηκε με το μοναδικό προορισμό
να προσφέρει την εύτυχια στους άλ-
λους. Μανέκεν υπάρχουν παντού: σ'
όλη την Ευρώπη, στην 'Αμερική, και
στην 'Αθήνα. Μα δεν έχουν καμμία
σχέσι μ' αυτό το εξάυλωμένο και έ-
ξιδανικευμένο παρισιάνικο πλάσμα,
που η ζωή του είνε όλο εξωτερικές
αντιθέσεις, που μεταπηδά κάθε
στιγμή από τη φευγαλέα αίγλη
στην ταπεινοφροσύνη, από τη λάμ-
ψη στο σκοτάδι, από τη μέθη της
σαμπάνιας στο φτωχικό λικεράκι
του συνοικιακού μπιστρό.

Η Παρισιάνα που επαγγέλλεται
το μανεκέν, έχει πρώτ' απ' όλα με-
γάλη ψυχή. Δεν είνε μηχανή. Η αί-
σθησις του ωραίου είνε συνυφασμέ-
νη με την υπαρέσι της. Δίνει τον ε-
αυτό της στο κατασκευάσμα του τε-
χνίτη: στην τοιαλέττα, στη γούνα,
στο καπέλλο. Κι' ενώ η ματαιοδο-
ξία των ανθρώπων προσκυνάει τα ό-
νόματα των μεγάλων επιχειρημα-
τιών — του Ντεσσέ, του Φαρέλ, του

Ερωταποκρίσεις

— Ποιά είνε η μεγαλύτερη δυσ-
τυχία σ' αυτό τον κόσμο;
— Τό να μην αγαπηθής.

— Τι είνε η ανία;
— Η δυστυχία των πλουσίων.

— Ποιά είνε η μοναδική εύτυ-
χια σ' αυτό τον κόσμο;
— Η οικογενειακή εστία.

— Με τί μοιάζει η καλωσύνη
στον έρωτα;
— Με τών χειμωνιάτικο ήλιο, που
φωτίζει χωρίς να θερμαίνει.

— Τι είνε έρωας;
— Μιά θεελλωδης συναλλαγή,
που καταλήνει πάντοτε σε κρεω-
κρία.

— Ποιάς είνε ο εύτυχέστερος
άνθρωπος;
— Έκείνος που αισθάνεται λιγώ-
τερο τη δυστυχία του.

— Με τί μοιάζει το βάσανο της
επιθυμίας;
— Με κόκκον άμμου μέσα στο
μάτι.

— Τι είνε έρωας;
— Ο πρώτος συνγνωφεύς του άν-
θρωπίνου νένοους.

ΕΛΛΗ ΠΟΛΙΤΗ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟ

Τό πιό άνετο και πιό πολυτελές μετά τον
πόλεμο πλοίο

Πρό 3 ετών, μία όμας από επιστήμονες και τε-
χνικούς της ναυπηγικής... έπαιζαν επί μήνες μ' έ-
να καραβάκι, μέσα σε μία μεγάλη στέρνα ενός άγ-
γλικού ναυπηγείου! Ωστόσο το «παιγνίδι» τους αυ-
τό είχε μία σπουδαία πρακτική σημασία: Η με-
γάλη άτμοπλοϊκή εταιρεία «Κιούναρ Ουάϊτ Στάρ
Λάιν» τους είχε ρωτήσει αν μπορούσαν να ναυπη-
γήσουν ένα υπερωκεάνειο ικανό ν' αντιμετώπιση νι-
κηφόρα τις φοβερότερες τρικυμίες του βορείου 'Α-
τλαντικού, και συγχρόνως αρκετά κομψό κι' έλκυ-
στικό, για μία περιήγηση στις τροπικές θάλασσες.

Οι ειδικοί άρχισαν τις δοκιμές, με διάφορα υπο-
δείγματα πλοίων, τα όποια υπέβαλλαν σε τεχνητούς
άνεμους, θύελλες και τρικυμίες, σε τροπικούς τυφώ-
νες, σε ζέστη και σε παγωνιά... Τέλος, έπειτα
από άμέτρητους υπολογισμούς, σχεδίασαν ένα πλοίο
που άποτελούσε σωστή επανάσταση για τη ναυπη-
γική τέχνη.

Τώρα το πλοίο αυτό είνε σχεδόν 'έτοιμο, στα
ίδια ναυπηγεία της Γλασκώδης, απ' όπου βγήκαν το
«Βασίλισσα Μαρία» και το «Βασίλισσα Έλισάβε-
τ». Ονομάστηκε «Καρόνια», και την Πρωτοχρονιά
πρόκειται να ξεκινήσει για τη Ν. 'Υόρκη, για το
«παρθενικό» ταξίδι του.

Είνε το μεγαλύτερο πλοίο που ναυπηγήθηκε με-
τά τον πόλεμο. Δεν πρόκειται άστόσο να συναγω-
νισθή στις διαστάσεις τις δύο «Βασίλισσες». Πράγ-
ματι, έχει έκτοπσιμα 34.000 τόννων, ενώ η «Βασι-
λισσα Έλισάβετ» έχει 83.673. Είνε όμως άσυ-
γκρίτως κομψότερο και πιό χαριτωμένο, συνδυασμός
υπερωκεανείου και θαλαμηγού. Αντιπροσωπεύει την
πειρα και τις τελειοποιήσεις 40 ετών.

Όπως όλα τα καινούργια πλοία, κινείται με πε-
τρέλαιο. Στο μηχανοστάσιό του έχει εγκαταστάσεις
παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος 4.400 κιλοβάτ. Μ'
αυτό κινούνται περί τα 500 μοτέρ, συνολικής δυνα-
μεις 6.500 ίππων, εγκατεστημένα σε διάφορα μέρη
του πλοίου για τη λειτουργία του τιμονιού, των γε-
ρανών, κλπ. Οι τουρμπίνες του κάνουν 3.686 στρο-
φές στο λεπτό και τα καζάνια του αναπτύσσουν
πίεσι άτμού 50 κιλών σε κάθε τετραγωνικό πόντο
επιφανείας.

Τό σκάφος είνε ντυμένο έσωτερικώς με άμιαντο,
για να μην εισχωρή η θερμότης του ήλιου κι' άνε-
βάξη τη θερμοκρασία κάτω απ' το κατάστρωμα.
Τό ίδιο προστατευτικό στρώμα εμποδίζει την ψύξη
του έσωτερικού του πλοίου κατά το χειμώνα.

Τό μηχανοστάσιο λάμπει από καθαριότητα, γιατί
οι περισσότερες μηχανές είνε κλειστές ολόγυρα.
Άλλα και το κατάστρωμα δεν λερωίνεται καθόλου
από καπνιά, γιατί η τεραστία καπνοδόχος περιέχει
μία εγκατάστασι που καθαρίζει τον καπνό από όλα
τα λεπτά καρβουνάκια που περιέχει. Άλλοι καπνοί
και αέρια των μοτέρ διοχετεύονται μέσα στη θά-
λασσα.

Έτσι, οι εύτυχισμένοι ταξιδιώται θα μπορούν να
κάνουν ήλιοθεραπεία και μπάνιο στις πισίνες του
καταστρώματος, χωρίς να ένοχλούνται διόλου απ'
τον καπνό.

Όλες οι καμπίνες έχουν νερό ζεστό, κρύο και
παγωμένο και τέλειο σύστημα άνανεώσεως του
αέρος με σύγχρονο ρύθμιση της θερμοκρασίας και
της υγρασίας του.

Κάθε διαμέρισμα άποτελείται από κρεβατοκά-
μαρα, ιδιαίτερο λουτρό, δωμάτιο υπηρεσίας και ά-
ποθήκη για τις άποσκευές. Έτσι, κάθε ταξιδιώ-
της άχρη κοντά του όλες τις βαλίτσες και τα μπαού-
λα του, κι' αν του χρειασθί κάτι μέσα απ' αυτά,
θα μπορεί εύκολα να τό πάρη.

Άλλα και η διακόσμησης του έσωτερικού του
πλοίου είνε άριστουργηματική, με μαόνι, κρύσταλ-
λα, δέρμα, και πλαστικές ύλες. Στο «Καρόνια» δεν
έχει επαναληφθί το σφάλμα που έγινε στη «Νορ-
μανδία», όπου υπήρχαν πάρα πολλοί πολυέλαιοι
που έτάλαντεύοντο επικίνδυνα και κουδούνιζαν στο
ταξίδι.

Τό πολυτελέστατο αυτό υπερωκεάνειο προορί-
ζεται για τους πλουσίους 'Αμερικανούς. Αυτό θα χα-
ραούν τις άνεσεις του, θα ζήσουν στο διάστημα του
ταξιδιού τους μέσα σε μιάν άνειρεμένη άτμοσφαι-
ρα, λησμονώντας κάθε τους έγνοια, κάθε βάσανο.
Η Μεγ. Βρετανία τό κατασκεύασε με τό σκοπό να
μαζεύη δολάρια. Κι' ο 'Αγγλοί δεν θα μπορούν να
ταξιδέψουν μ' αυτό... εκτός αν είνε δολλαριούχοι!

Λίντα Νταρνέλ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ από τó Χόλλυγουντ

Η Λίντα Νταρνέλ και τó
μαρμό της

Παντρεμένη από χρόνια με
τον «κόμεραμαν» Πεβ Μάρλεϋ,
η Λίντα Νταρνέλ δεν κατάρ-
θωσε ως σήμερα ν' άποκτήσθ
παιδί. Ακολουθώντας, λοιπόν,
τό παράδειγμα της Τζόαν
Κράουφορντ, αποφάσισε να
υιοθετήσθ κι' αυτή ένα. Δεν
έπιτρέπει όμως σε κανένα φω-
τογράφο να τό πλησιάσθ και
να τό φωτογραφίσθ γιατί φο-
βάται μήπως τό χάσθ όπως
η Τζόαν. Η Τζόαν Κράου-
φορντ είχε, ως γνωστόν, υιο-
θετήσει τέσσερα παιδιά με τα
όποια φωτογραφίζονταν συχνά.
Μία μέρα όμως ένα άνδρógυ-
νο άνεγνώρισε στο πρόσωπο
ένος μικρού τό αγόρακι που
είχε εγκαταλείψει κάποτε μη
μπορώντας να τό ζήσθ. Με-
τανοιαζόμενη για την πράξι
τους, οι δύο γυναίκες ζήτησαν
και πήραν πίσω τό παιδί
τους. Τό περιστατικό αυτό
κάνει τώρα την Λίντα προσε-
κτική και γι' αυτό έδήλωσε τε-
λευταίως: «Όταν τό παιδά-
κι μου θα μεγαλώσθ και δεν
θα ύπαρχί πιά κίνδυνος ν' ά-
ναγνωρισθ από κανένα, τότε
θα είμαι υπερήφανη να ποζά-
ρω μαζί του».

Όπως βλέπετε, η Λίντα έ-
χει πάρει στα σοβαρά τον ρό-
λο της μητέρας που άρχισε να
παίζθ στην ιδιωτική της ζωή.

Ρίτα και Λάνα

Οι δύο στάρ του Χόλλυ-
γουντ που άλληλοπαρακολου-
θούντα περισσότερο από ό-
ποιαδήποτε άλλες είνε άσφα-
λως η Ρίτα Χάινγγουορντ και η
Λάνα Τάρνερ. Μόλις η Λάνα
γύρισε απ' τό ταξίδι της
στην Ευρώπη η πρώτη της
δουλειά ήταν να δηλώσθ πως
τώρα πιά η Ρίτα ήταν πιό
βαρειά απ' αυτήν. Ύστερα
από την δήλωσι αυτή δεν έμει-
νε στην Ρίτα παρά ν' άρχισθ
μιά συστηματική δίαιτα για
να χάσθ κι' αυτή μερικές λίμ-
νες. Άλλ' η Ρίτα άπεχθάνε-
ται την δίαιτα και γι' αυτό
έκανε κάτι άλλο: Έφυγε για
δευτέρα φορά για την Ευρώ-
πη, έλπίζοντας να χάσθ με τό
πη, έλπίζοντας να χάσθ με τό
ταξίδι αυτό βάρος ίσα μ' έ-
κείνο που έχασε η ξανθομαλ-
λόσσα αντίπαλός της.

Μιά φίρμα του Χόλλυγουντ
πρόριξε τελευταίως την ιδέα να
ένωσθ σ' ένα φιλμ τις δύο
αυτές ξεχωριστές στάρ. Άν

τό σχέδιο αυτό πραγματοποιη-
θί, τό θέαμα άσφαλώς δεν
θα στερήται ενδιαφέροντος.

Γενέθλια άστέρων

Ποιοί άστέρες του Χόλλυ-
γουντ θα εορτάσουν τα γενέ-
θλιά τους κατά τον τρέχοντα
μήνα; Σ' αυτό τό ερώτημα θ'
άπαντήσωμε παρακάτω, δι-
νοντάς σας συγχρόνως την εύ-
καιρία να μάθετε και τα...
χρονάκια τους:

Μάρκ Πλώτ: 2-12-1913.
Ντιάνα Ντάρπιν: 4-12-1922.
Φράνσις Γκίφορντ: 5-12-
1920. Σουζάννα Φόστερ:
6-12-1924. Φαίη Μπέιντερ:
7-12-1892. Ρόν Κάμερον:
7-12-1910. Χάρντ Χάτφιλντ:
7-12-1918. Πέγκυ Κάμινς:
8-12-1925. Ντούγκλας Φαίρυ-
πανξ (υιός): 9-12-1907. Ντό-
ροθ Λαμούρ: 10-12-1914.
Ούνα Μέρκελ: 11-12-1908.
Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν: 11-12-
1886. Έντουαρντ Ρόμπινσον:
12-12-1893. Φράνκ Σινάτρα:
12-12-1917. Βάν Χέβλιν:
13-12-1910. Λάρρυ Πάρκς:
13-12-1914. Μάρκ Στήβενς:
13-12-1920. Ντόν Τάιλορ:
13-12-1920. Λύνν Μπάρι:
18-12-1920. Μπέττυ Γκρέ-
μπελ: 18-12-1916. Ντένις
Μόργκαν: 20-12-1910. 'Α-
βα Γκάρντνερ: 24-12-1922.
Χόμφρεϋ Μπόγκαρτ: 25-12-
1900. Λή Μπόουμαν: 27-12-
1914. Μαρλένε Ντρήτριχ: 27-
12-1904. Σίντνεϋ Γκρήνστροντ:
27-12-1879. Όσκαρ Λέ-
βαντ: 27-12-1906. Λιού
Άνρες: 28-12-1908 και
Νάνσυ Κόλεμαν: 30-12-
1917.

Τά οικογενειακά της Βερό-
νικας Λέϊκ

Η Βερόνικα Λέϊκ είνε τελευ-
ταίως πολύ στενοχωρημένη. Τά
εισοδήματά της έχουν μειωθί σε
σημείο επικίνδυνου. Η Βερόνικα
άναγκάστηκε να διακόψθ ως
τώρα δύο φορές την εργασία
της για να δώσθ τό φώς σε
δύο παιδιά. Η μητέρα της έ-
μως η κυρία Μάκ Κήν, έμηνυ-
σε τελευταίως την κόρη της
για δύο λόγους: όχι μόνο τό
έπιδομα που της δίνει αν είνε
άκτετο για να ζήσθ, αλλά κι'
αυτό έπαυσε να καταβάλλεται
από τον μήνα Μάιο.

Έλνοντας να δικαιολογηθί
για τή στάσι της αυτή, η Βε-
ρόνικα έδήλωσε πως έπειδη πε-
ριμένει και τρίτο παιδί, είνε
αναγκασμένη να κάνει οικονο-
μίες και περιορίζει στο ελάχισ-
τον τά έξοδά της. Άλλωστε
η Βερόνικα, εκτός από τή μη-
τέρα της συντηρεί τή γιάγιά
της και την πεθερά της, άπο-
δεικνύοντας έτσι πως είνε έξαι-
ρητικά μεγαλόκαρδη.

Διαδόσεις που ίσως έπαλη-
θεύσουν

Στις στήλες του κουτσομπο-
λιού των κινηματογραφικών πε-
ριοδικών δύο όνόματα ζευγα-
ρώνονται τελευταίως συχνά: τά
όνόματα του Μπράιαν Ντόνλε-
βυ και της Ύντρεϋ Τόττερ.
Οι δημοσιογράφοι μιλούν για
κρυφά ραντεβού τους και για
συναντήσεις τους σε έξοχικά
κέντρα. Ο ίδιος ο Ντόνλεβυ
διασκαδίζει τόσο με τις φήμες
αυτές ώστε έδήλωσε πως σκα-
πεύει να κάνθ τό πάν ώστε να
επαληθεύσουν όλες αυτές οι
φανταστικές διαδόσεις.

Παράξενη άλήθεια άρχί εί-
δύλλιο, που μόνο στο Χόλλυ-
γουντ μπορούσε να πραγματω-
ποιηθί.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ύστορίες της ζωής

Διακοπές του ρεύματος

Ξέρετε κανένα καλό κι' έξυ-
πινο δικηγόρο να μου συστή-
σει για ν' αναλάβη την υπό-
θεσί μου; Πρόκειται για πό-
σπουδαία υπόθεση. Θα υποβάλω
μηνυσι κατά της 'Ηλεκτρι-
κής 'Εταιρίας, για τις διακο-
πές του ρεύματος. Και θα ζη-
τήσω πολλά πράγματα. Άλλα
καλύτερα να έκθέσω με τή σει-
ρά τά στοιχεία μου, για να τό
μελετήσθ, ο δικηγόρος και να
τάχθ υπ' όψι του στα 'έπειτα
δρα». Ορίστε η υπόθεσί μου:

Ένα ολόκληρο χρόνο παι-
δεύομαι να φέρω στα νερά
μου τή Λόλα. Είχα διαγκώσει
τή λαμαρίνα για τό καλή με
δατή και διαγκώνω τή λαμα-
ρίνα θα πή πώς την ψωνίζω
στα γερά, δηλαδή χτυπιέμαι
και βροντίζω από διακαή έ-
ρωτα.

Και τί της γύρευα; Ένα
ραντεβού, τίποτα λιγώτερο, τί-
ποτα περισσότερο από ένα
ραντεβού, όχι βέβαια για να
συζητήσωμε πολιτικά. Έκείνη
γέλασε με τον πόνο μου και
ποτέ δεν μούδινε τό ραντεβού
της της ζητούσα, όμως ούτε
με άπέλιψε. Φανερό πως ή-
θελε να με δοκιμάσθ.

Τέλος πάντων δεν θα μου
τό δώσης αυτό τό ραντεβού,
Λόλα;

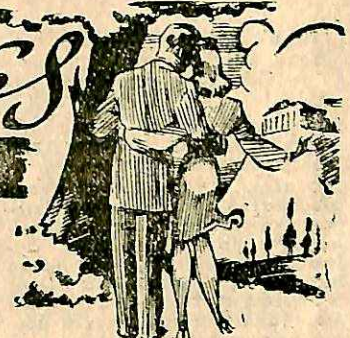
Μά τί θέλεις, Πλάτων;
— Έχω κάτι σοβαρό να σου
πώ.

— Και γιατί δεν μου τό λές
έδώ;

— Μα τώρα τό κορόιδο κά-
νεις; Αυτό που έχω να σου
πώ δεν λέγεται έτσι, όπου να
έινε. Θέλει και τό περιβάλλον
του.

— Θα τό σκεφτώ, Πλάτων.

Μ' αυτό τό «θα σκεφτώ» με
δούλευε κανονικά ένα χρόνο.
Όποιοσδήποτε άλλος, στην έ-

ποχή της ταχύτητας και της
συνομιλίας που ζούμε, θα την
έστελνε στο διάβολο και θα-
βαζε πάωρη γι' άλλο λιμάνι.
Όμως εγώ κράτησα χαρακτή-
ρα. Πρώτα-πρώτα γιατί είχα
μάθει στο σχολείο πως ο έπι-
μέμων νικά κι' έπειτα γιατί
κάθε αναστημένη άρνησι της
Λόλας ήταν κι' ένα κομμάτι
δαδί στη φωτιά της καρδιάς
μου. Με τον καιρό, άφψα τα
μισόλογα κι' έκδηλώθηκαν φα-
νερά:

— Τό θέλω τό ραντεβού
γιατί σ' αγαπώ, της έλεγα.
Δεν τό καταλαβαίνεις, λοιπόν;
Δεν βλέπεις πως ψήνομαι;

Έκείνη έβαζε τά γέλια. Κά-
τι γέλια να τ' άκούς και να
σούρχεται να τή δείρψ. Άλ-
λά που θα μου πές, έλεγα από
μέσα μου. Θα πείσθ. Και να
τό ξέρετε από μέσα: Όταν γί-
νεσαι συστηματική κολλιτσιδα
σε μία γυναίκα, δεν σου γλυ-
τώνει. Φτάνει νάχρη άνοχη.
Και νά, λοιπόν, που μου έγι-
νε τό χατήρι.

— Καλά, Πλάτων. Θα σου
δώσω αυτό τό ραντεβού που
μου ζητάς!

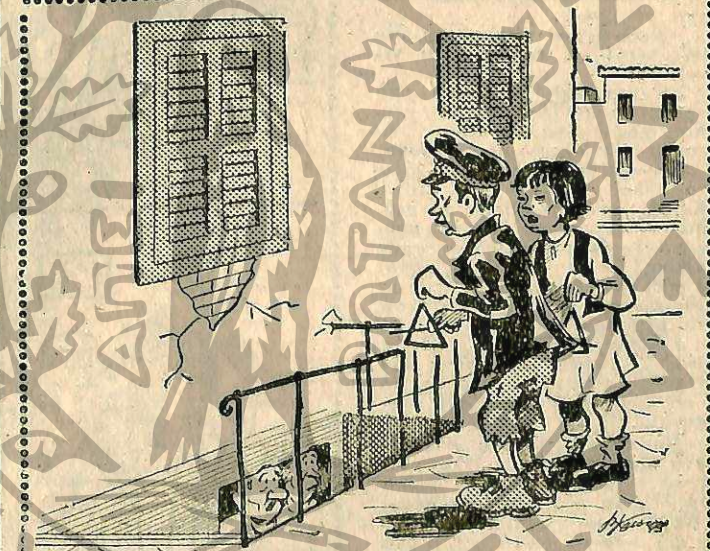
Άπό τή χαρά μου έκανα να
τή φιλήσω.
— Αί! μ' έκοψε. Κράτα την
δρεξί σου.

Την κράτησα.
— Λοιπόν, Λόλα μου, θα σε
περιμένω... που θέλεις να σε
περιμένω;

— Αύριο στις έφτά, στο πε-
ζοδρόμιο της Άγγλικής εκκλη-
σίας.

— Ρωμαντικό ραντεβού! εί-
πα.

— Αυτό μ' άρέσυνα! Άλλά
έχε υπ' όψι σου ένα πράμα.

«Καλήν ήμεραν άρχοντες, αν είνε όρισμός σας, Χριστού
την Θεάν γέννησιν, να πώ στ' Άρχοντικό σας...»!
(Του Β. Χριστοδούλου)

Δέν μ' ἀρέσει νὰ περιμένω.
Εφτά καὶ ἓνα, ἔφυγα!
—Θὰ εἶμαι ἀπὸ παρὰ τέ-
ταρτο!

★
Ἀπὸ τὴ θεὰ ἐκείνη στιγμή
κοιμήσουσα σ' ἕναν ὠκεανὸ ἀ-
πὸ μέλι. Ἐπὶ τέλους οἱ κοίτοι
μου καὶ ἡ ἐπιμονή μου ἐπαί-
ρουν τὴν ἀμοιβή τους. Ἦμιον
εὐτυχὴς καὶ μοιρολόγι καὶ ν' ἀρ-
πάζω ὅλο τὸν κόσμον στὸ δρόμο
καὶ νὰ τὸν ἀρχίσω στὰ φιλιὰ,
ν' ἀνέβω σ' ἕνα περὶπτερο καὶ
νὰ διακηρύξω τὴν εὐτυχία μου,
νὰ πάω στὴ Μητρόπολι καὶ νὰ
βιβάσω τὶς καμπάνες, ἢ νὰ
παρῶ φόρα καὶ νὰ χτυπήσω τὸ
κεφάλι μου στὸν τοίχον.

Μὲ τί λαχτάρα περιμένα
νάρθη τὸ ἄλλο ἀπόγεμα. Με-
τρούσα τὰ δευτερόλεπτα. Τὸ
πρῶτ' ἀγόρασα μὴ καίνουργια
γράβατα καὶ τὴν ἀψίδα στὸ
γραφεῖο μου. Θὰ περνούσα πρὶν
ἀπ' τὸ ραντεβὸ καὶ τὴ φερέ-
σω, φρέσκια - φρέσκια.

Ἦταν ἡ ὥρα ξη καὶ δέκα
καὶ τὸ γραφεῖο μου εἶνε ἕκτο
πάτωμα. Μπήκα στὸ ἀσανσέρ
κι' ἀνέβηκα. Φόρεσα τὴν και-
νούργια μου γράβατα, κυττά-
χτηκα στὸν καθρέφτη, ἤμιον ἁ-
ριστοπύργημα. Ὁρα ξη καὶ εἰ-
κοσι πέντε, στάθηκα καὶ περι-
μένα τὸ ἀσανσέρ νὰ κατέβω
καὶ νὰ πάω ἐκεῖ πού μὲ πε-
ρίμενε ἡ εὐτυχία. Ἦρθε τὸ ἁ-
σανσέρ, μπήκα. Κι' ἀρχίσε νὰ
κατεβαίνει. Ἀλλὰ μόνον ἀρχισε.
Γιατὶ σὲ δύο ἀκριβῶς δευτερό-
λεπτα — τὰς — σταματῆσε
ἀπότομα καὶ σβύνουν καὶ τὰ
φῶτα.

★
Κόπηκε τὸ ρεύμα! ἄ-
κούω τὴ φωνὴ τοῦ θυρωροῦ ἀ-
πὸ κάτω.
Καὶ κόπηκε ἀκριβῶς ἐπάνω
πού τὸ ἀσανσέρ ἦταν ἀνάμε-
σα πέμπτο καὶ τέταρτο πάτω-
μα. Κἀν ν' ἀνοίξω νὰ πηδή-
σω, ἀδύνατον. Φωνάζω τὸ θυ-
ρωρό:

— Γρηγόρηνη!...
— Τί τρέχει;
— Ὁλὼ νὰ βγῶ!
— Δὲν γίνεται!
— Τί παῖν νὰ πῇ δὲν γίνε-
ται; Πρέπει νὰ γίνῃ. Ἐλα νὰ
μου ἀνοίξεις.
— Δὲν ἀνοίγει, κύριε Πλά-
των.

— Καὶ τί θὰ κάνω;
— Θὰ περιμένετε νὰ ξανάρ-
θῃ τὸ ρεύμα!
— Ἀδύνατον! Ὑπάρχει λό-
γος νὰ βγῶ!

— Ὅ,τι καὶ νὰ ὑπάρχῃ δὲν
βγαίνεις!... Δὲν γίνεται τε-
χνικῶς!

— Ἐγὼ σὰν λιοντάρι στὸ
κλουδὶ τοῦ Ἀρχισα νὰ χτυ-
πῶ τὴν πόρτα, νὰ κάνω ν' ἀ-
νοίξω τὴν κλειδορία. Τίποτα.
Ἦμιον αἰχμαλωτὸς. Κυττάζω
τὸ ρολοῖ μου, ξη καὶ μισή!
Κι' ἂν ἀργούσε νάρθη τὸ ρεύ-
μα; Αἰσθανόμουν σὰν νὰ μού-
χιζαν κρούσες κουβάδες στὴν
πλάτη. Ὁλο κουνιόμουν μέσα,
μῆπως καὶ σπάσω τὰ σίδερα
τῆς φυλακῆς μου. Ἀναστῶσα
τὸ μέγαρο.

— Μὴν παιδεύεσαι ἄδικα,
κύριε Πλάτων. Σοῦ εἶπα δὲν
γίνεται τίποτα! ἀκούσα τὸ
Γρηγόρη ἀπὸ κάτω. Κάνε ὑπο-
μονή!

Νὰ κάνης ὑπομονή, στίς ἐ-
φτά παρὰ εἰκοσι. Ὁλο κύτ-
ταζα τὸ ρολοῖ. Τώρα μετρούσα
τὰ δέκατα τῶν δευτερολέπτων.
Ἐφτά παρὰ τέταρτο. Ἐφτά
παρὰ πέντε. Ἐφτά. Ἐφτά
καὶ ἓνα! Τώρα ἡ Λόλα θὰ φεύ-
γῃ γεμάτη ἀγανάκτησι! Ἐβα-
λα τὰ κλάματα ἀπὸ τὸ κακό
μου καὶ κάθησα χάμω.

Τὸ ρεύμα ξανάρθε. Ἀλλὰ ἡ-
ταν ἐφτά καὶ εἰκοσι. Ἐνα τα-

ξὶ καὶ γρηγόρα. Καμμιά φορά
οἱ γυναῖκες περιμένουν. Ἀλλὰ
ἡ Λόλα δὲν ἦταν ἀπὸ κείνες.
Τὸ πεζοδρόμιο ἦταν μόνον τοῦ.
Τί τὴν ἤθελα τὴν καινούρ-
για γράβατα;

★
Ἐτρεξα πρῶτ' - πρῶτ' νὰ
βρῶ τὴ Λόλα. Τὸ ρεύμα, τῆς
λέω. Ἀπάνω πού κατέβαινα μὲ
τὸ ἀσανσέρ. Ἄν δὲν πιστεύ-
ης, μάλιστα, πάμε νὰ ρωτή-
σης καὶ τὸ Γρηγόρη.

— Σὲ πιστεύω, μοῦ λέει,
ἀλλὰ ὅταν ἔχουν ραντεβὸ δὲν
μπαινουν στὰ ἀσανσέρ!
— Πού νὰ τὸ φαντασθῶ,
Λόλα!

— Ἐπρεπε νὰ τὸ εἶχες φαν-
τασθῇ. Κι' ἔπρεπε νὰ πηδήσης
καὶ νάρθης!

— Ἀπὸ πού νὰ πηδήσω;
Ἦμιον φυλακισμένος.

— Νὰ σπάσης τὰ σίδερα.
Μὲ τὸ ὥραϊο μου λέγετε, τὴ
μαλᾶκωσα. Χρειάστηκε μὴ ὥ-
ρα νὰ τὴν πείσω νὰ ἐπαναλά-
βουμε τὸ ραντεβὸ. Αὐτὴ τὴ
φορὰ μάλιστα τῆς εἶπα νάρθη
στὸ σπίτι μου καὶ εὐθεῖαν, μὴ
πού ἔκανε καὶ κρύο. Θὰ ἤμιονα
πολύ φρόνιμος.

— Τέλος πάντων. Θάρῃ με-
θαύριο στὶς ἐφτάμιση! Καὶ θὰ
χτυπήσω τρεῖς φορές τὸ κου-
δοῦνι, γιὰ νὰ ξέρης πῶς εἶμαι
ἐγώ.

★
Μεθαύριο περιμένα ἀπὸ τὶς
ξη. Εἶχα ἐτοιμάσει τσάι, λι-
κέρ, μπισκότα καὶ ὅλα τὰ χρει-
αζόμενα. Εἶχα ἀνάψει καὶ τὴν
ἡλεκτρικὴ σόμπα - κι' ἄς λῆ
ἡ ἐταιρία πῶς ἀπαγορεύεται.
Ἀπὸ τὶς ἐφτά παρὰ τέταρτο
στήλωσα τ' αὐτιά μου ν' ἀκού-
σω τὰ τρία συνηθιστικὰ κου-
δονίσματα. Στίς ἐφτά καὶ δέ-
κα σκοτάδι. Κόβεται τὸ ρεύμα.
Ἀνάβω κερία καὶ περιμένω στὸ
ἡμίφως. Καλύτερα ἔτσι, θὰ τῆς
ἀρέσῃ, ἄπαξ καὶ εἶνε καὶ ρω-
μαντική. Ἐφτά καὶ μισή. Τίπο-

τα. Ὅχιτ' παρὰ εἰκοσι, τίπο-
τα. Παρὰ δέκα, κουδονίσμα
μὴδέν. Ὅχιτ' παρὰ ἕνα ἔρχεται
τὸ ρεύμα, ἀνάβει τὸ φῶς καὶ
ἡ σόμπα. Σβύνω τὸ κερί. Κα-
λύτερα ἔτσι, εἶνε πῶς πολυτι-
μήνα. Ἐννιά καὶ εἰκοσι, ἀπελ-
πίστηκα πιά.

— Μοῦ τὴν ἔσκασε! Λέω.
Γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ρεβάνς. Μ' ὅλο
τῆς δική!

Τὸ πρῶτ' ὅμως μὲ παίρνει
στὸ τηλέφωνο καὶ μοῦ ἀρχίζει
ἕνα λούσιμο γενναῖο.

— Δὲν πιστεύω ποτὲ πῶς
θάσαι τέτοιος γαῖδαρος! Ὅ-
ταν περιμένουν μὴ γυναῖκα,
κύριε, δὲν φεύγουν ἀπὸ τὸ
σπίτι!

— Μὰ δὲν ἔφυγα, Λόλα! Ἐ-
σὺ δὲν ἤρθες!

— Ἐγὼ δὲν ἤρθα, βρέ; Πού
χάλασα τὸν κόσμο νὰ κουδου-
νίσω;

Τότε ὁ πέπλος ἐσχίσθη καὶ
μὴ ἀκτίνα φῶς τῆς τοῦ μυαλοῦ
μου.

— Ξέρεις τί ἔγινε, Λόλα;
Εἶχε κοπῇ τὸ ρεύμα, πού νὰ
τὸ πάρῃ ὁ διάλογος καὶ δὲν χτυ-
πούσε τὸ κουδοῦνι!

— Καὶ γιὰτὶ δὲν κατέβαι-
νες στὴν πόρτα βρέ, νὰ περι-
μένῃς;

— Δὲν τὸ σκέφθηκα, Λόλα.
Μὲ συγχωρεῖς.

— Τὸν κακό σου τὸν καιρὸ!
Ἐκλείσε τὸ τηλέφωνο. Εἶδα
κι' ἔπαθα νὰ τὴν πείσω νὰ δε-
χθῇ τὴν συγγνώμην μου. Καὶ
χρειάστηκε μὴ βδομάδα γιὰ
νὰ τῆς ἀποσπᾶσθαι καὶ τὸ
πρῶτο ραντεβὸ. Αὐτὸ σ' ἕνα
μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο, μὴ
βδομάδα ἀργότερα, ὥρα ἐφτά
ἀκριβῶς — ἐφτά καὶ ἕνα φεύ-
γει.

Ἦταν ἀκόμα ξη καὶ τέταρ-
το. Κι' ὥς πού νόσθουν ἡ ἐφτά
παρὰ τέταρτο νὰ ξεκινήσω, λέω
ἄς μῆτ' ὅ, ἕνα καφεῖνιο νὰ πῶ
καφέ. Κάθεται καὶ κιαλᾶρω τὴν
ὥρα στὸ μεγάλο ρολοῖ τοῦ μα-

γαζιοῦ: Ἐξη καὶ εἰκοσι. Ἐνα
μέτριον βραστὸν, παρακαλῶ.
Βγάλε καὶ μὴ ἐφημερίδα. Ξα-
νακυτάζω τὸ ρολοῖ. Ἐξη καὶ
μισή. ἔχουμε ἕνα τέταρτο
καιρὸ ἀκόμα. Καὶ ξανακίβεται
τὸ ρεύμα. Μὰ τώρα δὲν μὲ νοι-
άζει. Ἀνάβουν λάμπες λούξ.
Ξανακυτάζω τὸ ρολοῖ. Ἐξη καὶ
μισή. Ἀφρημένον δὲν παρα-
τῶ πῶς εἶνε ἡ δεύτερη φορά
πού τὸ ρολοῖ δείχνει ξη καὶ
μισή. Τρίτη φορά ξη καὶ μισή.
Τὴν τέταρτη φορά ὅμως ξα-
φνιάζομαι. Κάτι μὲ τρώει μέσα
μου. Βγάλε τὸ δικό μου ρο-
λοῖ τῆς τσέπης καὶ τί νὰ ἰδῶ!
Ἐφτά καὶ δέκα! Φωνάζω τὸ
γικασόνι. Δὲν ντρεπόσατε νὰ
μὴν κουντίζετε τὸ ρολοῖ; Τὸ
ρολοῖ εἶνε ἡλεκτρικὸ κύριε. Ὅ-
ταν κόβεται τὸ ρεύμα, σταμα-
τάει. Τρέχω στὸ ζαχαροπλα-
στεῖο. Εἶχε φύγει. Τετέλεστα.

Μὲ τί μούτρα νὰ τὴν ξαναί-
δα; Καὶ τί νὰ τῆς πῶ; Κι' ὁ-
μως τὴν ἄλλη μέρα πῆγα καὶ
τὴν εἶδα καὶ τῆς εἶπα: Ἐλεος
Λόλα, ἀκόμα ἕνα ραντεβὸ.

— Ἀκού δῶ Πλάτων, μοῦ
λέει. Αὐτὰ τὰ «ἀξιντάν» εἶνε
κακὸς οἰανός. Εἶνε προειδοποι-
ησι τῆς μοῖρας ὅτι ἂν γίνῃ τί-
ποτα μετὰξὺ μας θὰ βγῇ σὲ
κακό. Κι' ἐγὼ πιστεύω σὲ κατὶ
τέτοιο. Λοιπόν, γεια σου καὶ
ὥρα καλή!

★
Ἄμην Λόλα μου, ἦλθε τῆς
ζωῆς μου, σκέψου τὸ καλύτερα!
Τίποτα. Ὁρα μου καλή.

Καὶ τώρα σὰς ρωτῶ: Ἐχω
τὸ δικαίωμα ἡ ὄχι νὰ κάνω μῆ-
νυσιν στὴν ἡλεκτρικὴ Ἐταιρία;
Καὶ βέβαια ἔχω καὶ θὰ τὴν ὑ-
ποβάλω. Ἐκτός ἂν ἀναλάβῃ ὁ
διευθυντὴς τῆς καὶ μὴ φέρῃ
τὴ Λόλα. Τότε θὰ τὴν ἀποσπᾶ-
ρω καὶ τὰ χαρτόσημα δικά μου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Οἱ κόμποι στὰ δάχτυλα

Οἱ κόμποι πού σχηματίζονται
στὶς ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων
τῶν ἡλικιωμένων, ἀποτελοῦν
μὴν ἡπία μορφή, ὁστεοαρθρῶν
δὲς πού προέρχεται ἀπ' τὴν ἡ-
λικία ἀλλὰ δὲν ὀφείλεται ποτὲ
ἐν ὀνόματι τῆς ἀρρώστιας τῶν ἀρ-
θρῶσεων. Ἡ πάθησις αὐτὴ ἔχει
κλινικὸν χαρακτῆρα, εὐφρα-
νίζεται δὲ περισσότερο στὶς
γυναῖκες παρὰ τοὺς ἀνδρες.

Μὴ νὰ ἐγχείρησις

Ἡ μυοτηριδὴς («νόσος τοῦ
Πάρκινσον» (πὺ δὲν ὀνομάσθηκε
ἐπὶ ἀπ' τὸν ὀμιλῶντα Ἀγγλο
γιατρὸ ὁ ὁποῖος τὴν πρωτοπερι-
εγράψε στὰ 1817) προκαλεῖ
ἀλλοιώσεις τοῦ νευρικοῦ συστή-
ματος, ἰδίως δὲ στὴν βάσι τοῦ
κρανίου, τρεμουλιασμοὺς τῶν ἁ-
κρῶν, μυϊκὴ ἀκαμψία, δυσκολία
στὴν ὁμιλία κλπ. Ὁς τῶς, ἡ
ἐπισημὴν χρῆσις τοῦ ἀντικει-
μένου τῆς μελλαντοῦσε ἐναν-
τιον τῶν μυῶν νὰ τὴν ἀποφυγῇ
καὶ ἐνδεχομένως ἐνδεχομένως
ἀνακοινώθηκε ἀπ' τὸ Νευροκέν-
τρο δόκτορα Ἐμμιν, τοῦ Νοσο-
κομείου Μπὶτ Ἰσραὴλ, μὴ νὰ
θεραπευτικὴ μέθοδος, πού συ-
νοψίζεται σὲ δύο ἐνδείξεις ἀ-
ποκοπῆς ὠρίσμένων νευρῶν,
κοιτὰ στὴν βάσι τοῦ κρανίου.

Ἐνὰς καθηγητὴς τοῦ Πολυ-
τεχνείου Κλινετζὶ ἡλικίας 46
ἐτῶν πού ἔπαυσε ἀπ' αὐτὴ τὴν
ἀρρώστια ἀπὸ 5 χρόνια, ὑπε-
βλήθη στὴ νὰ χειρουργηθῇ ἐ-
πὶ μέρους. Τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν
πρῶτὴ ἐνδεχομένη ὑποδοχὴ
πῶς νὰ κάμῃ ὡς 30 βήματα δι-
χως βοήθεια — πράγμα πού τοῦ
ἦταν πρὶν τελειῶς ἀδύνατον. Δέ-
κα μῆνες μετὰ τὴν πρῶτὴ ἐν-
δεχομένη καὶ τέσσερες μῆνες
μετὰ τὴν δευτέρην, ἦταν σὲ θέσι
νὰ κινῇ ἐλεύθερα καὶ ἡρεμα
τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ καὶ
νὰ μὴ χρειάζεται πιά βοήθεια
στὸ περπάτημα.

ΜΑΡΙΑ ΠΟΡΟΦΣΚΑΪΑ

ἡ «Κίρκη τοῦ βορρᾶ»

Ἡ ζωὴ τῆς Μαρίας Ποροφσκάια —
ὅπως ἦταν τὸ οἰκογενειακὸ τῆς
ὄνομα — κινήσε πᾶνω ἀπὸ μὴ ἀτελείω-
τὴν σειρά ἀτυχημάτων.

Σὲ ἡλικία ἔντεκα μὲν χρόνων, εἶχε
γίνει αἰτία ὥστε ὁ πατέρας τῆς, ὁ κόμης
Βλαδὶμυρὸς Ποροφσκι, νὰ σκοτώσῃ τὴν
μητέρα τῆς, ἀποκαλύπτοντας τοῦ ὅτι ἡ
γυναῖκα πού ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ τὸν πρό-
διδε μ' ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικὸ τῆς ἀνα-
τορικῆς φρουρᾶς. Ἀργότερα, ὅταν με-
γάλωσε, ἔγινε τὸ μῆλον τῆς ἐριδῶς με-
ταξὺ τῶν νεαρῶν ἀριστοκρατῶν τοῦ Κιέ-
δου κι' ἡ ὁμορφὴ Μαρὶα εὐρίσκει εὐχαρί-
στησι στὸ νὰ ἀσπρῶν τὸν ἕνα ἐ-
ναντίον τοῦ ἄλλου, διεγείροντας
τὴν ἐπιθυμία τους. Πρῶτοῦ ἀκόμη
συμπληρώσῃ τὰ δέκα ὀχτὼ χρόνια
τῆς, δύο ἀνδρῶποι εἶχαν σκοτωθῇ
σὲ μονομαχία γι' αὐτὴν κι' ἕνας
τρίτος εἶχε τιναξῇ τὰ μυαλά του
στὸν ἀέρα. Ἐνὰν τέταρτο τὸν ἔ-
στειλε στὸν ἄλλο κόσμον ὁ ἀντὶς
τῆς μερικῆς ἡμέρας ἐπειτα ἀπὸ τὸ
γάμο τους.

Ὁ γάμος αὐτὸς ἦταν ἀποτέλε-
σμα ἑνὸς φλογεροῦ αἰσθηματος.
Ἀμοιβῶν; Ποῖος θὰ μπορούσε
νὰ τὴν πῇ; Ἡρασιειδῶς ὑπαρ-
ξίς, ἡ Μαρὶα Ποροφσκάια εἶχε ρι-
χτῇ μὲ ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς
τῆς στὴν ἀγάπῃ τῆς γιὰ τὸν κό-
μητα Βασίλῃ Ταρνόφσκι. Τὸ αἶ-
σθημα τῆς αὐτὸ δὲν εἶχε, ὥστό-
σο, μόνον τὴν ὀρυμνίαν τῆς θυέλλης.
Πέρασαν ἐπὶ τὸν ἴδιον γρηγόρα
ὅσον καὶ ἡ ὀρυμνίαν καταιγίδα.
Καὶ ἡ φλογερὴ Ρωσίδα ἀρχισε
νὰ προδίδῃ τὸ σύζυγόν τῆς, μὲ ξε-
παισιωχία καὶ ἀναιδέεια, χωρὶς νὰ
νοιάζεται γιὰ τὶς συνέπειες πού
θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν οἱ πρά-
ξεις τῆς. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἦξερε
πολύ καλὰ ποιὲς θὰ ἦσαν οἱ συ-
νέπειες καὶ διασκέδαζε μ' αὐτές.
Γιατὶ ὁ Βασίλης Ταρνόφσκι ἦταν
δεινὸς σκοπευτὴς καὶ, κάθε πρόσ-
κλησις σὲ μονομαχία πού ἔκανε σ'
ἕναν ἀνδρῶπο, ἰσοδυναμοῦσε μὲ
τὸ θάνατό τοῦ ἀντιπάλου τοῦ.

Ἡ φῆμὴ ἔλεγε, μάλιστα, πῶς
ἡ σατανικὴ Μαρὶα, ὅταν κουραζό-
ταν ἀπὸ ἕνα ἐρασιτῆ τῆς, φρόντι-
ζε ὥστε νὰ προκαλέσῃ μερικῆς ὑ-
ποψίης στὸ σύζυγόν τῆς. Τὸ ἀπο-
τέλεσμα τὸ ἦξερε ἀπὸ πρὶν. Ὁ
κόμης προσκαλοῦσε αὐτὸν τὸν ἀν-
δρῶπο σὲ μονομαχία καὶ τὸν σκό-
τωνε.

Ἐτσι, ἡ Μαρὶα ἀπαλλασσόταν
ἀπὸ τὸ θαυμαστὸ τῆς πού εἶχε
ἀρχίσει νὰ τῆς γίνεταί ἐνοχλητι-
κός. Ὅσο γιὰ τὸν ἀντὶρα τῆς, ἡ
κόμης βέβαια ὅτι θὰ κατάρθανε ἔ-
πειτα νὰ διαλύσῃ τὴν συγγνώμην
τοῦ. Ἡ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συγγνώμην
τοῦ. Γιατὶ ὁ Βασίλης Ταρνόφσκι τὴν
λάτρευε πάντα κι' εἶχε τὴν τύφλω-
σιν καὶ τὴν ἐπιείκεια ὄλων τῶν ἐ-

ΣΕΜΝΟΥΤΣΙΑ

ἀπὸ μερικῆς περιπλανήσεως στὶς εὐρω-
παϊκὲς πρωτεύουσες, κατέληξε κατὰ τὶς
ἀρχὲς τοῦ 1907 στὴ Βενετία.

Ὁ Ποροφσκάι δὲν μπόρεσε νὰ τὴν συ-
λῆψῃ ἐκεῖ παρὰ ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετοὺς
μῆνες.

Ἀλλὰ, σὲ μετὰξὺ, ἡ Μαρὶα εἶχε κά-
ει δύο καινούργιες κατακτήσεις. Ἡ μία
ἦταν ὁ ἀσχημὸς ἀλλὰ πᾶμπλουτος συμ-
πατριώτης τῆς κόμης Πάολο Καμαρόσ-
σκι. Καὶ ἡ ἄλλη ἕνας ἐπίσης συμπατριώ-
της τῆς, ἀπὸ πολὺ καλὴ καὶ εὐπορὴ οἰ-
κογένεια ὁ ὠραῖος σοιτητὴς Νικόλαος
Νωμάφ.

Ἡ Μαρὶα εἶχε ξετρελλάνει τὸν Καμα-
ρόσκι καὶ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὸν
παντρευόταν, τὸν ἐπέειρε νὰ τὴν καμῇ ἀ-
πὸ πρὶν κληρονόμο τῆς τεραστίας πε-
ριουσίας τοῦ.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε ξετρελλάνει λιγώτερο
καὶ τὸν ὠραῖο Νωμάφ καὶ δὲν ἔπαυε νὰ
φλογίζῃ διαρκῶς τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἐ-
ναντίον τοῦ Καμαρόσκι, λέγοντάς τοι
ὅτι ὁ κόμης τὴν καταδίδεκε παντοῦ καὶ
δὲν τὴν ἀφῆκε δῆθεν νὰ ἡσυχάσῃ.

Μιὰ μέρα, τέλος, ὁ Ποροφσκάι ἔφα-
σε στὴ Βενετία, φέρνοντας σὲ τὴν Μαρὶα
τὸ διαζυγίόν τῆς.

Τὴν ἐμεσολάβησε ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή,
Ἀγγιστῶν. Τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ὁ
Ποροφσκάι ἀντιμετώπισε τὴν κατάστασιν
μὲ πρακτικὸ πνεῦμα, ὅπως θὰ λέγαμε
σήμερα καὶ συνέλαβε ἕνα σατανικὸ σχέ-
διο στὸ μυαλό του, πού θὰ τὸν ἀπὸλῃ-
σσε καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιπάλους τοῦ.

Δὲν ἀποκλείεται ἐπίσης τὸ σχέδιον νὰ
ὑπῆρχε ἀπὸ πρὶν μέσα στὸ μυαλό τῆς
Μαρίας καὶ ὁ Ποροφσκάι νὰ μὴν ἔκαμε
τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν
ἐκτέλεσίν τοῦ.

Τὸ γεγονός πάντως εἶνε ὅτι ὁ
Νωμάφ μῆκε μὴ μέρα στὸ δω-
μάτιο τοῦ Καμαρόσκι, στὸ ξενο-
δοχεῖο Ντανιέλι, ὅπου ἔμενε καὶ
τὸν σκότωσε, ριχνόντας ἐναντίον
τοῦ πέντε σφαίρες μὲ τὸ περιστρο-
φὸ του. Ἐπειτα, βγήκε στὸ διά-
δρομο φωνάζοντας:

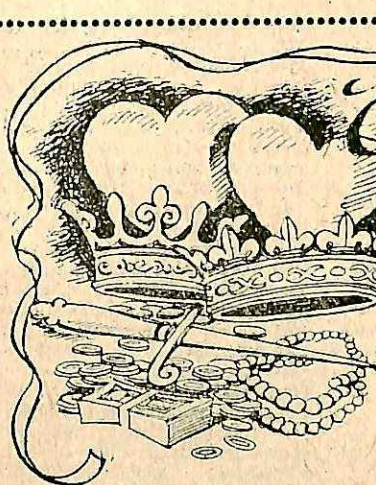
— Σκότωσα τὸ τέρας!
Στοὺς ἀστυνομικοὺς πού τὸν
συνέλαβαν εἶπεν ὅτι εἶχε σκοτώ-
σει τὸν Καμαρόσκι γιὰ νὰ ἀπαλ-
λάξῃ τὴν «λατρευτὴν τοῦ Μαρὶα» ἀ-
πὸ τὶς ἐνοχλήσεις τοῦ.

Ὁ Ποροφσκάι καὶ ἡ Μαρὶα θὰ
μπορούσαν νὰ τριβούν τὰ χέρια
τους ἀπὸ τὴν χαρὰ τους. Ὁ Κα-
μαρόσκι ἦταν νεκρός. Καὶ ὁ Νω-
μάφ θὰ πληρώνε μὲ τὴν ζωὴ τοῦ
τὸ ἐγκλήμα τοῦ ἡ θὰ σπάζε τὴν
φυλακήν. Ὁ ἐπὶ τῶν, λοιπόν, στὸ
χερὶ τὴν τεραστία περιουσία τοῦ
πρῶτου καὶ θὰ ζούσαν εὐτυχισμέ-
νοι.

Ἀλλ' οἱ δικασταὶ τῆς Βενετίας
δὲν ἦσαν τόσο ἀφελῆς. Καὶ διέ-
ταξαν τὴ σύλληψίν τοῦ.

Ἡ δικὴ γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ
Καμαρόσκι εἶνε κατὰ τὰ τέλη
τοῦ 1907 καὶ κράτησε δύο ὁλο-
κληροὺς μῆνες. Κατὰ τὴν διάρκειαν
τῆς, παρήλασαν περισσότεροι ἀ-
πὸ 200 μάρτυρες, πού ἐξιστόρη-
σαν ὅλο τὸ σατανικὸ παρελθὸν
τῆς Μαρίας. Ἐνὰς ὑπηρετὴς τοῦ
ξενοδοχείου Ντανιέλι κατέθεσεν ἐ-
πίσης ὅτι ὁ Νωμάφ εἶχε περάσει
τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς νύκτας
πού εἶχε προηγηθῇ ἀπὸ τὸ ἐγκλή-
μα στὸ δωμάτιο τοῦ Ποροφσκάι.

Ὁ Ποροφσκάι καὶ ἡ Μαρὶα ἐθεω-
ρήσαν, λοιπόν, ἠθικοὶ αὐτοῦργοι
τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὸ δικαστή-
ριό τοὺς κατέδικεσε τὸν πρῶτον σὲ
δεκαετὴ καὶ τὴν δευτέρην σὲ ὀκτα-
ετὴ εἰρκτῇ. Ὁ Νωμάφ καταδικά-
στηκε μόνον σὲ ποινή φυλάκισ-
ιν. Μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστη-
ρίου ἡ μακαρία μαῦρη γοῦδοιλα
τοῦ Κακουργιοδίκτου τῆς Βενε-
τίας τὴν μετέφερε μαζί μὲ τοὺς
δύο ἄλλους καταδίκους στὶς περι-
φημες φυλάκεις τῆς Γερούρας τῶν
Στενογυῶν, ὅπου ἡ κόμηςσα πέ-
θανε ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια

ΜΑΡΙΑ ΠΟΡΟΦΣΚΑΪΑ

ἡ «Κίρκη τοῦ βορρᾶ»

Ἡ ζωὴ τῆς Μαρίας Ποροφσκάια —
ὅπως ἦταν τὸ οἰκογενειακὸ τῆς
ὄνομα — κινήσε πᾶνω ἀπὸ μὴ ἀτελείω-
τὴν σειρά ἀτυχημάτων.

Σὲ ἡλικία ἔντεκα μὲν χρόνων, εἶχε
γίνει αἰτία ὥστε ὁ πατέρας τῆς, ὁ κόμης
Βλαδὶμυρὸς Ποροφσκι, νὰ σκοτώσῃ τὴν

ΤΟ ΑΕΡΙΟ ΠΟΥ ΘΩΝΕΙ ΤΗ ΦΩΤΙΑ

Η πολλοπλή χρησιμότης του άνθρακικού οξέος

Πολύς κόσμος συγγείει γ' αέριο το διοξείδιο με το μονοξείδιο του άνθρακος. Το δεύτερο είναι δηλητήριο, ενώ το πρώτο, είναι πολυτιμώτατο αέριο. Το άνθρακικό οξύ, όπως είναι κοινώς γνωστό το διοξείδιο του άνθρακος, είναι το αέριο που αναδίδεται από τη σόδα και κάνει την μύρα ν' αφρίζει. Η παραγωγή του είναι ευκολώτατη. Αρκεί να ρίξει κανείς μερικές σταγόνες ξυδι σε λίγη μαγειρική σόδα, για να αναδωθεί άμεσα το άνθρακικό οξύ. Βρίσκεται στον αέρα σε αναλογία 1,25 κυβ. μετ. σε 3.500 κυβ. μέτρα αέρος και διαλυμένο στις διάφορες πηγές υδάτων, ιδίως ιαματικών. Ακόμη όσοι τρυπούν τη γη για ν' ανοίξουν πηγάδια, βρίσκουν κάποτε ολόκληρα στρώματα άνθρακικού οξέος.

Αυτές οι «πηγές αέρος» εξατμίζουν εκατομμύρια κυβικών μέτρων αέριου στην ατμόσφαιρα. Άλλοτε το αφρίζουν και πηγαινε χαμένο. Σήμερα όμως μαζεύεται, στερεοποιείται και γίνεται ο λεγόμενος «ξηρός πάγος». Η μεγαλύτερη όμως ποσότητα άνθρακικού οξέος του εμπόριου παράγεται από τα υπολείμματα του κώκ.

Ένας Άγγλος εμπειρικός του 18ου αιώνας, ο Ζόζεφ Πρίσλεϋ, έκανε πρώτος τον κόσμο να ενδιαφερθεί για το άνθρακικό οξύ. Του άρεσε να... απασχολείται με τη χημεία και καθώς κατοικούσε δίπλα σ' ένα εργοστάσιο παραγωγής μύρας, καθόταν ώρες ολόκληρες και παρακολουθούσε το αέριο που έβγαινε από τους μεγάλους κάδους με τη μύρα.

Οι εργάτες παρανεύονταν με τη λόξα του να ενδιαφερόταν περισσότερο για το «άχρηστο» αέριο, παρά για τη μύρα και έφ' όσον δεν τους ένοχλούσε τον αφρίζαν να μαζεύουν το αέριο σε μικρές μπουτίλιες. Ο Πρίσλεϋ κουβαλούσε τις μπουτίλιες με το αέριο στο εργαστήριο του κι εκεί έκανε διάφορα πειράματα ως που στο τέλος κατόρθωσε να ανακαλύψει τη νημική του σύσταση, να το διαλύσει σε νερό και να πνίξει το πρώτο συνθετικό ανθρώπινο νερό.

Οι ταραχές, όμως, που συνέβησαν κατά τον 18ον αιώνα στην Αγγλία, τον ανάγκασαν να μεταναστεύσει στην Αμερική. Ήταν ο πρώτος πρόεδρος επιστήμων που έφτανε από την Ευρώπη, στις αμερικανικές άκτες. Κατέφυγε στην Πενσυλβανία και έπειτα από ολίγον καιρό έπεισε έναν χημικό της Φιλαδελφίας να φτιάξουν, σύμφωνα με

την ανακάλυψή του, ένα εύγευστο αεριούχο ποτό. Κι αυτή ήταν η αρχή της βιομηχανίας των αεριούχων ποτών.

Μεγαλειότερη όμως ακόμη αποδείχτηκε αργότερα η χρησιμότης του άνθρακικού οξέος σ' έναν άλλον τομέα: στην κατάσβεση των πυρκαγιών.

Από χημικής απόψεως η καύσις είναι απλώς η χημική ένωση μιας καυσίμου ύλης με το οξυγόνο του αέρος. Αν συνεπώς το οξυγόνο αντικατασταθεί με το άφλεκτο άνθρακικό οξύ, καύσις δεν γίνεται και η πυρκαϊά, αν έχη αρχίσει, σβύνει.

Στην αρχή αυτή στηρίζονται όλοι οι σύγχρονοι πυροσβεστήρες, με τους οποίους είναι εφοδιασμένα τα μεγάλα κτίρια. Οι μεταλλικοί αυτόι πυροσβεστήρες είναι απλώς μηχανήματα παραγωγής άνθρακικού οξέος. Άμα γυρίσετε ανάποδα ένα τέτοιο πυροσβεστήρα μια μικρή φιάλη με οξύ που βρίσκεται μέσα σ' αυτόν χύνει το περιεχόμενό της σε μια διάλυση μαγειρικής σόδας. Δημιουργείται τότε μια ισχυρή αντίδραση κατά τη διάρκεια της οποίας παράγεται το αέριο που σβύνει.

Η ύλη που σβύνει αυτή διάλυση βλάπτει τους κινητήρες και τα ηλεκτρικά μηχανήματα. Γι' αυτό σε εργοστάσια και στρατιωτικές εγκαταστάσεις, χρησιμοποιούν καθαρό άνθρακικό οξύ και όχι σε ύλη διαλυση. Το αέριο, στην περίπτωση αυτή είναι συμπιεσμένο μέσα σε χαλύβδινους κυλίνδρους, εφοδιασμένους με βαλβίδες. Μόλις ανοίξει η βαλβίδα το αέριο εκτοξεύεται συνοδευόμενο από μια ψυχτική ενέργεια και μοιάζει σαν σύννεφο από χιόνι. Μόλις το «συννεφο» αυτό κατακαθίσει, η φωτιά σβύνει.

Η μέθοδος αυτή χρησιμοποιείται κυρίως για την κατάσβεση των πυρκαγιών στα αεροδρόμια, εφαρμόζεται δε με ειδικό σύστημα και στα αεροπλάνα όταν πετούν. Μόλις πάρη φωτιά ή μηχανή ενός αεροπλάνου, ο πιλότος ανοίγει μια βαλβίδα στο υπερόξιο του αερίου και το αέριο διοχετεύεται στη μηχανή και σβύνει τη φωτιά. Και τα νεοπύλα της βενζίνης περιβάλλονται από στρώματα άνθρακικού οξέος, κατά το

αίον τρόπο, ώστε και αν ακόμη τα επιτύχει μια έμπροσθη σφαίρα, να μην παίρνουν φωτιά.

Τέλος, κατά τη διάρκεια του τελευταίου πολέμου, το άνθρακικό οξύ χρησιμοποιήθηκε επιτυχώς για τη σωτηρία της ζωής πολλών αεροπόρων κατά δύο τρόπους: Πρώτον, οι αεροπόροι που ήσαν υποχρεωμένοι να πηδήσουν με τα αλεξίπτωτά τους πάνω από θάλασσα, φορούσαν ειδικά ελαστικά σακάκια, που μόλις ανοίγαν τη βαλβίδα από ένα χαλύβδινο κυλίνδρου, φούσκωναν με άνθρακικό οξύ. Έτσι, όταν έφταναν στην επιφάνεια της θαλάσσης οι αεροπόροι, μπορούσαν, χωρίς κόπο, να επιπλέουν. Ο δεύτερος τρόπος αφορά τα αεροπλάνα. Άλλοτε είχαν πτέρυγες πλευσέως, που φούσκωναν, όταν το αεροπλάνο έπεσε στη θάλασσα και το κράτουσαν στην επιφάνεια, ως που να φτάσει βοήθεια. Τα σύγχρονα όμως μηχανικά αεροπλάνα δεν έχουν τέτοιες πτέρυγες, γιατί αν και είναι κλειστές κατά την πτήση, ωστόσο αυξάνουν τον όγκο τους και διπλούν έτσι μεγαλύτερο στόχο στον εχθρό. Είναι όμως εφοδιασμένα με καυσίματα κινεσ σχεδίες, που όσο πετούν το αεροπλάνο είναι κλεισμένες στο εσωτερικό του και δεν φαίνονται. Σε περίπτωση όμως ανάγκης, το πλάνο που είναι αναγκασμένο να εγκαταλείψει το αεροπλάνο, άρκει ν' ανοίξει τις βαλβίδες από τους κυλίνδρους με το άνθρακικό οξύ για να φουσκώσουν οι σχεδίες και να σταθούν στο νερό, ασφαλέστερα και από τις καλύτερες σωσίβιες βαρέες.

Αυτές είναι, σήμερα οι κυριότερες νηπίσεις του άνθρακικού οξέος, που δείχνουν ότι όσο κι αν τον κοροϊδεύουν οι σύγχρονοί του, κάθε άλλο παρά λόδα είχε τον Πρίσλεϋ όταν προστίθισε τον περασμένο αιώνα να μαζεύει το αέριο παρά να πνίγει τη μύρα.

Οι άγγλικές εφημερίδες αναγράφουν με πολλές λεπτομέρειες μια σκανδαλώδη υπόθεση, που απασχολούσε προ ημερών τους δικαστές του Λονδίνου.

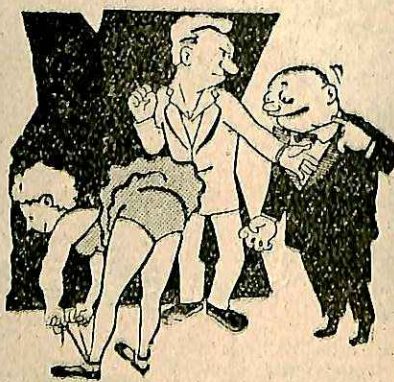
Επρόκειτο για μια αίτηση αποζημίωσης, που υπήενε ίσως η μοναδική στο είδος της στα δικαστικά χρονικά όλων των εποχών. Έναγων ήταν ο «Εντουαρντ Εντμοντς, άνωτερος υπαλλήλος του Φορέιν Όφφισ, που ζητούσε μια αποζημίωση πολλών χιλιάδων λιρών από το συνταγματάρχη του στρατού των Ινδιών Τζων Ρότζερς.

Θέλετε τώρα να μάθετε αι το λόγο; Σύμφωνα με τις αποδείξεις που παρουσιάσε ο Εντμοντς στο δικαστήριο, η γυναίκα του τον είχαν κατατήσει πρό ετών με τον Ρότζερς.

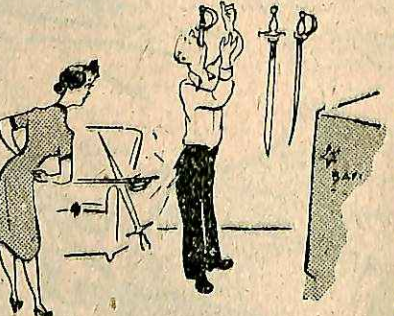
Το δικαστήριο του έπεισε το ποσό των 1750 λιρών.

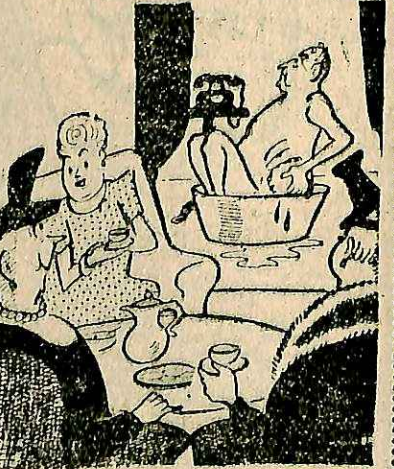
Ο αδιόρθωτος!...

— Είμαι λίγο μύωψ και θα ήθελα να ιδω το μπαλέτο σας από κοντά!...

— Δεν σεύ είπα, μωρέ, όταν κατατίνης σταθιά να μη φοράς το καλό σου παντελόνι!...

— Ο άντρας μου περιμένει ένα έμπιστευτικό τηλεφώνημα κι έπειδή είναι η ώρα του μπιανίου του...

ΠΩΣ ΑΝΑΤΡΕΦΕΤΑΙ

ο Άγγλος διάδοχος

Τα παιχνίδια του μέλλοντος βασιλέως

Τον επόμενο μήνα, το διαδοχικό ζεύγος της Αγγλίας πρόκειται να εγκατασταθεί για πρώτη φορά στο Λονδίνο, στο Κλάρενς Χάους, που έπισκευάστηκε προσφάτως απ' τις μεγάλες ζημιές που είχε πάθει από βομβαρδισμούς κατά τον πόλεμο. Στο μέγαρο λοιπόν αυτό, ο νεογέννητος γιός τους θάχει στη διάθεσή του ένα ευάερο και εύηλο διαμέρισμα που έχει διαλέξει ειδικώς η μητέρα του.

Τα έπιπλα θάνε μοντέρνα, με χρώματα άσπρου και κρέμ, και θα μπορούν να καθαρίζονται εύκολα όταν θα λερώνωνται, αργότερα από απρόσμετα παιδικά χερράκια. Ωστόσο, ανάμεσα σ' αυτά θα υπάρχουν και μερικά παλιά κι αγαπημένα, όπως π.χ. ένα στρογγυλό δρύινο τραπέζι που είχαν άλλοτε στα παιδικά τους δωμάτια οι πριγκήπισσες Έλισσάβετ και Μαργαρίτα.

Ο νεογέννητος πρίγκηψ θα κοιμάται στην κούνια που μεταχειρίσθηκαν η μητέρα του κι η αδελφή της και που χρονολογείται εδώ και εκατό χρόνια. Η Έλισσάβετ φρόντισε εγκαίρως να την βγάλουν απ' τις αποθήκες του ανακτόρου του Βούκιγγχαμ, να την ξανασβώσουν κρέμ, να διορθώσουν το σομιέ της και να σκεπάσουν το λεπτό στρώμα της με άσπρο σατέν.

Επίσης διάβρωσε για το παιδί της αρκετά απ' τα δικά της αγαπημένα παιχνίδια. Ένα απ' τα πρώτα με τα οποία θα παίξει το νεογέννητο, θάνε μια σκαλιστή φιλιτσίενα κουδουνίστρα, που είχε αγοράσει η βασίλισσα Βικτωρία για τον πρώτο της γιό. Την πρόσφερε τώρα η βασίλισσα για το πρώτο της εγγονάκι.

Υπάρχουν επίσης διάφορα άρκουδάκια, κουλεδάκια, κλπ., μπάλλες με φανταχτερά χρώματα, εικονογραφημένα βιβλία από πλαστική ύλη που δεν μπορούν να εσχισθούν, κλπ. Η Έλισσάβετ ελπίζει ότι ο γιός της θα της μοιάσει στην προτίμησή της προς τα παιχνίδια που παριστάνουν ζώα (ή ίδια δεν έχει

Από του σημερινού τεύχους μας στη σελίδα 54 αρχίζει μια νέα σειρά ιστορικών αφηγήσεων με τον τίτλο:

Οι μεγαλύτερες ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕΙΣ

Τα πρωτοτυπώτερα τεχνάσματα που χρησιμοποίησαν ως σήμερα οι μεγαλύτεροι δραπέτες της ιστορίας για να ξαναβρούν την ελευθερία τους.

Φρικαλέα και ανατριχιαστικά δράματα μέσα στα μουντρούμια της Ισράς Έξετάσεως και τα τρομαχτικά φρέατα της Βενετίας.

Τολμηρά πηδήματα μέσα σε βάρσθρα, ιλιγγιώδεις ακροβάσεις, θαρραλέα παιχνίδια με το θάνατο, που στέθηκαν από επιτυχία.

Μεγαλειώδεις συλλήψεις και σατανικές επινοήσεις που έπραγματοποιήθηκαν χωρίς στο ακατάβλητο θάρρος των ηρώων της δραπετεύσεως που γέμισαν με θαυμασμό τους συγχρόνους για να ολοκληρωθεί η χαρά τους και έτσι ν' αφοσιωθούν στην εύτυχία των παιδιών τους.

εχάσει ποτε μια μαύρη γάτα με κατσαρή ουρά, που της είχε χαρίσει η μητέρα της στα πρώτα της γενέθλια!)

Για το ρουχισμό του μωρού, η Έλισσάβετ χρησιμοποίησε μόνον όσα κουπόνια ιματισμού χορηγούνται για όλα τα παιδιά. Δεν θέλησε με κανένα τρόπο ν' αποτελέσει εξαίρεση το δικό της. Έρραψε ή κέντησε μόνη της πολλά απ' τα ρουχαλίκια του. Η αδελφή της έτοιμάσε ένα ωραιότατο σκεπάσμα της κούνιας και βοήθησε στο στόλισμα του πανερνιού για το μωρό. Η μικρή πριγκήπισσα Άλεξάνδρα, κόρη της δουκίσσης του Κέντ, έπλεξε ένα μάλλινο χαλί για τον αμνημόλη της.

Τα περισσότερα όμως χειροτεχνήματα οφείλονται στη βελόνα της βασιλομήτορας, που πλέκει, ράβει και κεντάει ακόμη ακούραστα, παρ' όλα τα 81 χρόνια της. Η Έλισσάβετ της πρόσφερε τα απαιτούμενα κουπόνια ιματισμού, αλλά εκείνη αρνήθηκε να τα δεχθεί και χρησιμοποίησε τα δικά της.

Μολονότι κατά γενικών κανόνων η βασιλική οικογένεια της Μεγ. Βρετανίας δεν δέχεται δώρα από ιδιώτες, εκτός μόνον από προσωπικούς φίλους, η πριγκήπισσα Έλισσάβετ έκανε εξαίρεση, προκειμένου για μερικά χαριτωμένα πραγματάκια που της έστειλαν για το παιδάκι της άγνωστοι θαυμασταί. Το ωραιότερο απ' όλα είναι ένα άσπρο σκουφάκι, το πρώτο είδος ιματισμού που κατασκευάστηκε μ' ένα νέο άγγλικό νήμα για πλέξιμο, από συνδυασμό καθαρού μεταξίου και μαλλιού «άγκορά».

Φυσικά, η Έλισσάβετ κι ο δούξ του Έδιμβούργου έχουν ήδη συζητήσει για την ανατροφή του γιού τους. Για αρκετά χρόνια, ο μικρός πρίγκηψ θα ζή απλά, σαν όλα τα παιδιά, κι' όταν θα του μιλούν θα τον αποκαλούν μόνο με το όνομά του. Γιατί οι γονείς του φρονούν ότι τα παιδιά δεν πρέπει να γνωρίζουν κανένα απ' τα προνόμια της βασιλείας, προτού μεγαλώσουν αρκετά ώστε να συναισθανώνται και τις ευθύνες τους. Μ' αυτή τη φρόνηση αρχή ανέθρεψαν τις δυο κόρες τους κι οι σημερινοί βασιλείς της Αγγλίας.

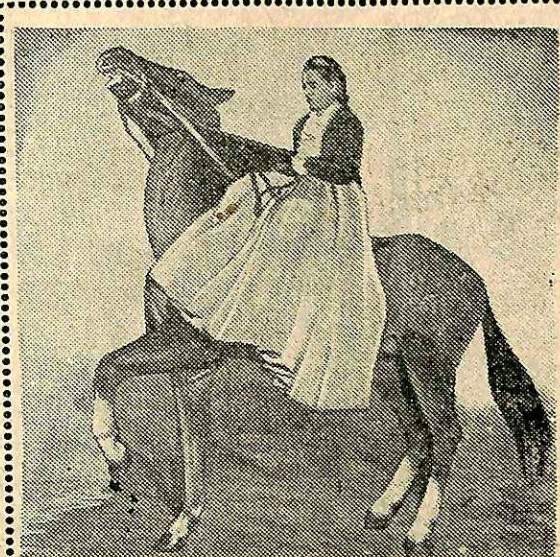
Ο μικρός πρίγκηψ θάχει ίσως στα πρώτα χρόνια ιδιαίτερους βασίλους στο σπίτι — μπορεί μάλιστα να του διδάξη τα πρώτα γράμματα η μητέρα του, όπως έκαμε κι η μητέρα της γι' αυτήν — αλλά κατόπιν θα φοιτήσει σε δημόσιο σχολείο, κι' αργότερα σε πανεπιστήμιο. Ο Φίλιππος θα θελήσει, κατά πάσαν πιθανότητα, να γίνει ο γιός του άξιωματικός του ναυτικού, όπως είναι κι ο ίδιος και διάφορα άλλα μέλη της οικογενείας της Έλισσάβετ.

Πάντως, κάθε τι που θ' αφορά την ανατροφή και την εκπαίδευσή του πρίγκηψ, θα πρέπει να έγκριθι τελικά απ' το βασιλέα κι' απ' την κυβέρνησή.

Η Βάπτισις του νεογέννητου έγινε σε στενό οικογενειακό κύκλο.

Το μωρό φορούσε, για την τελετή αυτή, ένα φορεματάκι με ανεκτίμητες δαντέλλες Βρυξελλών, το ίδιο που χρησίμευσε για όλα τα παιδιά της βασιλίσσης Βικτωρίας, του βασιλέως Έδουάρδου και της βασίλισσας Άλεξάνδρας. Αυτό φορούσε κι η Έλισσάβετ, όταν τη βάφτισαν, στις 29 Μαΐου 1926, με νερό φεμένο απ' ευθείας απ' τον ποταμό Ιορδάνη.

Η Έλισσάβετ κι ο Φίλιππος λατρεύουν τα παιδιά κι' ελπίζουν ότι δεν θα περιορισθούν στο ένα και μόνο «Έπειτα απ' το πρώτο τους αγόρι, επιθυμούν τώρα ν' αποκτήσουν οποσδήποτε κι' ένα κοριτσάκι, για να ολοκληρωθεί η χαρά τους και έτσι ν' αφοσιωθούν στην εύτυχία των παιδιών τους.

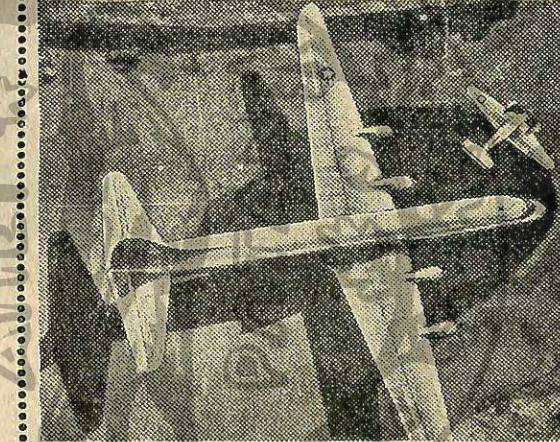
ΠΟΛΥΣΥΝΘΕΤΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ

Στο θέατρο Μαρινών των Παριίων έγινε τελευταία μια συνδυασμένη επίδειξη γυναικείας χορείας τελευταίων μοντέρνων των παριανών οίκων μόδας και ωραίων τετραπόδων τα παράξενα είναι ότι το μεγαλύτερο ενδιαφέρον στην επίδειξη αυτή προεκάλεσαν τα... τετράποδα. Νικήτρια ανεκρούχθη η ιππεύτρια Σολάνζ Ζαυπέλλι που βλέπετε ανωτέρω πάνω στο άθισσο ατι της. Στην οικογένεια Ζαυπέλλι, οι ιππευτικές ικανότητες μεταδίδονται από μητέρα σε κόρη.

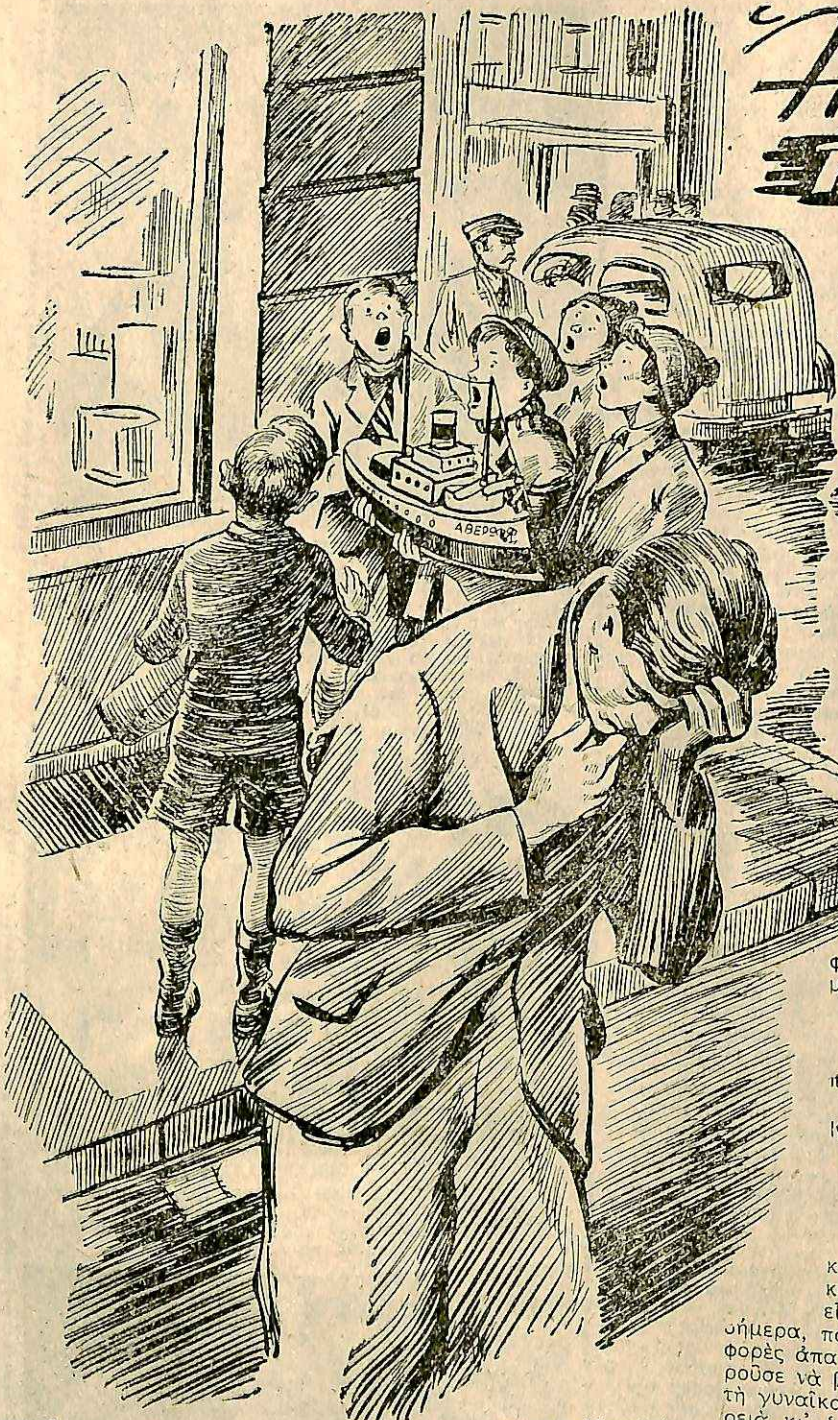
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Μία σκηνή απ' το ταί-μπριτζ, που διοργάνωσαν οι Έλληνες κυρίες της Αλεξανδρείας για να διαθέσουν τις εισοράξεις για τα όφανα της ελληνικής κοινότητας.

ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΑ

Στα αμερικανικά εργοστάσια Λόκχιντ συμπληρώθηκε η κατασκευή ενός νέου τετρακίνητου αεροπλάνου με δυο πατώματα, με πλάτος 57 μέτρων και βάρος 85 τόννων ικανού να μεταφέρει 180 επιβάτες. Η προσγείωσις του πτερωτού αυτού γιγαντος γίνεται τόσο μαλακά πάνω στους 10 τροχούς του ώστε ο πιλότος δεν θ' αντελαμβάνετο ότι άγγιζε το έδαφος αν δεν τον ειδοποιούσε ένα ειδικό ηλεκτρικό σήμα.

Η αμαρτία ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Χριστουγεννιάτικο διήγημα

γιορτής που μυρίζει χαρά κι' αναμνήσεις. Πόσα αλήθεια δε μου θύμιζε ή παραμονή. Τα ξένοιαστα παιδικά μου χρόνια, τα παιχνίδια που ο πατέρας μου και η μητέρα μου τα κρεμούσαν, όταν έπεφτα να κοιμηθώ, στα κάγκελα του κρεβάτιού μου για να τα βρω το πρωί όταν θα ξυπνούσα, ανήμερα των Χριστουγέννων. Θα μπορούσα να κλάψω τότε από τη χαρά μου. Τώρα τα ωραία παλιά αυτά χρόνια είχαν περάσει. Τώρα δοκίμαζα άλλη χαρά. "Εθλεπα τη γυναίκα μου που καταγινόταν ακόμα στην κουζίνα και τη μικρή μου κορούλα που έπαιζε με την κουκλα της, πολύ απασχολημένη. Καθόμουν ήσυχα στην πολυθρόνα μου και διάβαζα, όταν χτύπησε η πόρτα και μπήκε ο Πάτερ - 'Ιωακείμ, Ξαφνιαστήκα και τον είδα. "Ήξερα πως το βράδυ της παραμονής αναπαυόταν από πολύ νωρίς γιατί άρχιζε τη λειτουργία στις τρεις απ' τα μεσάνυχτα.

— Δε σε περίμεν' απόψε, του είπα.

Κάθισε, κι' απάντησε αδιάφορα:

— Δε θα κοιμηθώ. Θα πάω κατ' ευθείαν στην 'Εκκλησία. Ξεκουράστηκε καλά το μεσημέρι, και δεν έχω ύπνο.

Του πρόσφερα καφέ κι' ένα σκέτο παξιμάδι κι' άρχισα να κουβεντιάζουμε. Μά ο παπās φαινότανε σαν άνησυχος. Μ' άπαντούσε με μονοσύλλαβα και δεν έδειχνε πολύ ενδιαφέρον για τη συζήτηση. "Αξαφνα κόβει ένα άλλο θέμα στη μέση και γυρίζει και μου λέει:

— Ξέρεις γιατί ήρθα;

— Όχι, απάντησα μηχανικά.

Χάιδεψε τα γένεια του και με κάποια νευρική προχώρησε:

— Θέλω να εξομολογηθώ σ' έναν άνθρωπο, κάπου. Και διάλεξα εμένα.

— Να εξομολογηθής, εσύ;

Με κύτταξε με το ήπιο θερμό βλέμμα του:

— Ναι. Γιατί; Σου φαίνεται παράξενο;

Δε μ' άφησε ν' απαντήσω.

— Ήρθε κάποιος σήμερα, — συνέχισε, — και μου κανε μία παράξενη εξομολόγηση. Τον ξέρω. Είναι καλός άνθρωπος κι' αληθινός χριστιανός. Μά τον είχε δοκιμάσει σκληρά ή ζωή...

Πρόπερσι, σαν και σήμερα, παραμονή Χριστουγέννων, τον είχαν χτυπήσει συμφορές να βρη έστω κι' ένα μικρό μεροκάματο, για να ζήσει τη γυναίκα του και το παιδί του που κοιτόταν άρρωστο βαρειά κι' ο πυρετός τώπνηε στο κρεβάτι. "Αλλες χρονιές, ή ευτυχία φτερούγιζε στο ήσυχο σπιτάκι του και σε τέτοια μέρα γιόρταζαν αμέριμνοι κι' αγαπημένοι με δώρα και γλυκά τη γέννηση του Κυρίου... Μά κείνη την παραμονή — πρόπερσι, σου λέω, — ήταν νηστικό δυο μέρες το αντρόγυνο για να μπορεί ν' αγοράσει λίγο γάλα του άρρωστου παιδιού... Κι' ο πικρός καύμος του πατέρα ήταν που το παιδάκι του θα πέθαινε και θα περνούσε τα τελευταία Χριστουγεννα της μικρούλας του ζωής, χωρίς να μπορούν να του φέρουν ένα φτηνό παιχνιδάκι στο κρεβάτάκι του για να χαμογελάσουν τα ξεραμένα του γελιά... Τα μάτια μου είχαν γεμίσει δάκρυα.

Ο παπās, συγκινημένος κι' αυτός, ήπια μία γουλιά καφέ και ξεράθηκε.

— Λοιπόν; είπα.

— Λοιπόν, βγήκε στο δρόμο σαν τρέλλος ο πατέρας και γύριζε από πόρτα σε πόρτα, ζητώντας απ' τους γνωστούς να τον βοηθήσουν. "Ολοι του άρνήθηκαν άλλοι μ' ευγενικό τρόπο κι' άλλοι χωρίς να κοπιήσουν ούτε καν γι' αυτό. Ζαλισμένος απ' τα χαστούκια της ζωής κι' από τη σκληράδα των ανθρώπων, τέτοια μέρα που γεννιόταν ο Θεός της 'Αγάπης, περιπλανήθηκε στους δρόμους της μικρής μας πολιτείας που είχε όλη γιορτάσιμη, σαν άβουλος, σαν υπνωτισμένος... "Ακουγε τα παιδάκια, πουάααα μπρος στο φωτισμένα μα-

γαζιά το «Χριστός γεννάται σήμερα» και σκεπτόταν το δικό του το μικρό, που δεν θα ξανάκουγε ποτέ τα κάλαντα και θα φευγε απ' τη ζωή, φαρμακωμένο... Ούτε γάλα δεν του διναν πια με πίστωση, κι' οι συνταγές του γιατρού έμεναν δυο μέρες τώρα στην τσέπη του γιατί ο φαρμακοποιός είχε κι' αυτός άρνηση να τις εκτελέσει με «πολλή του στενοχώρια» — όπως είπε — επειδή αν δεν πλήρωνε τους εμπόρους στην 'Αθήνα... δε θα τουστέλναν άλλα φάρμακα και θάκλεινε το μαγαζί του!...

"Ημουν φοβερά συγκινημένος απ' όλη αυτή την ιστορία. Με τη ζωηρή φαντασία μου ξαναζούσα όλη την τραγική περιπέτεια αυτού του άμοιρου ανθρώπου, που, όλοι, μία τέτοια άγια μέρα, του άρνιόντανε τη βοήθειά τους. Τα μάτια μου ήταν μόνιμα βουρκωμένα και τα χέρια μου είχαν παγώσει. Αισθανόμουν πως θάγα γίνει κατακίτρινος.

Ο παπās, ήπια λίγο καφέ κι' εξακολούθησε:

— Ο δυστυχισμένος πατέρας, έσερνε τα βήματά του στο δρόμο κι' ένοιωθε να τον αγκαλιάζει με τα κρύα χέρια της ή 'Απόγνωσης. Τσαλάκωνε μηχανικά μέσα στην τσέπη του τις συνταγές και — τί περιέργο! — όλο του τ' όνειρο δεν ήταν τόσο ν' αποκτήσει τα φάρμακα, όσο ν' αγοράσει μία φτηνή κουκλίτσα!... "Αν δεν περνούσαν άνθρωποι που τον ήξεραν, δε θα διάταζε ν' άπλώσει το χέρι και να ζητιανέψει... Τα βήματά του τον έφεραν μόνο τους έξω απ' την έκκλησία. "Ήταν πολύ νωρίς ακόμα κι' έλειπε κι' ο νεοκώρος στην αγορά... "Εσπρωξε την πόρτα και μπήκε μέσα... Στάθηκε μπρος στην εικόνα του Χριστού... Κι' έτρεξαν τα μάτια του δάκρυα ποτάμι. Αυτός ο πόνος ήταν το μόνο αφιέρωμα που είχε να κάνει στο Θεό της 'Αγάπης, ο δοκιμασμένος απ' τη σκληράδα των ανθρώπων... Κύτταξε τα μάτια της Εικόνας που φωτιζόταν απ' το ωχρό καντήλι. «Κύριε...», είπε. «Σώσε με!... Σώσε το παιδί μου!...» Κι' είδε τη γλυκιά όψη του Χριστού, να του χαμογελά ένθερμα...

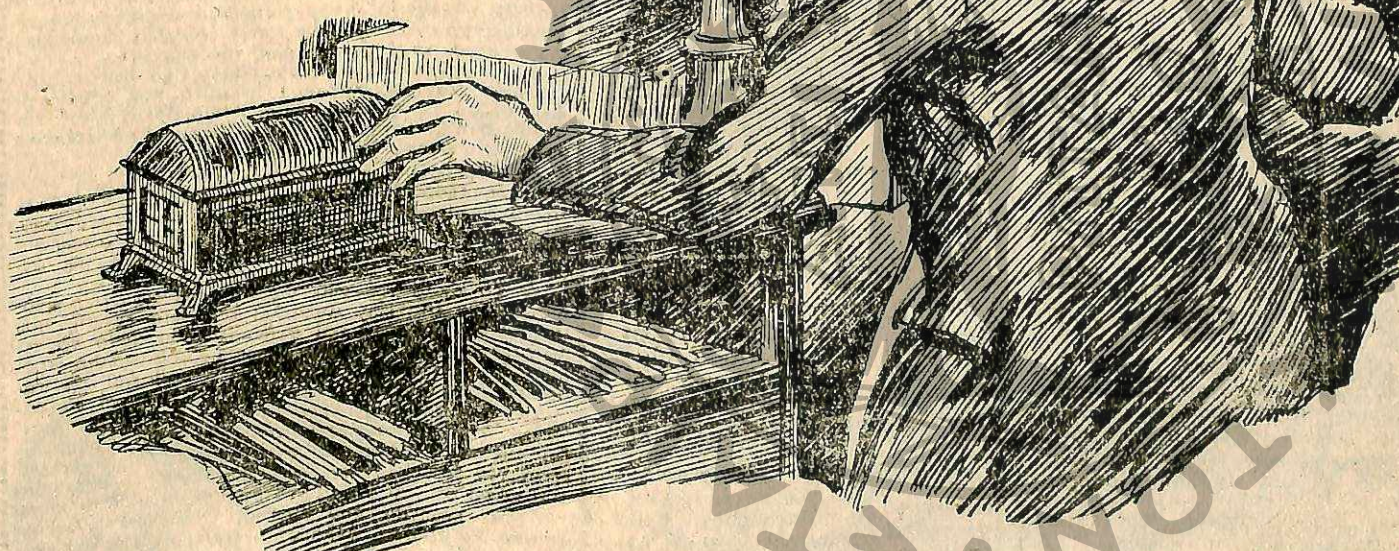
Ο παπās σταμάτησε λίγο.

— Κι' έδω, είπε με φωνή βαρειά κι' αλλαγμένη, έπεσε το βλέμμα του στο κουτί της έκκλησίας, ενώ μία φρικτή σκέψη του γεννιόταν στο μυαλό. Το κουτί αυτό είχε χρήματα! Μ' αυτά τα λεπτά θα μπορούσε να σώσει το παιδί του! Θα μπορούσε ακόμη ν' αγοράσει και μία κουκλίτσα!... Τινάχτηκε κι' έδωσε μ' αγανάκτηση τη φοβερή του ιδέα, που ως τόσο ξαναγύριζε στο μυαλό του μ' επιμονή... «Εγώ;», ψιθύρισε. «Εγώ, ιερόσυλος;... Κύτταξε την Εικόνα με φόβο κι' ίκεσία. «Συχώρεσέ με», είπε... Και τότε... τότε έγινε κάτι ασύλληπτο!... Είδε τα χείλη της Εικόνας να κινούνται και τα βλέφαρα του Κυρίου να γνέφουν καταφατικά. «Ναι!... Πάστα!» του είπε ή φωνή του Χριστού μέσα στην ψυχή του. «Πάρτα! Για σένα είναι!... Σου τ' άδίνω!...» Με ταραγμένο μυαλό και χέρια που έτρεμαν, άγκάλιασε το κουτί, τώκρυψε κάτω απ' τα ρούχα του κι' έφυγε τρέχοντας και μονολογώντας σαν τελευταίος: «Σ' ευχαριστώ, Χριστέ μου!... Σ' ευχαριστώ!...»

Πήρε μία βαρειά ανάσα, ο παπās, κι' ύστερα πρόσθεσε σιγά:

— Αγόρασε τα φάρμακα, πήρε και την κουκλίτσα.

Με ταραγμένο το μυαλό και χέρια που έτρεμαν πήρε το κουτί της έκκλησίας...

Το παιδάκι έγινε καλά. "Υστερ' από μερικούς μήνες, ο πατέρας βρήκε δουλειά, στο σπίτι του σιγά-σιγά ξαναμπήκε ή Εδ-τυχία... "Ένα πρωί, όταν πήγα στην έκκλησία βρήκα πάλι στη θέση του το κλειμένο κουτί. Το είχε αφήσει τη νύχτα αφού το γέμισε με πολύ περισσότερα χρήματα. Δεν ήξερα ποιος ήταν. Σήμερα τώμαθα. Και... τον συγχώρεσα!... Τι λες εσύ; "Επρεπε να τον συγχώρησω;

Τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν.

— "Επρεπε, ψιθύρισα κατεβάζοντας τα μάτια.

Κείνη την ώρα μπήκε στο δωμάτιο ή γυναίκα μου. Την κύτταξα με παράπονο... Μάντεψα ότι εκείνη είχε κάνει την εξομολόγηση.

Ο Πάτερ - 'Ιωακείμ, σηκώθηκε και μου χάιδεψε το κεφάλι:

— Δεν πειράζει, μου είπε. "Επρεπε να μου το πής. "Ετσι θαλαφρώνεις κι' εσύ όλοτετα την ψυχή σου από το βάρος. Γιατί κι' εγώ πιστεύω πως δεν έκλεψες τα λεπτά της έκκλησίας. Ο Χριστός σου τάδωσε!

"Εσκυψα και φίλησα το χέρι του σεβάσιμου φίλου μου...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΙΧΑΜΕ γίνει στενοί φίλοι με τον Πάτερ - 'Ιωακείμ. Τέσσερα χρόνια που ζούσαμε κι' οι δυο στη μακρινή επαρχία, κάναμε κάθε βράδυ τότε βουή και πότε φλύαρη παρέα, όπως έρχοταν το κέφι μας. Μορφωμένος παπās, μεγαλόψυχος, φιλοσοφημένος. "Ενοιώθε βαρειά την αποστολή του και πάσχιζε να στέκεται στο ύψος της. Δέν ήταν καθόλου σχολαστικός. Μά έκλεινε μέσα στην ψυχή του όλο το άπειρο μεγαλείο της Χριστιανισμένης. Στις μεγάλες μου δυστυχίες — κι' είχα περάσει πολλές — στεκόταν πάντα δίπλα μου: το ήθικό στήριγμα κι' ο παρηγορητής. Δε μ' άφηνε να λυγίσω. Στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής μου εύρισκε πάντα τα πιο γλυκά λόγια για να μου δίνει θάρρος κι' έτσι ν' αντιμετώπιζω κάθε αντίξοη περίπτωση. Χρωστούσα πολλά σ' αυτόν τον άνθρωπο. "Ήταν ένας σεβάσιμος γέροντας, με κατάλευκη γενειάδα, που μ' όλα τα χρόνια του στεκόταν σά λαμπάδα. Το συμπαθητικό πρόσωπο έλέπνεε εμπιστοσύνη και τα ξεπνιγα και ζωηρά μάτια του, καθώς σε κύτταζαν, λες κι' έμπαιναν μέσα στην ψυχή σου για να διαβάσουν κάθε μυστικό της.

Κείνο το βράδυ — παραμονή Χριστουγέννων — ήταν το σπιτάκι μου κατάφωτο, πεντακάθαρο και μυρωμένο. Κουραμπιέδες, τσουρέκια, λουλούδια και κνίσσα της γαλοπούλας, συνθέτανε κείνο το γνώριμο και γλυκόπιτο άρωμα της

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΧΟΥΝ Ν ΡΥΘΜΟ ΑΙΜΑ!

Οι διαφορές του αίματος μεταξύ των δύο φύλων

Διαφέρει το αίμα των ανδρών από το αίμα των γυναικών; Ιού πράγμα αυτό φαίνεται, βέβαια, άπαιχτο και όμως τίποτε δεν είναι περισσότερο σωστό.

— Είωσιμνες κάμψεις, ή χημική σύσταση του αίματος διαφέρει τόσο πολύ μεταξύ των δύο φύλων, ώστε οτις μὲν αρσενικές το αίμα είναι κίτρινο, οτις δὲ θηλυκές πράσινο.

Στον άνθρωπο, οι διαφορές που παρουσιάζει το αίμα μεταξύ των δύο φύλων δεν είναι τόσο καταφανείς. Δεν παύουν, όμως, να υπάρχουν και να είναι αρκετά σημαντικές.

Τα κυριώτερα συστατικά του αίματος των σπονδυλωτών, συνεπώς και του ανθρώπου, είναι, ως γνωστόν, τρία: το πλάσμα ή ρευστόν στοιχείον, τα λευκά αιμοσφαίρια και τα έρυθρά αιμοσφαίρια.

Από τα τρία αυτά στοιχεία, εκείνο που κάνει πρώτο την εμφάνισή του είναι το πλάσμα. Έπειτα, εμφανίζονται τα λευκά αιμοσφαίρια και, στο τέλος, τα έρυθρά, που είναι και τα σημαντικότερα.

Τα παιδιά, λοιπόν, έχουν λιγότερα έρυθρά αιμοσφαίρια από τους μεγάλους και περισσότερα λευκά.

Και για το λόγο αυτό άμύνονται καλύτερα έναντι των διαφόρων μολυσματικών ασθενειών (ο ρόλος των λευκών αιμοσφαιρίων ή λευκοκυττών είναι να καταπολεμούν τα διάφορα μικρόβια που εισχωρούν στον οργανισμό), άλλ' έχουν μικρότερη ρώμη από έναν μεγάλο, λόγω του περιορισμένου αριθμού έρυθρων αιμοσφαιρίων που περιέχει το αίμα των.

Σύμφωνα με τις νεώτερες παρατηρήσεις των βιοχημικών, μέχρι της ηλικίας των 5 χρόνων, δεν υπάρχει αξιοσημείωτη διαφορά στη σύσταση του αίματος μεταξύ των δύο φύλων. Αλλ' από αυτή τη στιγμή, η σύσταση του αίματος μεταξύ ανδρών και γυναικών παύει να είναι η ίδια.

Οι τελευταίες παρατηρήσεις άναβιβάζουν τον αριθμό των έρυθρων αιμοσφαιρίων κατά κυβικό εκατοστόμετρο αίματος σε 5—5.200.000 προκειμένου για τους άνδρες. Στις γυναίκες, τα έρυθρά αιμοσφαίρια μόλις φθάνουν τα 4.500.000 κατά κυβικό εκατοστόμετρο αίματος. Κατά την περίοδο των έμμημων, εξ άλλου, ο αριθμός τους κατέρχεται σε 3.500.000—4.000.000.

Οι γυναίκες έχουν, όμως, μεγαλύτερη ικανότητα από τους άνδρες ν' αναπληρώσουν τις απώλειες του αίματος. Και, γι' αυτό, αντέχουν περισσότερο από έναν άνδρα σε μία μεγάλη αιμορραγία.

Οι γυναίκες ύστερον επίσης στην αναλογία αιμοσφαιρίνης που περιέχει το αίμα.

Έχει ειπωθεί για την αιμοσφαίρινη ότι είναι η δεύτερη από τις ούσιες που έκαμαν δυνατή την εμφάνισή της ζωής στον πλανήτη μας (ή πρώτη είναι η χλωροφύλλη, που καλείται και «πράσινον αίμα» των φυτών). Ο ρόλος της δεν μὲν είναι άκριβώς γνωστός. Το μόνο που ξέρομε είναι ότι ρυθμίζει τις ανταλλαγές μεταξύ οξυγόνου και άνθρακικού οξέος και ότι δίδει στα έρυθρά αιμοσφαίρια το ιδιαίτερο χρώμα τους.

Οι βιοχημικές παρατηρήσεις, που έγιναν τελευταία, απέδειξαν λοιπόν, ότι ή περιεκτικότητα του αίματος των γυναικών σε αιμοσφαίρινη είναι κατώτερη κατά 11—14,5% περίπου από την περιεκτικότητα του άνδρικού αίματος.

Άλλά και κατά το ειδικό βάρος επίσης το αίμα παρουσιάζει μία σημαντική διαφορά μεταξύ ανδρών και γυναικών.

Οι διακυμάνσεις του ειδικού βάρους του αίματος στον άνδρα είναι οι ακόλουθες:

Κατά τη γέννησι, το ειδικό βάρος του αίματος ρτά άγόρια είναι 1066 περίπου μονάδες (σύμφωνα με τη μέθοδο Ρουά). Από τη στιγμή αυτή αρχίζει να κατέρχεται και στο τέλος του δεύτερου έτους είναι 1050 περίπου μονάδες. Από του 3ου έτους μέχρι του 17ου, ανέρχεται σταθερά και φθάνει τις 1058 μονάδες. Στο έπιπεδο αυτό παραμένει μέχρι του 45ου ή 50ου έτους κι' έπειτα κατέρχεται και πάλιν.

Στα κορίτσια το ειδικό βάρος του αίματος ακολουθεί τις ίδιες περίπου διακυμάνσεις ως τα 14 χρόνια, όποτε σταθεροποιείται στις 1055 μονάδες, δηλαδή είναι κατώτερο κατά τρεις μονάδες από των ανδρών. Στο έπιπεδο αυτό παραμένει ως τα 40 ή 45. Κατόπιν αρχίζει να ανέρχεται, πράγμα που έξηγει, σύμφωνα με πολλούς συγγραφείς, το ότι οι γυναίκες ζουν περισσότερο από τους άνδρες.

Το ειδικό βάρος του αίματος εξαρτάται από την πυκνότητά του. Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι το αίμα των γυναικών είναι πιο νερούλο από των ανδρών.

Ο Λούδ Τζων παρετήρησεν επίσης ότι το ειδικό βάρος του αίματος ποικίλλει ανάλογα με την ιδιουσγκρασία των ατόμων. Κατά γενικό κανόνα, είναι μεγαλύτερο στους μελαγχρόνους παρά στους ξανθούς. Κατά τον ίδιον συγγραφέα, οι Σκανδιναβοί και οι Άγγλοσάβωνες έχουν αίμα πιο νερούλο από τους μεσογειακούς λαούς και τους κατοίκους της κεντρικής Ευρώπης.

Ο Άγγλος έπιστήμων άποδίδει επίσης το γεγονός ότι τα περισσότερα κρρίτσια πάσχουν από άναίμια μεταξύ της ηλικίας των 17—24 χρόνων στο ότι το αίμα των είναι πολύ νερούλο κατά την περίοδο αυτή, που φαίνεται ότι είναι ή «κρίσιμη έποχή» για τις γυναίκες.

Για το λόγο αυτό ύποστηρίζει ότι τα κορίτσια των πόλεων ιδίως δεν πρέπει να παντρεύονται πριν από τα 20 ή 22 χρόνια, γιατί σε πλείστες περιπτώσεις γεννούν παιδιά άσθενικά και άναίμικα.

Χριστουγεννιάτικες πεννιές

Από όλες τις χώρες

★ Επί 4 ολόκληρους αιώνας, οι πρώτοι Χριστιανοί δεν γιόρταζαν τα Χριστούγεννα.

★ Ο Μέγας Κωνσταντίνος ήταν εκείνος που καθιέρωσε αυτή τη γιορτή στις 25 Δεκεμβρίου, την ημέρα δηλαδή που οι άρχαιοι Ρωμαίοι γιόρταζαν τα Σατουρνάλια.

★ Τα περισσότερα Χριστουγεννιάτικα έθιμα έχουν την προέλευσή τους στην Πρωτοχρονιά, που έθεωρείτο από τους ειδωλολάτρες ως ή σπουδαιότερη ημέρα του έτους.

★ Ο Άγιος Βασίλης, ως κομιστής των δώρων για τα παιδιά, δεν υπάρχει στις ξένες χώρες. Έχει πάρει τη θέση του, άλλου ο Άγιος Νικόλαος, κι' άλλου ένας γεροντάκος με άσπρα γένεια που έχει έπονομασθή «Χριστούλης» (Πέρ Νοέλ), χωρίς να ή βεβαίως καμία σχέση με τον πραγματικό Χριστό.

★ Ο «Χριστούλης» με την άσπρη γενειάδα, άποτελει ένα μίγμα του άρχαίου γεωμανικού θεού Όντιν, του άρχηγού των Μάγων, του ρωμαϊκού θεού Πριάπου και του άγιου Νικολάου.

★ Από τον Όντιν και τον Πριάπο έχει πάρει τη γενειάδα και τα μακριά μαλλιά, από τον αρχηγό των Μάγων τον κόκκινο μανδύα κι' από τον άγιο Νικόλαο τη γενειοαδωρία του.

★ Στην Άγγλία και στην Ολλανδία πιστεύεται ότι ο «Χριστούλης» κατεβαίνει από την καπνοδόχο του τζακιού μέσα στο σπίτι.

★ Πρόκειται για ύπόλειμμα ενός άρχαιοτάτου έθιμου των Άγγλοσάβωνων, που καθιέρων την Πρωτοχρονιά μ' έπισημότητα τις καπνοδόχους για να κατεβή από κεί ή Καλή Τύχη.

★ Η κυριώτερη τελετή του εορτασμού των Χριστουγέννων στη Μαδαγασκάρη ήταν ένα έπίσημο λουτρό του βασιλέως αυτού του μεγάλου νησιού.

★ Η γουρουνοκεφαλή, που άποτελούσε μέχρι του 17ου αιώνα το σπουδαιότερο Χριστουγεννιάτικο φαγητό των Άγγλων, ήταν ύπόλειμμα ενός παλαιού ειδωλολατρικού έθιμου: της θυσίας ενός χοίρου στο Πνεύμα του Σταριού.

★ Σε διάφορα μέρη της Άγγλιας και της δυτικής Ευρώπης, πιστεύουν ότι οι μέλισσες τραγουδούν τη νύχτα των Χριστουγέννων.

★ Η συνήθεια του φιλήματος κάτω από το γκύ άνάγεται στα χρόνια της άρχαίας Βαβυλώνας, όταν το γκύ ήταν το ιερό φυτό της Μυλτίας, θεάς του έρωτος και της όμορφιάς, και το φιλή άποτελούσε θρησκευτικό καθήκον.

★ Οι κάτοικοι του Χούντλεϊ της Άγγλιας έμπορεύονται Χριστουγεννιάτικα δέντρα. Τα άναπτύσσουν από σπόρους (ένα κιλό σπόρου άποδίδει περίπου 30.000 δέντρα) και στέλνουν κάθε χρόνο τα μεγαλύτερα από αυτά σ' ολόκληρη την Άγγλία. Υπολογίζεται ότι πωλούν κάθε Χριστούγεννα περί τα 250.000 δέντρα.

★ Ός την έποχή του βασιλέως Ίακώβου Α', το κύριο Χριστουγεννιάτικο φαγητό των Άγγλων ήταν ή γουρουνοκεφαλή. Άλλά ο βασιλιάς αυτός, άντιπαθούσε το χοιρινό κρέας και διέταξε να σερβίρεται τα Χριστούγεννα στο τραπέζι του γαλοπούλα. Οι αλλικοί κι' ή άριστοκρατία ακολουθήσαν το παράδειμά του, κι' από την Άγγλία διαδόθηκε σιγά-σιγά το έθιμο σ' όλη την Ευρώπη.

★ Το άρχαιότερο Χριστουγεννιάτικο δώρον ήταν ένα είδος κοντοφούστανου, σαν αυτά που φορούν οι Σκωτσέζοι. Το προσέφεραν οι Αιγύπτιοι ο ένας στον άλλον στη γιορτή του θεού Όρου, που έτελείτο στην ίδια έποχή με τα Χριστούγεννα.

★ Στο έργον του «Η Ζωή του Ίησού», ο συγγραφέας Τζοάνι Παπινί γράφει ότι «ο Θεός έδωσε τον άνθρωπο στον ύπεροχο κήπο του Παραδείσου, κι' εκείνος τον μετέβαλε σε σταύλο. Ήταν λοιπόν φυσικό ν' αρχίση ο Ίησους των εξαννισμώ της ανθρώπινης μέσας από ένα σταύλο».

★ Το κλαδί του γκύ, ως Χριστουγεννιάτικο στόλισμα των σπιτιών, άποτελεί συνήθεια ξενική, που άρχισε να επικρατή και στην Ελλάδα κατά τα τελευταία χρόνια. Σύμφωνα όμως με μία παλιά πρόληψη, δεν έπιτρέπεται να κρεμασθή πριν από την παραμονή των Χριστουγέννων, αλλιώς μπορεί να κατεβούν από την καπνοδόχο τα κακά πνεύματα. Άντιθέτως, όταν το κρεμάσουν στην ώρα του, εξασφαλίζει την προστασία του σπιτιού από την παγωνιά κατά τον έρχόμενο χειμώνα. Όσο για το περίφημο φιλή κάτω από το γκύ, αυτό πρέπει να δίδεται κάτω από ένα κλωνάρι που διατηρεί τα γνωστά εκείνα άσπρα βωλαράκια, αλλιώς ή έρωτική ζωή του ζευγαριού κινδυνεύει από καταστρεπτικές διακυμάνσεις.

Ο Χριστιανισμός είναι ή δρησκεία του δρέφους...

Σε κανένα, ίσως, άλλο μέρος του κόσμου ή γιορτή των Χριστουγέννων δεν παρουσιάζει την έντονη θρησκευτικότητα που παρουσιάζει στην Ελλάδα. Οι Έλληνες την άισθανόμαστε σαν γιορτή της αγάπης, της καλωσύνης, της συγγνώμης. Άτενίζουμε στη γλυκειά μορφή του Θεού Βρέφους, γεννημένου μέσα στα άχυρα και κάτω από τα χνώτα των ζώων, τον Λυτρωτή των δεινών. Άλλοι — στην Ευρώπη, στην Άμερική — τα Χριστούγεννα συμβολίζουν άποκλειστικά τη χαρά του παιδιού και τη λατρεία προς τη Φύσι. Στις πόλεις του εύρωπαϊκού βορρά οι χριστουγεννιάτικες μέρες είναι άφιερωμένες στην ψυχή του δάσους, του νερού, του βουνού. Το δέντρο και το νερό είναι για τον κόσμο του βορρά τα κυριώτερα σύμβολα που συγγενεύουν με την άθωα ψυχή του παιδιού. Σ' αυτό τον συνδυασμό υπάρχει κάτι το θαύτατα άισθηματικό, που έξυψώνει το παιδί, το κάνει ένα με τη φύσι, το ανεβάσει στην κορυφή του υπερέφανου έλάτου, το τοποθετεί μέσα στο χαρούμενο κελάρυσμα της πηγής...

Παρ' όλη την παρέκκλιση της από τον άυστηρό θρησκευτικό τόνο — όπως τον διατηρούμε έμείς οι Έλληνες — ή Χριστουγεννιάτική γιορτή των λαών του εύρωπαϊκού βορρά και της Άμερικής, είναι πλημμυρισμένη από συγκίνηση και άισθημα. Γιατί το παιδί είναι το μοναδικό θαύμα, που συντρίβει τον έγωισμό του ανθρώπου και τον κάνει ν' αναθερμαίνει άκατάπαυστα την πίστι του προς τα άωραία ιδανικά της ζωής. Όσοι δεν είδαν από κοντά και δεν έζησαν την αγάπη του κόσμου του βορρά προς το παιδί, δεν μπορούν ν' άντιληφθούν την είδική αυτή έννοια της Χριστουγεννιάτικης γιορτής. Τα Χριστούγεννα είναι ή γιορτή της Φύσεως του βορρά, όπως το Πάσχα είναι το πανηγύρι της μεσογειακής άνοιξης. Συνδυάσθηκε ή μεγάλη αυτή γιορτή, με τις συνήθειες και τις παραδόσεις πολύ άρχαιότερων έποχών, τη λατρεία των όποιων, οι βορεινοί, άπορροφούν και συνεχίζουν. Ο Χριστιανισμός έφερε κι' έπρόσθεσε άποκαλυπτικά στις παλιές άρχαίες γιορτές του βορρά το μεγάλο θρησκευτικό στοιχείο, το βαθύ μυστήριο της γεννήσεως κι' έζωντάνεψε τις παλιές φυσιολατρικές λατρείες με το θαύμα του θρέφους της Φάτινης. Με το θρέφος της Βηθλεέμ ή συνείδησις και ή Φύσις του βορρά πλουτίσθηκε με θάμβος και στην έκσταση του βορεινού προς το δέντρο, προσετέθη ή έκστασις του προς το θρέφος.

Στην παράδοσι και το τραγούδι των λαών του βορρά, ο Χριστιανισμός είναι ή θρησκεία του θρέφους και τίποτε δεν θα τους άπομακρύνη από τη λατρεία αυτή, από την αγάπη της προς το παιδί, την αγάπη που μεταβάλλεται κάποτε σε τέχνη και υπλάνκει με τη σοφία. Τι είναι αυτά τα παιχνίδια που κατακλύζουν αυτές τις μέρες, σε τεράστιες γοητευτικές κι' έξωτικές παρατάξεις, τους κεντρι-

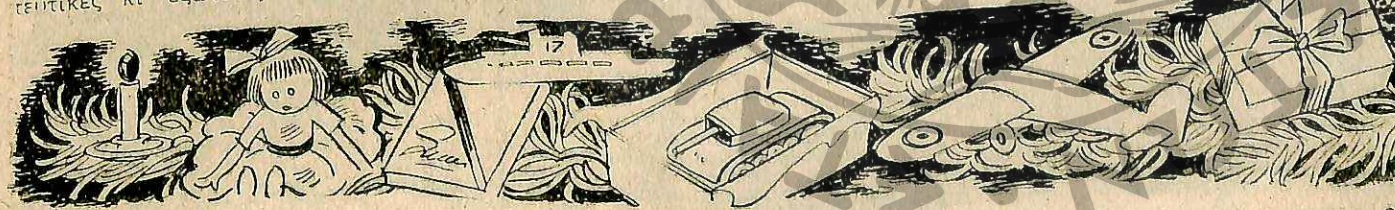
κούς δρόμους των μεγαλουπόλεων της Ευρώπης και της Άμερικής; Είναι τέχνη, έπιστήμη, σοφία, είναι ο μόχθος του ανθρώπινου νου, είναι το όργιο της φαντασίας για την ίκανοποίησι της παιδικής ψυχής. Άν το παιχνίδι είναι πάντα, όλο το χρόνο, το χάριμα του χεριού και της καλαισθησίας της Ευρώπης, όμως αυτό το μήνα, το Δεκέμβριο, ή σύνθεσις παίρνει την έκθαμβωτική άκτινοβολία που μας δίνει ο ήλιος στην πιο γαλανή ημέρα του καλοκαιριού. Το παιχνίδι έγινε κόσμος, παράστασις κόσμου, σύνθεσις παραστάσεων. Τα πρόβληματα που άπασχολούν τους μεγάλους, το Δεκέμβριο γίνονται για το παιδί και για τον κύκλο του προβληματάκια. Το άυτοπροωθούμενο άεροπλάνο έγινε παιχνίδι. Η θυθοσφαίρα του Πικάρ. Το ύποβρύχιο. Το καταδρομικό. Η φάτσα του Βισόνκι. Η φαλάκρα του Ταώρτσιλ. Ο Τρύγκβε Λή. Η άίθουσα συνεδριάσεων του Συμβουλίου Άσφαλείας. Άπό τα πρόσωπα της ημέρας και τις έφευρέσεις της έποχής, ως τα παλιά άφηγήματα της μυθολογίας, όλα όσα χτυπούν στη σκέψη και στη φαντασία του παιδιού άπλώνονται στα είδικα καταστήματα των μεγαλουπόλεων του βορρά, που μεταβάλλονται αυτές τις μέρες σε μαγικά παλάτια.

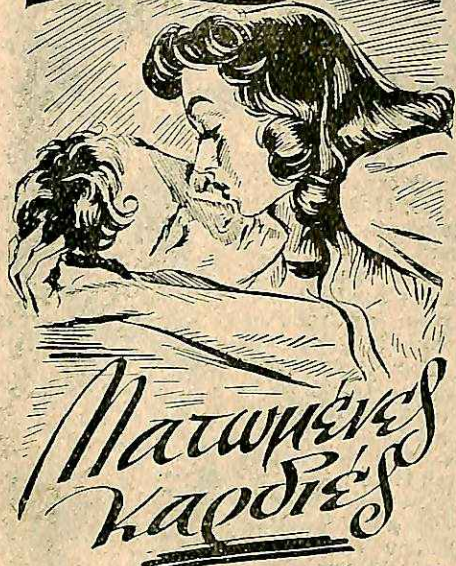
Η μορφή του παιδιού κυριαρχεί σ' όλα τα έξωτερικά φαινόμενα της ζωής αυτές τις ημέρες. Δεν θα ήθε — στον βορρά πάντοτε — βιτρίνα, από τις άρχες Δεκεμβρίου, που να μην έχη κάτι άφιερωμένο στο παιδί. Οι μεγάλοι άφήνουν όλες τις άλλες άσχολίες τους και σκύβουν με στοργή στο πλάσμα αυτό που έκφράζει, ό,τι ωραίο, ό,τι καλό, ό,τι εύγενικό υπάρχει στη ζωή.

Οι Χριστουγεννιάτικες ημέρες δεν έχουν καμιά σχέση με τις γιορτές που άφιερώνονται στον μικροσκοπικό αυτόν Βασιλιά, με την εύκαιρία άλλων παιδικών εορτών. Στην Άμερική γιορτάζεται μία φορά το χρόνο ή «Ημέρα του παιδιού». Έχει όμως ή ημέρα αυτή περισσότερο έμπορικό, παρά άισθηματικό χαρακτήρα. Οι έπιχειρήσεις τη γιορτάζουν με θόρυβο, μεγαλοπρέπεια και άφάνταστα έντυπωτικές διαφημίσεις, για να πουλήσουν τα είδικά έμπορεύματά τους. Η άισθηματολογία που πλαισιώνει τη σχετική κίνησι, είναι ψυχρή. Δεν συμβαίνει το ίδιο με τις γιορτές των Χριστουγέννων. Έδώ μιλάει ή ψυχή. Κάθε έκδήλωσις έχει τη σφραγίδα της τρυφερότητας. Κάθε παις έχει ή σφραγίδα της τρυφερότητας του νου και της καρδιάς. γνίδι είναι δημιουργημα του νου και της καρδιάς, είναι γεύση άλήθειας και φάς.

Τα Χριστούγεννα είναι ή μέρα της προσφοράς προς το παιδί. Σ' αυτό κατευθύνονται οι σκέψεις, οι λογισμοί, ή δραστηριότης, οι θυσίες των ανθρώπων. Ο εύρωπαϊκός βορράς και ή Άμερική — παν — έμψυχον άπόλυτα μέπεται να το όμολογήσωμε — μπήκαν άπόλυτα μέσα στο νόημα της γιορτής. Έμείς διατηρήσαμε τον άυστηρότατο θρησκευτικό τόνο της ημέρας, μετατοπίζοντας την ημέρα του παιδιού στην Πρωτοχρονιά.

Ίσως γιατί θρησκόμεστε κοινότερα την άτιμόβαρη κι' άισθανόμαστε έντονότερα την άτιμόβαρη του θρησκευτικού μυστηρίου, όπως ξεχάσαμε από την ταπεινή Φάτινη και μὲς δίνει την άίσθησι του πρώτου σκιρτήματος του Θεού Βρέφους. ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Το θαμπό τζάμι

Νύχτα παραμονής Χριστουγέννων. "Ο-λα τα παράθυρα είνε φωτισμένα. Κι' από τα σπιτία ακούγονται χαρούμενες φωνές, μουσική κι' ο εύθυμος εκείνος θόρυβος που ξεσπά στις μεγάλες γιορτές. Είνε άργα. Κάποιοι καθυστερημένοι διαδότες, φορτωμένοι πακέττα, θαρρείς και τρέχουν στο δρόμο, για να βρεθούν όσο μπορούν πιο γρήγορα στο σπίτι που τους περιμένει, σαν ανοιχτή αγκαλιά. Ναι, όλους αυτούς τους ανθρώπους κάποιο σπίτι τους περιμένει, κάποιο χαμόγελο, κάποια ζεστή καρδιά. "Όλους - όλους εκτός από το σκυφοτό εκείνο άνθρωπο, που βαδίζει άργα στη μέση του δρόμου, με σηκωμένο το γακά του πανωφοριού του, σαν να θυμάται ποιος ξέρει τι... Αυτόν δεν τόν περιμένει κανείς απόψε. Και που να πηγαίνει τάχα;...

Και όμως κάπου τον τραβάει αυτή η νύχτα της χαράς και της καλωσύνης. Ναι, που σε λίγο μπαίνει σ' ένα στενό δρόμο. Στέκεται μερικές στιγμές, σαν να διστάζει. Κι' ύστερα προσέχοντας να μην ακούγονται τα βήματά του στο πεζοδρόμιο, πλησιάζει στο παράθυρο, κάποιου Ισογείου. Είνε κι' αυτό φωτισμένο. "Ακούγεται το ραδιόφωνο και μαζί κάποιες άχνες φωνές. "Ο άνθρωπος στέκεται για λίγο στον τοίχο, σαν να φοβάται μην τόν δούν. "Επειτα κολλάει το πρόσωπό του στο τζάμι. Θέλει να δει τι γίνεται μέσα στο σπίτι. Μά ελπίδα από μέσα και παγωνιά απ' έξω, έχουν κάνει τα τζάμια θολά. Μόλις άνοδιαγράφονται κάποιες σκιές, που δεν ξεχωρίζονται...

"Ο άνθρωπος όμως αυτός δεν φεύγει. Μένει εκεί για πολλήν ώρα συλλογισμένος. Κι' ο νους του ξαναγυρίζει ένα χρόνο πίσω...

"Α! ναι. Πέρυσι τέτοια νύχτα ήταν κι' αυτός μέσα στο σπίτι. Αυτός, η Τζούλια - η γυναίκα του - και ο Λάκης - το παιδί του. Ευτυχισμένη οικογένεια, εύτυχισμένα Χριστούγεννα. Είχε έρθει νωρίς, εκείνη τη νύχτα, φορτωμένος δώρα. Από το πρωί είχε στείλει το Χριστουγεννιάτικο δένδρο και η Τζούλια το είχε στολίσει όμορφα και πλούσια. Γιόρτασαν, φιλήθηκαν, έζησαν την αγνή χαρά της γλυκιάς χριστιανικής νύχτας και πολύ άργα πήγαν να κοιμηθούν. Τρελλός από τη χαρά του ο Λάκης - τεσσάρων χρόνων τότε - πήγε στο κρεβάτάκι του κρατώντας αγκαλιά τα παιχνίδια του. Τι όμορφη νύχτα...

Λίγον καιρό αργότερα ήρθε η καταστροφή. Κάποια γυναίκα, από αυτές που στέλνει η μοίρα για να δοκιμάσει την ψυχική μας δύναμη, βρέθηκε στο δρόμο του. Αυτή η γυναίκα του πήρε το μυαλό. Γι' αυτήν ξέχασε και σπίτι και γυναίκα και παιδί. Ξόδεψε τις οικονομίες του, πούλησε

ένα οικόπεδο που είχε, δανείστηκε, έκανε παλινδωρικές για να βγάλει χρήματα και να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις της μοιραίας εκείνης γυναίκας, που ζητούσε διαρκώς τουαλέτες, μπιζιού, λεφτά, μεγάλη ζωή. Σπάνια τον έδλεπε το σπίτι του. Ήταν σαν κάποια τυραννική δύναμι να τον είχε σκλαβώσει και τον κρατούσε σφιχτά σαν τανάλια. Η Τζούλια στην αρχή προσπάθησε να τον ξαναφέρει κοντά της, με γλυκό τρόπο, με τα δακρυά που της ήταν αυθόρμητα στα μάτια. Μάταιος κόπος. Παράτησε εντέλως το σπίτι του.

Τώρα που τα ξαναφέρει στο νου του, σκέπτεται κι' άπορεί κι' ο ίδιος με τον έαυτό του. Πώς ήταν δυνατόν να φερθεί έτσι στη γυναίκα του και το παιδί του;

Σήμερα ωστόσο έγινε κάτι που τον ξαναφέρει στα λογικά του. Εκείνη του είχε ζητήσει μια γούνα πολύ ακριβή. Αυτός προσπάθησε να βρη χρήματα για να της την αγοράσει, μα δεν το κατάφερε. Κι' όταν της το είπε, το βράδυ, εκείνη του πέταξε κατόμουρα τη λέξη "ανάξιος" και του δήλωσε πως δεν είχε καμμία όρεξη να συνεχίσει τη ζωή της μαζί του. Δεν της απάντησε τίποτα. Την άφησε να λή κι' εκείνος σκεπτόταν πως μπόρεσε τόσο καιρό να βρίσκεται κοντά σε μια γυναίκα τόσο εγωίστρια, που τον ήθελε μόνο για τα λεφτά του. Ήταν σαν να φωτίσθηκε ξαφνικά το σκοτάδι όπου ζούσε. Εκείνη πήγε στην κάμαρά της και σε λίγο βγήκε ντυμένη και μακιγιαρισμένη.

— Φεύγω! του είπε.

— Πού πας;

— Όπου μ' άρεσει! Λογαριασμό θα σου δώσω;

Κι' έφυγε.

Τότε έννοιωσε τη φρικλή μοναξιά του. Από το δρόμο έφτανε ο χαρούμενος θόρυβος της παραμονής. Αυτές τις μέρες ο άνθρωπος που βρίσκεται μόνος, νοιώθει την έρημιά του να τον τυλίγει σαν κρέτι. "Ε-να κουδούνισμα στην πόρτα. "Ανοίξε. Ήταν δυο φτωχά παιδάκια, με τρίγωνα στο χέρι.

— Να τα πούμε;

Κι' άρχισαν τα κάλλαντα. "Εκείνος δάκρυσε. Αυτά τα μικρά παιδάκια, με τα ωχρά μάγουλα, του θυμίσαν το δικό του παιδί. Τους έδωσε λίγα χρήματα και τα χαιδέψε. Και ξαναβρέθηκε στη μοναξιά του.

Το παιδί του!... "Η γυναίκα του!...

Η «ΜΙΣ ΣΕΞ - ΑΠΗΛΛ»

Χάρη στις κινήσεις της κυρίως η Γαλλίδα τραγουδίστρια Έδελν Ντορά κέρδισε πένουσι τον τίτλο της «Μις Σέξ - Απηλλ» και τόν διατρεί ακόμη. "Ωστόσο δεν εδέχθηκε ν' ασφαλίσει τα πολιτικά πόδια της παρ' όλες τις σχετικές προτάσεις που της έγιναν.

Πέρυσι τον περιμέναν με άνυπομονησία και χαμόγελο. Κι' έφετος... "Εφέτος μόνος αυτός, μόνι κι' εκείνοι. Χωρίς να το καταλάβει κατέδθηκε, άργα το βράδυ και πήρε το δρόμο για το σπίτι του. "Ο! βέβαια δεν θα χτυπούσε την πόρτα. Με ποιά δικαίωμα; Του έφτανε να κολλήσει το πρόσωπό του στο τζάμι και να ιδη σαν κλέφτης το παιδί του και τη γυναίκα του...

"Ετσι βρέθηκε έξω από το παράθυρο. Μά δεν μπορούσε να ιδη καθαρά γιατί τα τζάμια ήταν θολά. "Όμως έμεινε εκεί. "Ελπίζε κάτι να ιδη ίσως, κάτι ν' ακούση. Ναι, η φωνή του Λάκη. Και σε μια στιγμή ένα χέρι καθαρίζει από μέσα τον άχνό. Κι' ένα προσώπακι κολλάει στο τζάμι, ακριβώς στο μέρος όπου κι' εκείνος έχει κολλήσει το δικό του. Μιά ξαφνιασμένη φωνούλα ακούγεται:

— Ο μπαμπάς!

Σαν τρομαγμένος, κάνει να φύγει. Μά ανοίγει άμέσως το παράθυρο κι' ένα γυναικείο πρόσωπο φαίνεται στο άνοιγμα.

— Γιώργο!

— Μπαμπά!...

Στέκεται, σαν να μην ξέρη τι να κάνει. Αισθάνεται τόσο ντροπισμένος. Μά ο μικρός πηδάει από το παράθυρο και τρέχει και τον φτάνει. Τον πιάνει από το χέρι.

— Μπαμπά! Γιατί μάς ξέχασες; Έλα στο σπίτι. "Η μαμά σε περιμένει!

Σηκώνει το παιδί του και το γεμίζει φιλία. Κι' αφήνει τον έαυτό του να τον τραβάει ο Λάκης ως το σπίτι, όπου είχε περάσει τα πιο ήσυχα κι' εύτυχισμένα χρόνια της ζωής του.

— Τζούλια, συχώρεσέ με! λέει με δάκρυα στα μάτια.

— Δεν θέλω να μου πής τίποτα Γιώργο. "Ας πούμε πως φέτος είνε πέρυσι...

— Είσαι τόσο καλή!...

— Τόξερα πως θα ήρθες, Γιώργο!

— Εγώ δεν τόξερα, Τζούλια!

— Μπορεί... "Όμως μία μυστική φωνή μέσα μου μούλεγε πως δεν μπορούσες να μην έρθης. Γι' αυτό δεν φάγαμε ακόμα. Σε περιμέναμε, Γιώργο!

— Ναι μπαμπά! πετάχθηκε ο μικρός. "Ελεγα της μαμάς να φάμε κι' αυτή μούλεγε: «περίμενε ακόμα, θάρρη ο μπαμπάς».

— Μόνο που δεν σούφερα το δώρο σου απόψε! είπε ο Γιώργος. Το ξέχασα στο γραφείο. Άλλα θα σου το φέρω αύριο...

Και τα θαμπά τζάμια του σπιτιού έκλεισαν μία καινούργια εύχια.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο διαδόχος του D. D. T.

"Ενας... ξάδελφος του D.D.T., έρχεται να ενισχύση τον αγώνα του ανθρώπου κατά των βλαβερών εντόμων. Λέγεται «μεθοξυχλώριον», εξοντώνει τα έντομα που δεν προσβάλλονται απ' τα άλλα εντομοκτόνα, είνε όμως τελειώς άβλαβές για τον άνθρωπο η για τα τετράποδα. "Ο εφευρέτης του χημικός Κρίστερ, της μεγάλης εταιρείας Ντυ Πόν, πειραματίσθηκε δίνοντάς το επί μήνες σε ποντίκια, σε μέτριες δόσεις, και παρατήρησε ότι δεν τους έκανε κανένα κακό. Μπορεί συνεπώς να χρησιμοποιηθή ακινδύνως πάνω σε γάτες, σκύλους, κλπ., για την απαλλαγή τους απ' τα παράσιτα.

Επίσης μπορεί να ραντισθούν με το νέο έντομοκτόνο διάφορα λαχανικά και φρούτα — μπιζέλια, αγγούρια, ροδάκινα, μήλα, σταφύλια, κλπ. — κι' έπειτα να σερβιρισθούν στο τραπέζι, χωρίς να διατρέχη κανένα κίνδυνο αυτός που θα τα φάη.

Οι αγελάδες θ' αποδίδουν περισσότερο γάλα, έφ' όσον δεν θα τις βασανίζουν πιά οι μυίγες, το γάλα δε αυτό δεν θάναυ καθόλου δηλητηριώδες. "Εξ άλλου, το μεθοξυχλώριον δεν απορροφάται απ' το δέρμα των βωδιών και δεν συγκεντρώνεται στο λίπος τους, όπως άλλα έντομοκτόνα.

Οι μυίγες σκοτώνονται άμέσως, κι' έτσι δεν θα χρειάζεται πιά το «πυρεθρον», που ανακατεύεται με το D.D.T. για να επιταχύνη την ενέργειά του.

Το νέο έντομοκτόνο υπάρχει στο εμπόριο σε μικρές ακόμη ποσότητες, με το όνομα «μάρλατ». Για τον ψεκασμό του, ανακατεύεται απλώς με νερό. Κοστίζει κάπως περισσότερο απ' το D.D.T., αλλά είνε συμφετικώτερο, έφ' όσον ενεργεί σε μικρότερες δόσεις.

ΒΗΘΛΕΕΜ

ικρά, λευκά σπιτάκια, που η Χάρι Του θαρρείς, πως πιο πολύ τάχει όμορφη. "Ο ήλιος τα φωτίζει με καμάρι του, τα λούζει μες' το άσπρι, μια σελήνη... Τη νύχτα ο ούρανός φωτοστολίζεται με φώτα, στο σκοτάδι, μύρια - χίλια και λάμπουν κι' οι ψυχές, που ψιθυρίζετο μία θεία προσευχή, σε τόσα χείλια!...

αλήνη κι' όμορφα παντού εξαπλώνεται κι' ο θόρυβος μονάχος του άργοςβύνει, ο πόνος κάθε πίκρας βαλσαμώνεται, κι' αγάπης βασιλεύει καλωσύνη... Του τόπου τη γαλήνη ποιος ανήθηκε; Κι' αν πέρασαν, χιλιάδες, τόσα χρόνια εκεί, που ο Θεάνθρωπος γεννήθηκε αξίζει η Καλωσύνη, νάναι αιώνια!

α δέντρα, τα ρυάκια, τα δρομάκια της θαρρείς πως έχουν δείξει άλλη χάρι κι' εκείνα τα μικρά, λευκά σπιτάκια της, το χρώμα της 'Αγάπης έχουν πάρει. Κι' είν' όλα τόσο ωραία, τόσο κόσμια στού τόπου την άπέραντη γαλήνη που άκούς κάποια καμπάνα υπερέκσμια γλυκειά, τη μελωδία της ν' αφήνη!...

αι λέει η καμπάνα εκείνη: "Ανθρωποι, άνθρωποι! αφήστε κάθε μίσος και κακία » κάθε περηφάνεια σας άπάνθρωπη » ξεχάστε τη σκληρή την άδικία... » Εφύγατε απ' το δρόμο, πλέον όλοι σας » και πριν ο κόσμος πάλι να θρηνηση » άς γίνη Βηθλεέμ η κάθε πόλι σας » το Βρέφος της 'Αγάπης, να γεννηση!...

ο Βρέφος της 'Αγάπης!... "Όλα σβύνουνε στον κόσμο, κι' όλα χάνονται και πάνε κι' αυτοί που τον πλησίον αγαπάνε. Τα λόγια της 'Αληθείας, μην τα χάσετε κρατήστε τα στον κόρφο σας, λιγάκι κι' αυτό θα γίνη, όταν δεν ξεχάσετε της θείας Βηθλεέμ, το χωριουδάκι!...

Δ. Γιαννουλάκης

Τὰ ΚΑΛΛΑΝΤΑ τοῦ «Θησαυροῦ»

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες ἂν εἶνε ὁρισμός σας Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν, νὰ πῶ στὸν «Θησαυρό» σας, Χριστὸς γεννᾶται σημερον, ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει, κί οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κί οἱ συνεργάτες ὅλοι, πού παίρνουνε τὸ δῶρο τους μετὰ χαρὰς ἀσμένου ἀκούγοντας τὰ καλλάντα τοῦ ὑποφαινομένου!

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες. Μέρα γλεντιοῦ κί ὀργίου κί ἄς ποῦμε τὰ καλήμερα τοῦ Παταγεωργίου. Χριστὸς γεννᾶται σημερον τοῦ «Θησαυροῦ» αὐθέντα, κί μπαίνει στὸ γραφεῖο σου νὰ πιάσετε κουβέντα. Ἐν τῷ σπηλαίῳ τικτεται, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, μὰ δὲν προφταίνει, Γιάννη μου, νὰ τῇ κανένα λόγον διότι τοῦ μιλάς ἐσύ, κί ὅλο τοῦ διηγείσαι τῶρα πού ἐγίνες τουρίστ καὶ ταξιδιώτης εἶσαι... Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται τρεῖς μάγοι πάλι τῶρα, ἔκ τῆς Γαλλίας ἔρχεσαι, ἀλλὰ δὲν φέρνεις δῶρα. Σμύρναν, χρυσὸν καὶ λίβανον φέρνουνε εἰς τὸν Γιάννη, κί ἀφοῦ κρατήσῃ τὸν χρυσόν, μὰς δίνει τὸ λίβανι...

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες ἂν εἶνε ὁρισμός σας, Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ πῶ στὸν «Θησαυρό» σας. Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντα, Σπύρο Μελά καλέ μας, καὶ στρουμπουλέ καὶ φαλακρέ, ἀκαδημαϊκὲ μας, Χριστὸς γεννᾶται σημερον, ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει, καὶ στὸ κεφάλι σοῦ μείνει μιά τρίχα ὅλη κί ὅλη... Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται τρεῖς μάγοι καὶ φαντάσου γυρεύουν νὰ διαβάσουνε, χρονογράφημά σου. Εἰς τοὺς ἀγγέλους ποῦσάλλαν, τοὺς εἶπες δίχως βίτσια: — Οἱ ἄγγελοι νὰ φύγουνε καὶ νὰρθουνε κορίτσια!... Παλαιολόγος τ' ἄκουσε κί ἔγινε θηριώδης, ἀμέσως ἐταράχθηκε κί ἔγινε οἰκόπεδὰ τοῦ γιαντ' οἱ γυναῖκες πάντοτε, εἶνε οἰκόπεδὰ του! ἄστρον λαμπρὸν τὶς ὁδηγεῖ, τὸ χρονογράφημά του! Χριστὸς γεννᾶται σημερον ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων κί εὐθύς ἀμέσως ἐρωτᾷ γιὰ τὸν Παλαιολόγον γιὰτὶ ὁ Παῦλος πάντοτε στὸν γυναικῶν τὰ πλήθη κάνει τὸν νέο φαίνεται μὰ... πρὸ Χριστοῦ ἐγεννήθη!

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες ἂν εἶνε ὁρισμός σας, Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ πῶ στὸν «Θησαυρό» σας. Τέτοιο μεγάλο γεγονός, ποτὲ δὲν πάει στράφι, τὶς ἀναμνήσεις τοῦ Χριστοῦ, Γατόπουλος τὶς γράφει, Αὐτὸς πού βρῆκε γιὰ δουλειὰ νὰ γράφῃ ἀναμνήσεις τοῦ «Θησαυροῦ» ἐπίσης. Οἱ μάγοι εἰς Ἱερουσαλὴμ, μὲ πόθον ἐρωτῶσι, πού ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς νὰ πᾶν νὰ τὸν εὐρώσι, μὰ παίρνουν τὴν ἀπάντησι τοῦ Γατοπούλου Μίμη, πὼς θὰ κυττάξῃ νὰ τὸ βρῇ... στὸ Ἀρχεῖο τοῦ Ζαίμη!

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες ἂν εἶνε ὁρισμός σας, Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ πῶ στὸν «Θησαυρό» σας. Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντα κί ἀρχισυντάκτα Δράκο, πού διπλωμάτης θάπρεπε νὰ ἦσιν φιλαράκο, Νάσουν ὁ «Ἐβας φερ' εἰπεῖν, ὥστε νὰ κατορθώσῃς, σάν Ο. Η. Ε. τοῦ «Θησαυροῦ» νὰ μὰς συμφιλιώσῃς, Ἐκ τῆς Εὐρώπης ἔρχεται, ταχυδρομείου πάκο

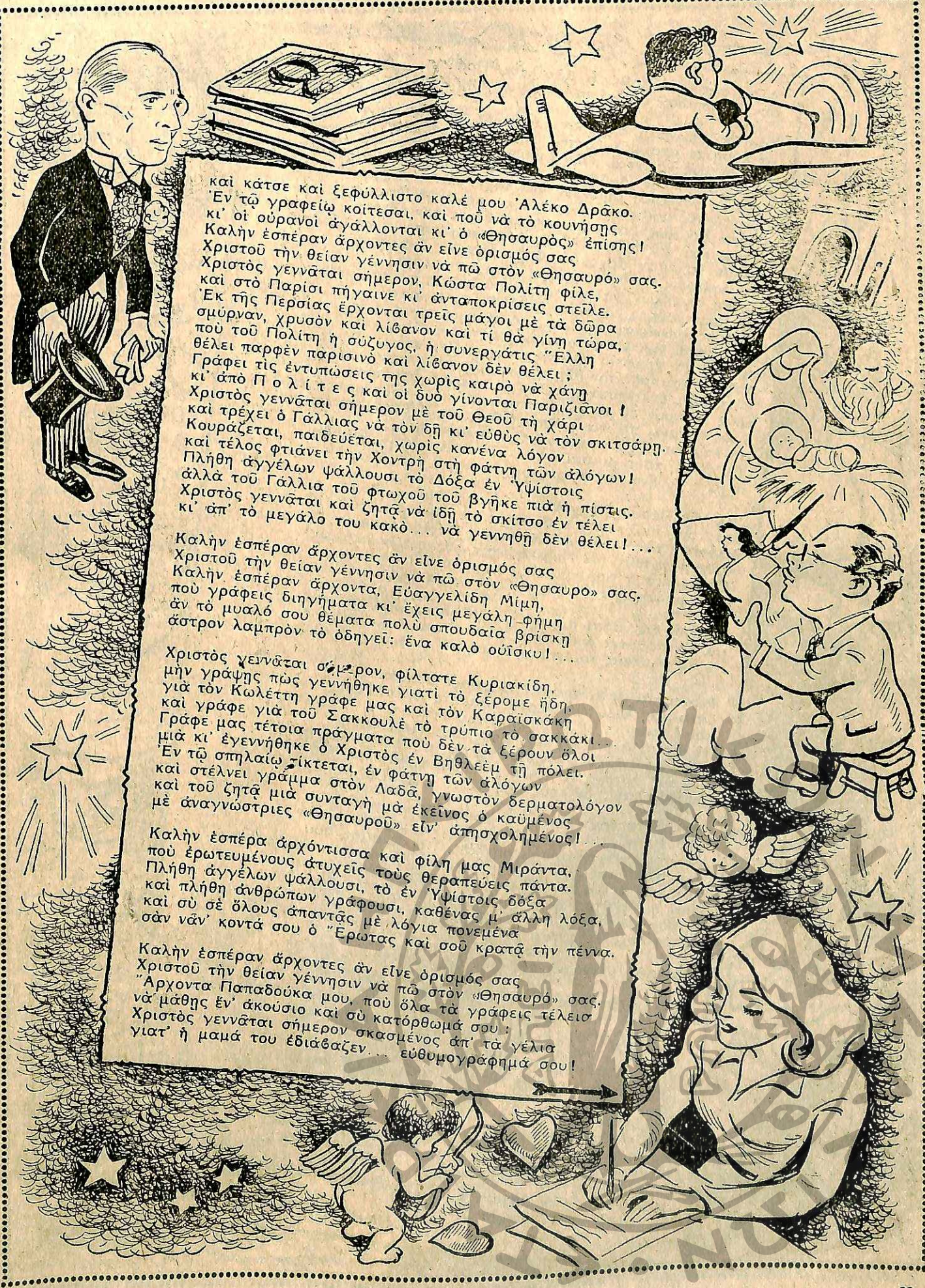
καὶ κάτσε καὶ ξεφύλλιστο καλέ μου Ἀλέκο Δράκο. Ἐν τῷ γραφεῖῳ κοιτέσαι, καὶ πού νὰ τὸ κουνήσῃς κί οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κί ὁ «Θησαυρὸς» ἐπίσης! Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες ἂν εἶνε ὁρισμός σας, Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ πῶ στὸν «Θησαυρό» σας, Χριστὸς γεννᾶται σημερον, Κώστα Πολίτη φίλε, καὶ στὸ Παρίσι πῆγαινε κί ἀνταποκρίσεις στείλε. Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται τρεῖς μάγοι μετὰ τὰ δῶρα, χρυσόν καὶ λίβανον καὶ τί θὰ γίνῃ τῶρα, πού τοῦ Πολίτη ἡ σύζυγος, ἡ συνεργάτις Ἑλλη, θέλει παρφέν παρισινὸ καὶ λίβανον δὲν θέλει; Γράφει τὶς ἐντυπώσεις τῆς χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃ κί ἀπὸ Π ο λ ί τ ε ς καὶ οἱ δυὸ γίνονται Παριζιάνοι! Χριστὸς γεννᾶται σημερον μετὰ τοῦ Θεοῦ τῇ χάρι καὶ τρέχει ὁ Γάλλιος νὰ τὸν δῇ κί εὐθύς νὰ τὸν σκισάρῃ. Κουράζεται, παιδεύεται, χωρὶς κανένα λόγον καὶ τέλος φτάνει τὴν Χοντρή στὴ φάτνῃ τῶν ἀλόγων! Πλήθη ἀγγέλων ψάλλουσι τὸ Δόξα ἐν Ὑψίστοις ἀλλὰ τοῦ Γάλλια τοῦ φτωχοῦ τοῦ βγῆκε πιά ἡ πίστις. Χριστὸς γεννᾶται καὶ ζητᾷ νὰ ἰδῇ τὸ σκίτσο ἐν τέλει κί ἀπ' τὸ μεγάλο του κακὸ... νὰ γεννηθῇ δὲν θέλει!...

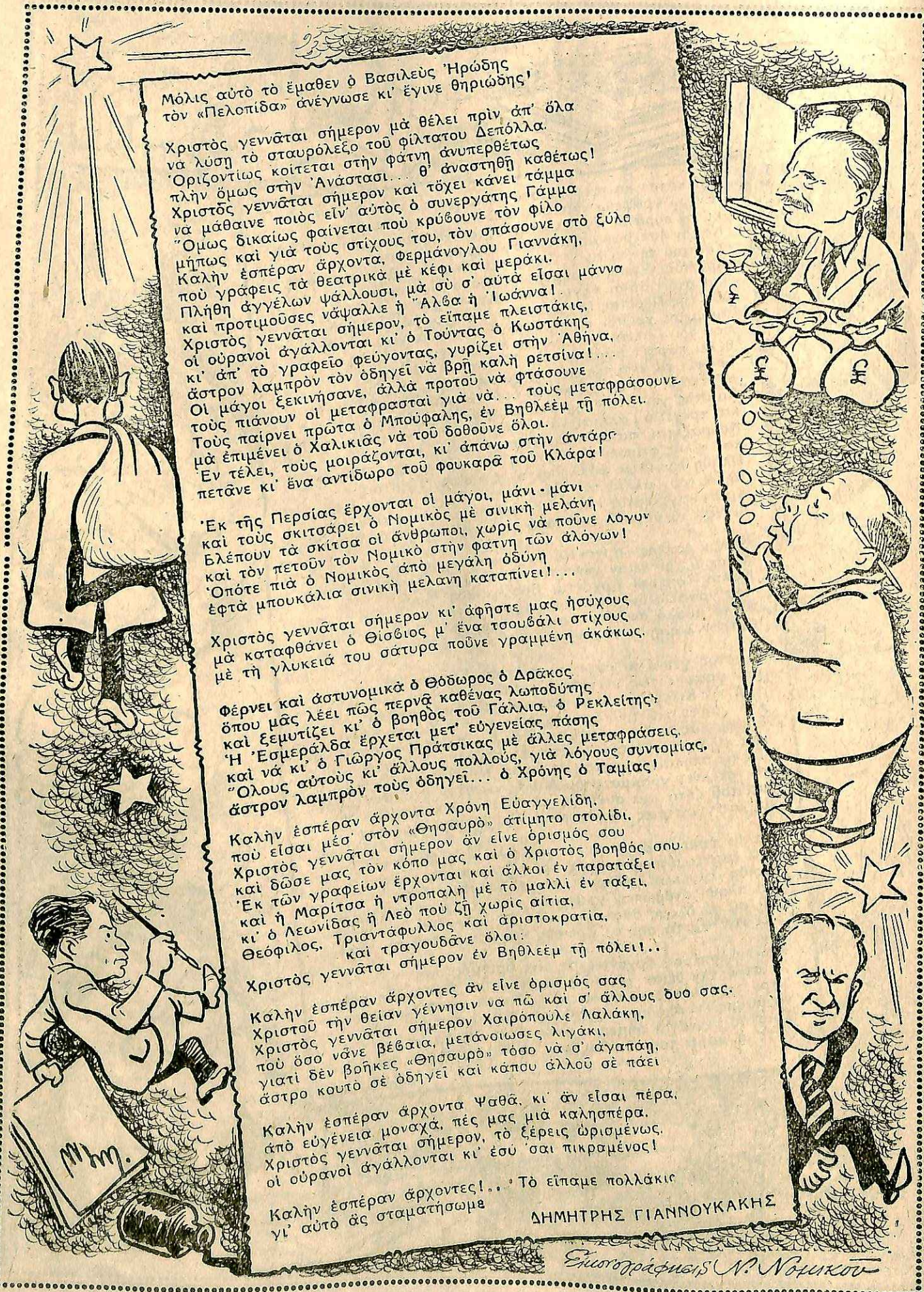
Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες ἂν εἶνε ὁρισμός σας, Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ πῶ στὸν «Θησαυρο» σας. Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντα, Εὐαγγελίδη Μίμη, πού γράφεις διηγήματα κί ἔχεις μεγάλη φήμη ἂν τὸ μυαλό σου θέματα πολὺ σπουδαῖα βρῖσκη ἄστρον λαμπρὸν τὸ ὁδηγεῖ: ἓνα καλὸ οὐίσκυ!

Χριστὸς γεννᾶται σημερον, φίλτατε Κυριακίδη, μὴν γράψῃς πὼς γεννήθηκε γιὰτὶ τὸ ξέρομε ἤδη, γιὰ τὸν Κωλέττη γράφε μας καὶ τὸν Καραϊσκάκη καὶ γράφε γιὰ τοῦ Σακκουλέ τὸ τρύπιο τὸ σακκάκι. Γράφε μας τέτοια πράγματα πού δὲν τὰ ξέρουν ὅλοι μιά κί ἐγεννήθηκε ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει. Ἐν τῷ σπηλαίῳ τικτεται, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων καὶ στέλνει γράμμα στὸν Λαδᾶ, γνωστὸν δερματολόγον καὶ τοῦ ζητᾷ μιά συνταγὴ μὰ ἐκεῖνος ὁ καῦμένος μετὰ ἀναγνώστριες «Θησαυροῦ» εἶν' ἀπασχολημένος!

Καλὴν ἐσπέρα ἀρχόντισσα καὶ φίλη μας Μιράντα, πού ἐρωτευμένους ἀτυχεῖς τοὺς θεραπεύεις πάντα. Πλήθη ἀγγέλων ψάλλουσι, τὸ ἐν Ὑψίστοις δόξα καὶ πλήθη ἀνθρώπων γράφουσι, καθέννας μ' ἄλλη λόξα, καὶ σὺ σὲ ὅλους ἀπαντᾷς μετὰ λόγια πονεμένα σάν νὰν' κοντά σου ὁ «Ἐρωτας καὶ σοῦ κρατᾷ τὴν πέννα.

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες ἂν εἶνε ὁρισμός σας, Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ πῶ στὸν «Θησαυρό» σας. Ἀρχοντα Παπαδοῦκα μου, πού ὅλα τὰ γράφεις τέλει, νὰ μάθῃς ἐν' ἀκούσιο καὶ σὺ κατόρθωμά σου! Χριστὸς γεννᾶται σημερον σκασμένος ἀπ' τὰ γέλια γιὰτὶ ἡ μαμά του ἐδιάβαζεν... εὐθυμογράφημά σου!

Μόλις αυτό το έμαθεν ο Βασιλεύς 'Ηρώδης τον «Πελοπίδα» ανέγνωσε κι' έγινε θηριώδης!

Χριστός γεννᾶται σήμερον μὰ θέλει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ λύσῃ τὸ σταυρόλεξο τοῦ φίλτατου Δεπόλλου. Ὁριζοντίως κοίτεται στὴν φάτνη ἀνυπερθέτως! Πλὴν ὅμως στὴν Ἀνάστασι... θ' ἀναστηθῇ καθέτως! Χριστός γεννᾶται σήμερον καὶ τόχει κάνει τάμμα νὰ μάθαινε ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ συνεργάτης Γάμμα. Ὅμως δικαίως φαίνεται πὺ κρύβουνε τὸν φίλο μὴπως καὶ γιὰ τοὺς στίχους του, τὸν σπᾶσουνε στὸ ξύλο. Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντα, Φερμάνογλου Γιαννάκη, πὺ γράφεις τὰ θεατρικά μὲ κέφι καὶ μεράκι. Πλὴθὴ ἀγγέλων ψάλλουσι, μὰ σὺ σ' αὐτὰ εἶσαι μάννο καὶ προτιμοῦσες νάψαλλε. ἢ Ἀλβᾶ ἢ Ἰωάννα! Χριστός γεννᾶται σήμερον, τὸ εἶπαμε πλειστάκις, οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κι' ὁ Τούντας ὁ Κωστάκης, κ' ἀπ' τὸ γραφεῖο φεύγοντας, βρῇ καλὴν ρετίνα!... ἄστρον λαμπρὸν τὸν ὁδηγεῖ νὰ βρῇ καλὴν ρετίνα! Οἱ μάγοι ξεκίνησαν, ἀλλὰ προτοῦ νὰ φτάσουνε τοὺς πιάνουν οἱ μεταφρασταὶ γιὰ νὰ... τοὺς μεταφράσουνε. Τὸς παίρνει πρῶτα ὁ Μπούφαλης, ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει. μὰ ἐπιμένει ὁ Χαλικιάς νὰ τοῦ δοθοῦνε ὅλοι. Ἐν τέλει, τοὺς μοιράζονται, κ' ἀπάνω στὴν ἀντάρη πετάνε κι' ἓνα ἀντίδωρο τοῦ φουκαρά τοῦ Κλάρα!

Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται οἱ μάγοι, μάνι-μάνι καὶ τοὺς σκισάρεῖ ὁ Νομικός μὲ σινική μελάνη. Εὐλέπουν τὰ σκίτσα οἱ ἀνθρώποι, χωρὶς νὰ πῶνε λόγον καὶ τὸν πετοῦν τὸν Νομικὸν στὴν φάτνη τῶν ἀλόγων! Ὅποτε πιά ὁ Νομικός ἀπὸ μεγάλη ὁδύνη ἑφτά μπουκάλια σινική μελάνη καταπίνει!...

Χριστός γεννᾶται σήμερον κι' ἀφήστε μας ἡσύχους μὰ καταφθάνει ὁ Θισβίος μ' ἓνα σουβάλι στίχους μὲ τὴ γλυκεῖά του σάτυρα πῶνε γραμμένη ἀκάκως.

Φέρνει καὶ ἄστυνομικά ὁ Θόδωρος ὁ Δράκος ὅπου μᾶς λέει πῶς περνᾷ καθένας λωποδύτης καὶ ξεμυτίζει κι' ὁ βοηθὸς τοῦ Γάλλου, ὁ Ρεκλείτης! Ἡ Ἑσμεράλδα ἔρχεται μετ' εὐγενείας πάσης καὶ νὰ κ' ὁ Γιώργος Πράτσιας μὲ ἄλλες μεταφράσεις. Ὅλους αὐτοὺς κι' ἄλλους πολλοὺς, γιὰ λόγους συντομίας, ἄστρον λαμπρὸν τοὺς ὁδηγεῖ... ὁ Χρόνης ὁ Ταμίας!

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντα Χρόνη Εὐαγγελίδη, πὺ εἶσαι μέσ' στὸν «Θησαυρὸ» ἀτίμητο στολίδι. Χριστός γεννᾶται σήμερον ἂν εἶνε ὀρισμός σου καὶ δώσε μας τὸν κόπο μας καὶ ὁ Χριστὸς βοηθὸς σου. Ἐκ τῶν γραφείων ἔρχονται καὶ ἄλλοι ἐν παρατάξει. καὶ ἡ Μαρίτσα ἡ ντροπαλὴ μὲ τὸ μαλλὶ ἐν τάξει, καὶ ὁ Λεωνίδας ἡ Λεὸ πὺ ζῇ χωρὶς αἰτία, καὶ ὁ Θεόφιλος, Τριαντάφυλλος καὶ ἀριστοκρατία, καὶ τραγουδᾶνε ὅλοι.

Χριστός γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει!...

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες ἂν εἶνε ὀρισμός σας Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ πῶ καὶ σ' ἄλλους δυο σας. Χριστός γεννᾶται σήμερον Χαϊρόπουλε Λαλάκη, πὺ ὅσο νᾶνε βέβαια, μετάνιωσες λιγάκι, γιὰτὶ δὲν βοήκεις «Θησαυρὸ» τόσο νὰ σ' ἀγαπήν, ἄστρο κουτὸ σὲ ὁδηγεῖ καὶ κάπου ἄλλου σὲ πάει.

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντα Ψαθά, κ' ἂν εἶσαι πέρα, ἀπὸ εὐγένεια μοναχᾶ, πὺ μᾶς μιὰ καλησπέρα. Χριστός γεννᾶται σήμερον, τὸ ξέρεις ὀρισμένως, οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κι' ἐσὺ σ' αὐτὸν πικραμένος!

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες!... Τὸ εἶπαμε πολλάκις γι' αὐτὸ ἄς σταματήσωμε

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Επιστολὴ Ν. Νομικοῦ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ τὴν Ἑλλάδα

Δημήτριος Βούλγαρης

Ἀπὸ τοὺς τέσσερες Ὑδραῖους πρωθυπουργοὺς πὺ ἐκυβέρνησαν τὴν Ἑλλάδα (Γ. Κουντουριώτης, Ἀθ. Μιαούλης, Ἀντ. Κριεζῆς καὶ Δ. Βούλγαρης) στὸν πρῶτο αἰῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας, ὁ Δημήτριος Βούλγαρης ὁ πρῶτος ὁ πολιτικώτερος, γι' αὐτὸ καὶ ἐδημιούργησε καὶ μεγάλο κόμμα πὺ ἦταν κάποτε ἓνα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα ἐλληνικά κόμματα.

Ἦταν τέτοιος ὁ φανατισμός, τότε, τῶν ὁπαδῶν του ὥστε στὴν Ὑδρᾶ εἶχε καθιερωθῇ καὶ σχετικὸς «ῥκος ἀφοσιώσεως» ὅταν στὴν ἐποχὴ τῶν περιφημῶν «Στηλιτικῶν» τὸ κόμμα αὐτὸ θρῖσκότανε σὲ διωγμό. Ὁ περίφημος, ῥκος, εἶχε γραφτῇ ἀπὸ παλαιοῦς Ὑδραῖους ἀρθρωτικά καὶ εἶχε ὡς ἐξῆς:

«Περ κιουλάφ τοῦ δὲς ντὲ κρῖε τσὲ ρὶ στοῦαρα ἐσμπίμε κοῦρ ντὸ μὸς ἐχαρόιμε ψὲ νὰ σᾶίτινε στηλιτ σὰ τὲ γιέμι ἐτερόιμε ἐσατέβινιε γίτι δίτ!».

Δηλαδή:

«Μὰ τὸ κιουλάφ πὺ φορεῖς στὸ κεφάλι καὶ στέκει ὀρθὸ καὶ δὲν πέφτει ποτὲ δὲν θὰ λησμονή- (σομε πὺ μᾶς ὕδρισαν στη- (λίτες, ὅσο θὰ εἴμαστε καὶ ὅσο (θὰ ζοῦμε καὶ ὡς πὺ νᾶρθη κι' ὁ (δικός σου χρόνος!».

Ἀλλὰ γιὰτὶ τοὺς εἶπαν «στηλίτες» τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Βούλγαρη; Διότι οἱ 85 βουλευτὰ του πῆγαιναν στὴ Βουλὴ καὶ ἔκαναν παράνομη καὶ ἀντισυνταγματική ἀπαρτία καὶ ὑπεστήριζαν ἔτσι, τὴν Κυβέρνησιν στὴν ψήφισιν τῶν νομοθετικῶν μέτρων. Τὰ δὲ γεγονότα αὐτὰ τῆς Βουλῆς, τότε, (1875) ὀνομάστηκαν Στηλιτικά.

Πρέπει ἐδῶ, τώρα, νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Βούλγαρης οὐδέποτε ἐννοοῦσε νὰ δυσχεραίσῃ τοὺς ὁπαδοὺς του καὶ ἔφτανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἱκανοποιῇ καὶ τὴν παραδοξώτερους ἀξιῶσεις τους.

Σ' αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ τὸ ἀνέκδοτο τοῦ παλαιοῦ θεοσέβηρα πὺ τοῦ ζήτησε ἐπιμόνως θέσι καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ἔλεγε:

— Νὰ κύριε πρόεδρε, νὰ μὲ βάλῃς στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, σὺ θέσι ἐκεῖνου πὺ κουνάει τὸ ραβδί καὶ ποῖζουν οἱ μουζικάντες...

— Πέσ' μου, θρὲ ἀδερφέ, σὲ ποιά θέσι νὰ σὲ θάλω!

Καὶ τότε ἐκεῖνος, πὺ δὲν εἶχε κανένα προσόν, σκέφτηκε καλὰ καὶ θρῆκε:

— Νά, κύριε πρόεδρε, νὰ μὲ θάλῃς στὴν Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, σὺ θέσι ἐκεῖνου πὺ κουνάει ἓνα ραβδί καὶ παῖζουν οἱ μουζικάντες!

Ὁ Βούλγαρης εἶχε παλαιότερα κι' ἓνα μεγάλο κτήμα στὴν Αἴγινα, ὅπου πῆγαινε κάθε καλοκαίρι, ἰδίως τὰ Σαββατοκύριακα. Ὁ πρόεδρος Ζαΐμης μὺ διηγήθηκε κάποτε, ὅτι ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματος αὐτοῦ, ὁ γερο-Ἀλιφέρης, ἀφοῦ παρέδωκε, ἓνα Σαββατόβραδο στὸ Βούλγαρη τὸ λογαριασμὸ τῆς πωλήσεως τῶν προϊόντων τοῦ κτήματος, πῆρε ἀφορμὴ ἀπὸ κάποιο σημεῖωμα τοῦ προέδρου καὶ τὸν ρώτησε:

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε πρόεδρε, τὸ «ἡμεῖς» πότε γράφεται μὲ η καὶ πότε μὲ υ;

Ὁ γερο-Βούλγαρης τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ κι' ἐπειδὴ τὸν περιμενε ὁ ὑποσιτιστὴς του νὰ υπογράψῃ χαρτιά, τοῦ ἀπάντησε:

— Ἀπὸ τὸ Γενάρη ὡς τὸν Ἰούλιο πὺ καλλιεργοῦμε γράφεται μὲ η καὶ ἀπὸ τὸν Ἰούλιο καὶ πέρα, ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου, γράφεται μὲ υ!

— Κατάλαβα! ἔκαμε ὁ ἐπιστάτης κι' ἀπεσῶρθη... σοφώτερος ἀπὸ πρὶν.

Θὰ δώσουμε, τώρα, γιὰ τὴν καινούργια γενεὰ τῶν ἀναγνώστων μας κι' ἓνα πορτραῖτο τοῦ Ὑδραῖου πολιτικοῦ πὺ ἐξεκένωσε, ὡς τὴν τελευταία σταγόνα, τὸ πικρὸ ποτήρι τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν του, ὅπως καὶ οἱ περισσότεροι πολιτικοὶ στὴν Ἑλλάδα.

Φοροῦσε ἀπ' τὰ νεανικά χρόνια του — ἀπ' τὰ παιδικὰ μπορούμε νὰ πῶμε — τὴν ὑδραῖκή ἐνδυμασία πὺ ὀνομάζετο τζουμπές, γι' αὐτὸ καὶ τοῦμενε τὸ γνωστότατο, στὸ πανελλήνιο, παρατσούκλι του:

— Ὁ Τζουμπές!

Μὲ τὴν ὑδραῖκή τοπικὴ συνήθεια, φοροῦσε, μετὰ τὰ ἐσωτερικά του ἐνδυματὰ ἀντερί καὶ κατόπιν μπενίσι χωρὶς μανίκια καὶ κοντὸ ὡς τὰ γόνατα. Πῆπειτα φοροῦσε τὸν κυρίως τζουμπὲ ἀπὸ μάλλινο μπλὲ μαρὲν ὕφασμα — σὰν ράσο — ὅχι θέβαια ὅπως τῶν παπᾶδων πλατύ, ἀλλὰ καὶ μὲ μανίκια ὅχι φαρδύα.

Τὸ χειμῶνα τοῦβαζε καὶ ἐσωτερικὴ γούνα γιὰ νὰ προφυλάγεται ἀπὸ τὸ κρύο. Στὸ κεφάλι του φοροῦσε, ὀρθία, τὴν ὑδραῖκή φεσάρα του πὺ ἦταν στὸ ἐπάνω μέρος κομμάτι πλατύτερη καὶ ἐμοιάζε λιγάκι μὲ τὰ καλημαύχια τῶν παπᾶδων, μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὸ χρῶμα τῆς ἦταν θαθὺ κόκκινο, ὅπως τὰ φέσια τῆς Τύνιδος πὺ προτιμοῦσαν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ.

★

Ὅταν πρωτόγινε πρωθυπουργὸς ὁ Βούλγαρης — ἐπὶ Ὁθωνος — οἱ πολιτικοὶ φίλοι του πὺ δὲν κατήγοντο ἀπὸ τὴν Ὑδρᾶ τὸν ἐπείζαν νὰ δαγῇ τὸν τζουμπὲ καὶ νὰ φορέσῃ τὴν εὐρωπαϊκὴ ἐνδυμασία πὺ ἀρχίσε νὰ συνηθίζεται τότε. Μάλιστα τότε ἀρχίσε, νὰ καταργητῇ καὶ ἡ φουστανέλλα.

Οἱ Ὑδραῖοι, ὅμως, δὲν ἤθελαν ν' ἀλλάξῃ ὁ πρόεδρος τὴν τοπικὴ τους ἐνδυμασία. Ὁ Κριεζῆς μάλιστα τοῦλεγε:

— Τώρα στὰ γεράματα, κύριε πρόεδρε, μᾶς παρακινᾶνε νὰ μασκαρευτοῦμε!

Τέλος πάντων οἱ περισσότεροι φίλοι ἐπέμεναν:

— Νὰ φορέσῃς φράγκικα, κύριε πρόεδρε! Ἔτσι πρέπει!

Καὶ ἐπείσθη καὶ τὰ φόρεσε. Ἀλλ' ἦταν χειμῶνας καὶ σὲ λίγες μέρες ὁ γερο-Βούλγαρης, ἐκρουλόγησε!

Μαρὲ δὲν σὰς τῶλεγα ἐγὼ; ἔλεγε. Βαλθήκατε νὰ μὲ στείλετε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα!

Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ τῆς ἐνδυμασίας ἐκόστισε στὸ Βούλγαρη, τότε, μηνιαῖο κρεβάτωμα. Τρόμαξε νὰ γλυτώσῃ.

Μόλις ἔγινε, λοιπόν, καλὰ, ἐπέταξε τὰ φράγκικα καὶ ξαναφόρεσε τὸν τζουμπὲ. Καὶ ἐκτοτε δὲν τὸν ἀποχωρίστηκε καὶ τὸν πῆρε μαζί του, στὸν τάφο.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Υ.Γ. Ὁ κ. διαρθωτῆς ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας συγγνώμην πὺ ἀφῆκε τὸν Κωλέτη νὰ πεθάνῃ στὴν «ἔξορία» ἀντὶ τὴν «ἔξορία». Σκληρόν!

ΟΙ ΜΑΓΕΙΡΟΙ στην ΙΣΤΟΡΙΑ

Και οι διάσημοι καλοφγάδες

Η σημερινή ανθρωπότητα κοιτάζει να ξεχάσει την απλότητα της καλής μαγειρικής. Ο περισσότερος κόσμος είναι ευχαριστημένος όταν έχει άρετο φαγητό για να χορτάσει και δεν σκέπτεται καν αν είναι ή όχι καλομαγειρεμένο. Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο στους περασμένους αιώνες. Οι καλοί μαγείροι έδεωρύνον άλλους σημαντικές προσωπικότητες κι ανταμείβονταν με πλούτη και με τίτλους ευγενείας απ' τους ισχυρούς κυριούς τους.

Ο βασιλιάς της Αγγλίας Έρικός Η' π. χ. χάρισε ένα πύργο στον έφευρητή μιας καινούργιας σάλτσας. Ο Έρικός Δ' της Γαλλίας έκαμε άριστοκράτη ένα αρχιμάγειρό του. Κι όταν ο πρίγκιψ Έστερλαζ προσέλαβε στην υπηρεσία του τον περίφημο αρχιμάγειρο Ζουμπέρ, του πληρώνε μισθό 2000 χρυσές λίρες και του είχε διαθέσει ένα διαμέρισμα από 10 δωμάτια, 18 υπνότες (καμαριέρη, οινόχοδο, δυο λακέδες, γκρουί, άμαξά, τρεις καμαριέρηδες, μάγειρο, κλπ.), ένα άμαξι και δυο άλογα.

Οι φιλοξενούμενοι του Φίλιππου της Ορλεάνης έβαζαν από ένα χρυσό νόμισμα μέσα στην πιπέτλα του κάθε φαγητού που τους άρεσε ιδιαίτερα. Ήταν ένα πουρμπουάρ, προοριζόμενο για τους μαγείρους.

Παλαιότερα ακόμη, ο τελευταίος Ασσύριος βασιλιάς Σαρδανάπαλος, έδινε ως άμοιβή 1.000 χρυσά νομίσματα στους μαγείρους που επινοούσαν ένα καινούργιο φαγητό.

Ο Κάβιος Άπίκιος ένας

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΟΜΜΕΣ

- ★ Υπάρχουν στην Αμερική σκούπες... ηλεκτρισμένες, που έλκουν τα μόρια της σκόνης απ' το πάτωμα ή το χαλί, κι έτσι κάνουν το σκούπισμα πολύ ευκολότερο και πιο ξεκούραστο.
- ★ Κι όμως μια μαύρη έπαιρνε το μπάνιο της σ' ένα ποτάμι της Ρωσίας, την άπαξε ένας κροκόδειλος. Δίχως να τ' άφηνε τότε, τον δάγκωσε στην τρυφερή άκρη του στήθους του και τον ανάγκωσε έτσι να την αφήσει ελεύθερη και να τραπή εις φυγήν!
- ★ Ένας ολοκληρωμένος οδοστρωτής πέρασε πάνω απ' το σώμα κάποιου κατοίκου της αγγλικής πόλεως Ντάουφτον, χωρίς να του κάνει κανένα κακό, γιατί τον έχωνε απλά μέσα στο χέμα που έτρεχε νάνε μολασκό και φασκοσκομμένο.
- ★ Δυο άντρες πολέμου, δίχως πόδια, τιμωρήθηκαν με πρόστιμο στην πόλη Μένφισ των Ηνωμ Πολιτειών, γιατί... είχαν αναπτύξει υπερβολική ταχύτητα 95 χιλιομέτρων την ώρα με τις τροχοφόρες πολυθρόνες τους — 7 εν κινήσει φυσικά!
- ★ Μια Άγγλζα ανέφερε τελευταία στην αστυνομία του τόπου της ότι ο μικρός γιου της ηλικίας 3 ετών είχε 5 γυνάκες! — το τέρας το δονέει ακιλι τους!
- ★ Επειτα από δυο σκευήσεις το Ε' ποδοσφαιρικό Συμβούλιο της αμερικανικής πόλεως Ρολάντ γνωμάτευσε ότι ο δάσκαλος έχει το δικαίωμα να δέρνει τους μαθητές του όταν πηγαίνουν στο σχολείο μυρίζοντας κρεμμύδι!

Λοντντέρ, του Γεωργίου Δ' της Αγγλίας, του τσάρου Αλεξάνδρου της Ρωσίας, του βαρώνου Ροτσιλ, κλπ. Έφυγε απ' την υπηρεσία του Γεωργίου Δ', έπειδή τον είδε κάποτε να προσέτρη άλάτι στη σούπα του. Άλλοτε πάλι, άφισε τη θέσι του στο μέγαρο του Ροτσιλ κι ένα μισθό 5000 λιρών το έτος, γιατί ο κύριός του ζήτησε για το πρόγευμα αρνί βραστό και σάλτσα με κάρπαρη!

Ο μάγειρος του Μεγάλου Ναπολέοντος εύρισκε το μπελά του... γιατί ο Αυτοκράτωρ προεμύαζε σε ώρες έντελως ακανόνιστες, απ' τις 3 τη νύχτα ως τις 10 το πρωί, κι ήθελε να τον σεβρίσουν πάντοτε κοτόπουλο ζεστό και φρεσκοψημένο. Κάποτε, λοιπόν, ρώτησε το μάγειρό του πώς τ'α κατάφερνε νάχη πάντοτε έτοιμο το κοτόπουλο, σ' οποιαδήποτε ώρα του το ζητούσε.

— Άπλούστατα, Μεγαλειότατε, απάντησε εκείνος, απ' τις 2 τη νύχτα αρχίζω να ψήνω από ένα κοτόπουλο κάθε τέταρτο της ώρας!

Αντιθέτως, ο Μπετόδεν δεν έμεινε ποτέ ευχαριστημένος απ' τους πολυαριθμούς μαγείρους που άλλαζε. Πίστευε ότι τον έκλεβαν, και γι' αυτό κλειδωνε το κάθε τι. Κάθε πρωί, μετρούσε 45 κόκκους καφέ και τους έδινε στο μάγειρό του, για να τους άλεση και να φτιάσει τον καφέ του. Κάποτε, έδωσε ένα μάγειρο, γιατί του είχε πη ένα ψέμμα.

— Όποιος λέει ψέμμα,τα, είπει, δεν είναι άνθρωπος με καθαρή καρδιά, κι επομένως δεν μπορεί να μαγειρέψει ένα καθαρό φαγητό!

Ο καλός μάγειρος όνομάζεται στη Γαλλία «κορντόν μπλέ», δηλαδή «μπλε κορδέλλα». Πως προήλθε αυτή ή ονομασία; Η κ. ντέ Μαιντενόν, η εύνοομένη του Λουδοβίκου ΙΔ', συνήριζε ν' ανταμείβη με μια γαλάζια κορδέλλα τη μαθήτριά της σχολής Σαιν-Συρ που θα διέπρεπε σ' ένα διαγωνισμό μαγειρικής.

Ένας απ' τους καλλιτέρους παλιούς γαλλικούς οδηγούς μαγειρικής ώφειλε το σ' ένα Γάλλο 60 ετών, του 14ου αιώνα, που την συνέγραψε για να διδάξη τη σύζυγό του — κατά 45 χρόνια νεότερα του! Και ταλαβαίνοντας πολύ καλά ότι θα πέθαινε αυτός πρώτος, συνήριζε να λη:

— Τί βάλει για μένα ο δεύτερος σύζυγός της γέρας μου, αν δεν είχα φροντίσει να της δώσω τα συζυγικά της καθήκοντα;

Στα τελευταία 20 χρόνια μιά απ' τις δημοφιλέστερες ραδιοφωνικές «άτρες» στις Ηνωμένες Πολιτείες ήταν ο «μυστηριώδης αρχιμάγειρος», που μιλούσε στο ραδιόφωνο 5 φορές τη βδομάδα και δίδασκε τους ακροατές του πως να σάνε καλά και φτηνά. Τόρτα βιβλία μαγειρικής του πουλήθηκαν σε 10 εκατομμύρια αντίτυπα, και 5 εκατομμύρια θαυμαστές του έστειλαν γράμματα συγκα-τηρήρι

ΜΙΑ «ΜΟΙΡΑΙΑ»... ΑΛΛΑ ΣΤΟ ΦΙΛΜ

Μη φοβηθείτε απ' το απορροιστικό ύφος κι απ' τα όπλα που κρατάει αυτή ή νέα κοπέλλα! Πρόκειται, απλώς και μόνο, για μια διασημότητα της ηθοποιού του κινηματογράφου Χάζελ Μπρουκ απ' το τελευταίο της φιλμ «Ψυχή και σώμα».

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΩΝ

Η «Μια Ταχυδρόμος» που έξελεν τελευταίως σ' ένα διαγωνισμό καλλιτεχνών, στο Μπιάιμ πρίνσιπ το άσπρμένο κύπελλο που αποτίει το βραβείο της

ΕΝΑΣ ΚΛΟΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ο ζωγράφος Έντιόν Εζέ, που έγινε δεκτός στην Ακαδημία Κολών Τεχνών της Γαλλίας, είναι άνθρωπος αυτοδημιούργητος. Πριν γίνει διακεκριμένος καλλιτέχνης, υπήρξε φορτοεκφορτής επαναστατικής χορευτής κλόουν του τσίρκου κλπ.

Χριστουγεννιάτικα ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Η παλιά παράδοση του δέντρου

Στη θέσι που έχει στην ορθόδοξη θρησκεία ο Άγιος Βασίλης, οι περισσότεροι καθολικοί της Δύσεως τοποθετούν τον Άγιο Νικόλαο. Και τον περιγράφουν σαν ένα καλοκάγαθο, κοντό και παχουλό γεροντάκο, με μακριά γενειάδα και μ' ένα καλάθι γεμάτο παγιγνίδια, που τ'α μοιράζει στα φρονιμα παιδάκια — όχι την Πρωτοχρονιά, αλλά πολύ νωρίτερα.

Ο Άγιος Νικόλαος λοιπόν έζησε τον 4ον αιώνα κι ήταν επίσκοπος των Μύρων της Λυκίας (στη Μικρά Ασία). Δεν ήταν ούτε κοντός, ούτε παχουλός, ούτε με άσπρα γένεια. Μοίραζε όμως άφθονα δώρα, και κάποτε μάλιστα προκίσει τρεις κοπέλλες με ισάριθμες σακκούλες χρυσάφι για να μπορέσουν να καλοπαντρευτούν.

Ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ Διοκλητιανός — ο ίδιος που έκαψε 2.000 Χριστιανούς μια μέρα Χριστουγέννων — καταδίωξε και φυλάκισε τον επίσκοπο Μύρων. Άλλα ο διάδοχός του Κωνσταντίνος ο Μέγας τον άπελευθέρωσε και καθιέρωσε ως επίσημη θρησκεία του κράτους τη χριστιανική.

Έπτά αιώνες αργότερα, τ'α όστά του Αγίου Νικολάου μετεφέρθησαν στο Μπάρι της Ιταλίας. Κι οι πρωτόγονοι άκομοι της Δύσεως, Γεύτενες, Φράγκοι και Σάξωνες, τον καθιέρωσαν ως σύμβολο της γενναιοδωρίας κι εμπλέξαν κατά περιεργον τρόπο, τον έορτασμό της μνήμης του με τη μεγάλη γιορτή των Χριστουγέννων.

Οι ειδωλολατρικοί ύμνοι μετεβλήθησαν σε χριστιανικούς ψαλμούς, για τ'α παλιά αυτά Χριστούγεννα. Κι απ' τις Δρυϊδικές τελετές που γίνονταν στα μισοσκότεινα και άγρια δάση της Εύρωπης, διατηρήθηκε ως σήμερα ή συνήθεια του χριστουγεννιάτικου στολισμού των σπιτιών με άμαραντα, πινάρια και γκύ. Έτσι στην αρχαία Ρώμη, την εποχή του χειμερινού ήλιστασίου, οι ειδωλολάτραι στολίζαν με άμαραντα τα σπίτια τους.

Στην αρχαία γερμανική θρησκεία του θεού Όντιν, ο έορτασμός του χειμάνος γινόταν γύρω από ένα διακοσμημένο δέντρο. Απ' αυτή τη συνήθεια προήλθε το έθιμο των Άλσατών, των Γερμανών και των Ολλανδών να στολίζουν τ'α Χριστούγεννα ψηλά δέντρα στήμενα στις δημόσιες πλατείες. Στις Σκανδιναβικές χώρες διακοσμούσαν τ'α δέντρα με άναμμένα κεριά.

Ένα πράγμα έλειπε ωστόσο απ' τον τέλει έορτασμό των Χριστουγέννων: ένα κατάλληλο τραγούδι. Ο «Μεσσίας» του Χάιντελ και το «Χριστουγεννιάτικο Ορατόριο» του Μπάχ, έργα του 18ου αιώνα, ήσαν συνθέσεις δύσκολες στην εκτέλεση.

Ξαφνικά, διαδόθηκε στην Ευρώπη ένα λαϊκό χριστουγεννιάτικο τραγούδι, με τίτλο «Νύχτα σιωπηλή, άγια νύχτα». Όσοι τ' άκούγαν, δεν τ'α ξεχνούσαν ποτέ. Ένας θρύλος έλεγε ότι το είχε εμπνεύσει ο ίδιος ο Χριστός στις καρδιές των ίδιων. Στην πραγματικότητα, ό-πιασάν, είχε γράψει τ'α άπλά λόγια του ο Αυστριακός κληρικός Γιοζεφ Μορ και τη μουσική ο συμπατριώτης του δάσκαλος και οργανοπαίκτης Φράντς Γκρούμπερ.

Την παραμονή των Χριστουγέννων του 1818, ο πρώτος είχε διαβάσει στο δεύτερο το μικρό ποιήμα. Ο Γκρούμπερ συγκινήθηκε και μέσα σε μια ώρα, συνέθεσε την άθανατη μουσική του, που την έπαιε την ίδια νύχτα στη λειτουργία. Με τη θεία απλότητά του, το

θρησκευτικό τραγούδι, κατέκτησε σε λίγα χρόνια όλο τον καθολικό χριστιανικό κόσμο. Πολύ αργότερα, οι Ναζίδες αλλοίωσαν τ'α λόγια του, για να τ'α αφαιρέσουν το χριστιανικό χαρακτήρα του. Ο δουλοπρεπής γερμανικός λαός δεν διαμαρτυρήθηκε γι' αυτή την ιεροσυλία. Ό-τσοσ ο ναζισμός έφτασε κάποτε στο μοιραίο τέλος του, και τότε το ωραίο τραγούδι ξαναπηρε την πρώτη του μορφή.

Στην Αμερική, ή καθιέρωση του έορτασμού των Χριστουγέννων συνήντησε άρκετες δυσκολίες. Οι πουριτανοί της Μασαχουσέτης π. χ. τον άπαγορεύσαν, γιατί τον θεωρούσαν «επόλεμια ειδωλολατρικών δεισιδαιμονιών, που άτιμάζει το Θεό». Όποιος τολμούσε να παραβή αυτή την άπαγόρευσι, πλήρωνε πρόστιμο 1 δολλαρίου. Είκοσι χρόνια αργότερα, ο νόμος αυτός καταργήθηκε. Ό-τσοσ, διάφορες αμερικανικές κοινότητες εξακολουθούσαν για πολύν καιρό ακόμη να μ'α γιορτάζουν τ'α Χριστούγεννα.

Η πρώτη χριστουγεννιάτικη κάρτα σχεδιάσθηκε και ταχυδρομήθηκε το 1846 στο Λονδίνο απ' τον Άγγλο ακαδημαϊκό Χορσλέυ. Παρίστανε μίαν οικογενειακή συγκέντρωση τριών γενεών και έγραφε από κάτω τ'α λόγια: «Ευτυχισμένα Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά». Παρουσίαζε ωστόσο τους συνδαιτημένους να πίνουν κρασί, πράγμα που έπετρόπετο τότε μόνο στους πλούσιους. Και γι' αυτό οι πουριτανοί αντίπαλοι του άλκοολ την χαρακτήρισαν ως άνηθική. Αυτά συνέβαιναν μόλις προ 100 ετών. Σήμερα οι κάρτες που ανταλλάσσονται τα Χριστούγεννα, είναι άμετρες, όλόκληρα εκατομμύρια.

Και τώρα άς αναφέρουμε μερικά μεγάλα ιστορικά γεγονότα, που συνέβησαν την ήμερα των Χριστουγέννων και που άλλαξαν την όψι του κόσμου.

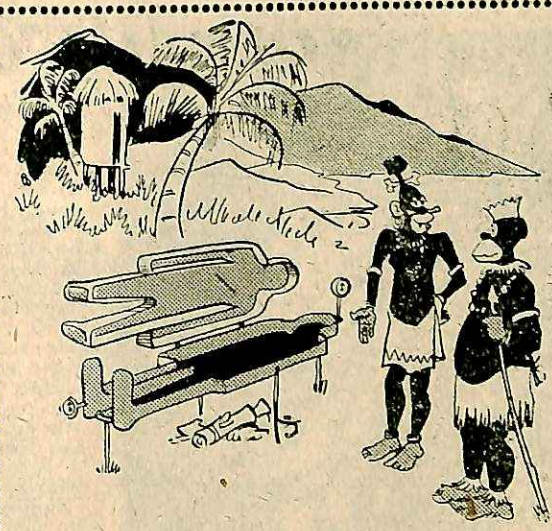
Την ήμερα των Χριστουγέννων του έτους 800, ένας πανύψηλος πολεμιστής με ξανθά γένεια, γονατισμένος έμπρός στο Άγιο Βήμα, δέχονταν απ' τα χέρια του Πάπα το στέμμα του «Αυτοκράτορος των Ρωμαίων». Ήταν ο Καρλομάγνος κι είχε φτάσει στη Ρώμη ως κατακτητής και έλευθερωτής, αφού είχε κατατροπώσει τους Λομβαρδούς εχθρούς του Πάπα. Έτσι γεννήθηκε ή Άγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Τα Χριστούγεννα του 1214, ο βασιλιάς της Αγγλίας Ιωάννης εξααναγκάσθηκε απ' τους ευγενείς της χώρας του, για να σώσει το θρόνο του και τη ζωή του, να υπογράψει το συνταγματικό «Μέγαν Χάρτην», με τον όποιον αναγνωρίζονταν οι έλευθερίες και τ'α δικαιώματα του λαού.

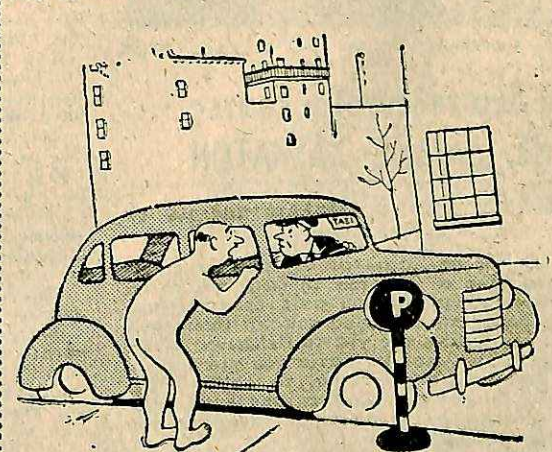
Χριστούγεννα του 1805. Οι Γάλλοι κι οι Αυστριακοί διπλωμάται συσκέπτονται στο Πρεσβούργο. Ο Μέγας Ναπολέων έχει κατατροπώσει τους Αυστριακούς στο Αούστερλιτς και ζητεί την κατόρπησι της σκιάδους και άνυπαρκτης πιά Άγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Η Ευρώπη εισέρχεται στην περίοδο της «ισορροπίας δυναμείων» και ρίπτονται τα σπέρματα των δυο Παγκοσμίων Πολέμων.

Το ψάρι άξίζει όσ κι τ'ο κρέας

Τ'α πειράματα που έκαναν δυο Αμερικανοί επιστήμονες, απέδειξαν ότι το ψάρι έχει την ίδια αξία με το κρέας ως τροφή, από άποψης χυδώσεως σε αίμογλοβίνη και σε θυβρά αίμοσφαίρια (αιμογλοβίνη είναι ή χημική ουσία που σχηματίζει το κόκκινο χρώμα του αίματος και μεταφέρει οξυγόνο απ' τους πνεύμονες σ' όλη τ'α μέρη του σώματος). Άλλά και ή περιεκτικότης σε πρωτεΐνες και μεταλλικά άλατα είναι ή ίδια στο κρέας και στο ψάρι.

— Αυτή είναι ή καινούργια αυτόματη καινούργια της γυναίκας μου!...

— Έχει καλοριφέρ τ'ο ταξί σου;...

— Εΐδατε τί θαυμάσια φρένα έχει τ'ο άμαξι μου;

Μοντέρνα καθίσματα!

Η περίφημη για την καλλονή της Λαίδη Χάμιλτων.

Οι δύο τελευταίοι έρωτες ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΧΑΜΙΛΤΩΝ

Έπειτα από το ειδύλλιο της με το Νέλσωνα...

Ο λόρδος Χάμιλτων δεν είχε κάμει τίποτε άλλο σ' όλη του τη ζωή από το να κλείνει τα μάτια του στις έρωτικές παρεκτροπές της συζύγου του και ιδίως στη μεγάλη αγάπη της για το Νέλσωνα. Άλλα το 1803 εκλείσε τα μάτια του για πάντα.

Δύο χρόνια αργότερα, το 1805, ο μεγάλος Νέλσων εύρισκε επίσης έναν ένδοξο θάνατο στην περίφημη ναυμαχία του Τραφαλγκάρ.

Στο σημείο αυτό, οι διογράφοι της λαίδης Χάμιλτων τελειώνουν συνήθως την έρωτική της σταδιοδρομία, αφήνοντας να υπονοηθεί ότι πέρασε την υπόλοιπη ζωή της μέσα στη φτώχεια, τη δυστυχία και τη λύπη για το θάνατο του αγαπημένου της.

Άλλ' η αλήθεια είναι ολότελα διαφορετική. Ο χρόνος, αλλοίμονο, δεν γερνάει μόνο τους ανθρώπους. Τους κάνει επίσης να ξεχνούν πολύ γρήγορα...

Γιατί η ζωή είχε τις απαιτήσεις της. Για την ακρίβεια, η λαίδη Χάμιλτων είχαν ακόμη πολλές απαιτήσεις από τη ζωή. Της χρειαζόταν πριν από όλα μια ισχυρή ανδρική προστασία. Δεύτερον χρήματα.

Ο Νέλσων, πεθαίνοντας, είχε γράψει στη διαθήκη του: «Εμπιστεύομαι την πολυσυγγραμμένη μου Έμμα στη γενναιοδωρία της χώρας μου, πράγμα που δεν έσημαινε τίποτε σχεδόν». Καί, τρίτον, είχαν ανάγκη από στοργή και τρυφερότητα.

Η Έμμα νομισε πως δέχθηκε και τα τρία αυτά πράγματα στο γηραιό δούκα του Κουίνσμπωρυ, που ήταν συγγενής του λόρδου Χάμιλτων.

Ο δούξ ήταν ανύπαντρος και είχε ζηήσει ως τότε μια όργιαστική και ακόλαστη ζωή. Τον επανόμαζαν, μάλιστα, «τράγο του Πικαντίλλου» για τις εύκολες καταιγιστικές του μεταξύ των γυναικών του θεάτρου και των καμπαρέ. Μ' όλο που είχε περάσει από καιρό τα εξήντα, διητηρείτο ακραιότερος και είχε ένα πρόσωπο ροδαλό και σχεδόν νεανικό.

Την εποχή εκείνη, η Έμμα πλησίαζε τα σαράντα και, μ' όλο που ήταν κάπως παχιαία, διατηρούσε ακόμη την παλιά όμορφη και τη χάρι των κινήσεών της.

Μεταξύ του δούκου και της Έμματος άναπτύχθηκε λοιπόν, ένα τρυφερό αίσθημα, από εκείνα που εμφανίζονται κάποτε τη στιγμή που η ζωή των ανθρώπων ανάγει να γέρνει προς τη δύση της.

Ο λόρδος Κουίνσμπωρυ δεν είχε σκεφθεί ποτέ ως τότε να παντρευτεί, γιατί θεωρούσε το γάμο σαν υποδούλωσι για τον

έντρα. Άλλα τώρα ήταν αποφασισμένος να παντρευτεί την Έμμα, που τον είχε γοητεύσει.

Και η Έμμα ήταν επίσης ευτυχισμένη. Η ανάμνησις του Νέλσωνος είχε σβύσει σιγά-σιγά μέσα στο μυαλό της, όπως είχαν εξαφανισθή από το σπίτι της τα πράγματα που μπορούσαν να της τόν θυμίζουν, το ξίφος, οι στολές, τα πορτραίτα του... Η λαίδη Χάμιλτων τα είχε πουλήσει ένα-ένα για να μπορέσει να πληρώσει τους δανειστές της. Και, τελευταία ακόμη, είχε δώσει σ' ένα συλλέκτη τη στολή που ο ένδοξος ναύαρχος φορούσε στο Τραφαλγκάρ και που ήταν δαμμένη με το αίμα του.

Ο γάμος τους είχαν αποφασισθή πια. Δεν τους χάριζαν παρά μερικοί μήνες. Και, στο διάστημα που μεσολαβούσε, η Έμμα δεχόταν κάθε μέρα τον αγαπημένο της στο σπίτι της και, έπειδη ο δούξ ήταν διάσημος καλοφάγας, φρόντιζε να του έχη πάντα εκλεκτά φαγητά και ποτά.

Το πιθανότερο είναι ότι ο γηραιός δούξ, γοητευμένος από τα ωραία μάτια της Έμματος, έτρωγε και έπινε περισσότερο από ό,τι έπρεπε...

Και ένα βράδυ, συνέβη το μοιραίο. Στο τέλος ενός γεύματος, ο Κουίνσμπωρυ σωριάστηκε από την πολυβρόνα του σαν κεραυνόπληκτος. Είχε πάθει συγκοπή της καρδιάς από το πολύ φαγητό.

Για την Έμμα το πράγμα ήταν μεγάλο. Παρηγορήθηκε, ωστόσο, με τις 3.000 περίπου λίρες που της άφηνε με τη διαθήκη του ο Κουίνσμπωρυ.

Με το ποσόν αυτό η Έμμα πλήρωσε ένα μέρος των χρεών της και έλαβε την υπόσχεσι από τους δανειστές της ότι δεν θα την ενοχλούσαν για ένα διάστημα.

Η λαίδη Χάμιλτων ήταν και πάλι μόνη και δυστυχισμένη. Ο θάνατος του Κουίνσμπωρυ είχε δημιουργήσει ένα μεγάλο κενό στη ζωή της.

Δεν της έμενε παρά να ζη με τις ανάμνησις της.

Και, ξαφνικά, μιά άπ' αυτές ριζώθηκε με μια παράξενη επιμονή μέσα στο μυαλό της. Ήταν η ανάμνησις του σερ Χάρρυ Φηδερόστονχάου, του πρώτου ανθρώπου που της είχε δώσει τη χαρά του έρωτος, πριν από είκοσι δύο περίπου χρόνια.

Η Έμμα του έγραψε άμεσα ένα συγκινητικό γράμμα και ο Φηδερόστονχάου της απάντησε μ' ένα άλλο στον ίδιο τόνο.

Μία τρυφερή και περιπαθής αλληλογραφία άρχισε από τότε μεταξύ των.

Ο Φηδερόστονχάου της έστειλε τακτικά θηράματα από τα χτήματά του και, μιά μέρα, της άνηγγειλε ότι θα πήγαινε στο Λονδίνο για να την ιδεί.

Η Έμμα έκανε σαν τρελλή από τη χαρά της, σαν να ξαναζούσε άλλη μιά φορά το παλιό της ειδύλλιο.

Άλλ' όταν είδε τον σερ Χάρρυ ν' άπλώνει τα χέρια του για να την αγκαλιάσει, η δυστυχισμένη ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο Φηδερόστονχάου ήταν ένα γεροντάκι, με το κορμί λυγισμένο στα δύο και ρυτιδωμένο πρόσωπο μούματος.

Όλα τα όνειρα, οι ελπίδες και οι πόθοι της Έμματος σωριάστηκαν σ' έρείπια. Αυτό ήταν το τελευταίο ειδύλλιο της...

Από τότε δεν ξαναγάπησε πια.

Η ζωή δεν της έδωκε, άλλαστε, καιρό. Οι δανειστές της την έβαλαν δυο φορές στη φυλακή και, στο τέλος, η Έμμα άναγκάστηκε να εκπαιρισθή για ν' αποφυγί τις συνεχείς καταδίωξεις τους.

Πήγε τότε στο Κάλαι, όπου έζησε κάμποσο καιρό ζητιανεύοντας και πέθανε στα 1815 από πνευμονία. Ήταν τότε 48 χρόνων.

Τι αντιπροσωπεύουν 2 γραμμάρια χαλκού

Λαμβανόμενου ύψ' όμιν του βάρους που έχει αυτό το μέταλλο, δυ' γραμμάρια χαλκού αντιπροσωπεύουν στα μάτια μας κάτι το όλοτελα ασήμαντο. Και όμως, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Γάλλου φυσικού Λεμπόν, αν καταρθώναμε να διασπάσουμε τελείως τα άτομα αυτών των δυ' γραμμωρίων χαλκού, θα είχαμε στη διάθεσί μας μιά ενέργεια 1.000 δισεκατομμυρίων χιλιογραμμομέτρων, που θα μας ήταν αρκετή για να ξεφύγουμε από την έλξη του ήλιου και να διαγράψουμε μιά δική μας τροχιά μέσα στο διάστημα.

Ο ΠΟΛΥΣ ΥΠΝΟΣ βλάπτει τα παιδιά

Δημιουργεί νευρώσι

Ο ύπνος τρέφει τα παιδιά, λέει η παροιμία. Αυτό όμως μόνο ως ένα βαθμό, είναι αληθινό κατά τα νεώτερα πορίσματα της παιδιατρικής έρεύνης.

Το να βάζουμε τα παιδιά νωρίς στο κρεβάτι και να τα σηκώνουμε άργα το πρωί, μπορεί να βλάψη την υγεία τους. Ειδικώς οι ψυχίατροι διαπίστωσαν ότι ο πολύς ύπνος και η πολύωρη παραμονή του παιδιού στο κρεβάτι, αντί να το ώφελήσουν, μπορεί να του δημιουργήσουν ένα είδος νευρώσεως.

Συγκεκριμένως, τα παιδιά, όταν έξαναγκάζονται να μένουν πάρα πολύ ξαπλωμένα στο κρεβάτι, αντιδρούν νευροψυχικώς, ανάλογα με την ηλικία τους, κατά τους ακόλουθους τρόπους:

1) Τα νήπια διαμαρτύρονται ζωηρώς, κλαίνοντας δυνατά. Άν ένα μωρό έχει κοιμηθή μιά ώρα περισσότερο την ημέρα, σίγουρα θα κλάψη τη νύχτα. Πολλές μητέρες δεν το καταλαβαίνουν αυτό και νομίζουν ότι το κλάμμα του μωρού οφείλεται σέ στομαχική άνωμαλία.

2) Τα μεγαλύτερα παιδάκια, σέ ηλικία που πρωταρχίζουν να περπατούν, όταν παρακοιμούνται, είναι ανήσυχα, χτυπούν το κεφαλάκι τους κι άποκτούν κακές συνήθειες, όπως π.χ. να βυζαίνουν το δαχτυλάκι τους, να βρέχουν την κούνια τους κλπ.

3) Τα παιδιά σέ ηλικία που άρχίζουν να πηγαίνουν στο σχολείο, όταν πολυμένουν ξαπλωμένα στο κρεβάτι, παραμιλούν, ύπνοβατούν και βρέχουν το κρεβάτι τους.

Αυτά είναι τα τρία κύρια συμπεράσματα της έρεύνης του Άγγλου παιδοψυχιάτρου δρος Τζ. Α. Μάκ Κλάσκο. Στην άγγλική ιατρική έκδοσι «Λάνσετ», ο δρ. Μάκ Κλάσκο, αναφέρει και μερικά σχετικά παραδείγματα: Ένα αγοράκι 14 ετών, έπεφτε στο κρεβάτι στις 8 το βράδυ και σηκώνόταν την άλλη μέρα στις 8 το πρωί. Για το παιδί αυτό οι δάσκαλοι του, παραπονιόνταν ότι δεν μπορούσε να συγκεντρωθή, ότι ήταν άφηρημένο και εύεξαπτο.

Ένα άλλο, κοριτσάκι 6 ετών, έπεφτε στο κρεβάτι στις 6.30' μ.μ. και σηκώνόταν την άλλη μέρα στις 7.45' π.μ. Επί δυο ώρες έμενε στο κρεβάτι άυπνο και μόνο ύστερα από γερό κάθε φορά βυλκοκόπημα, το έπαρνε ο ύπνος. Παραμιλούσε όμως στον ύπνο του και την ημέρα στο σχολείο ήταν πάντοτε ανήσυχος.

Ο ύπνος των παιδιών, ύποστηρίζει ο δρ. Μάκ Κλάσκο, πρέπει ανάλογα με την ηλικία, να είναι αυστηρά καθορισμένος. Σέ ηλικία 1 μηνός, πρέπει να κοιμούνται ολόκληρο το 24ωρο, εκτός τις ώρες που τρώνε. Δύο μηνών, πρέπει να κοιμούνται 21 ώρες, 3 μηνών 20 ώρες, 4 μηνών, 19 ώρες. Από 5 μηνών ως ενός έτους, πρέπει να κοιμούνται 12 ώρες τη νύχτα κι' από έξ τα μικρότερα ως 2½ τα μεγαλύτερα, ώρες την ημέρα. Δύο ετών, πρέπει να κοιμούνται 12 την νύχτα και μιά την ημέρα. Τριών ετών, 12 μόνο ώρες και 4 ετών, 11½ ώρες το 24ωρο. Από 5 - 7 ετών, 11 ώρες, από 8 - 10 ετών, 10½ ώρες και από 11 - 13 ετών, 10 ώρες το 24ωρο.

Τόσο η μείωσις των ωρών αυτών του ύπνου όσο και η υπερβολική παράτασις του, βλαπτουν την υγεία του παιδιού, σωματικώς και ψυχικώς.

Οι συνέπειες του καπνίσματος

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των έπιστημόνων του φυσιολογικού Ινστιτούτου της Βαλτιμόρης, η καρδιά ενός καπνιστού λόγω της άπορροφώσεως νικοτινης εκτελεί 30.000 παλμούς επί πλεόν του κανονικού στο 24ωρο.

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
που ήταν "Αγγλος
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ που ήταν "Αγγλος ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Μιά καταπληκτική υπέθεσις

Όταν πριν από λίγον καιρό έγινε η δική του στρατηγική Κέσσερλινγκ, διοικητού των γερμανικών δυνάμεων στην Ιταλία κατά τον πόλεμο, μεταξὺ των μαρτύρων που εμφάνισθηκαν στο δικαστήριο για να τον υπερασπισθούν συγκαταλέγονταν και ο "Αγγλος συνταγματάρχης Σκώτλαντ.

Ο Κέσσερλινγκ, έδεβαίωσε ο Σκώτλαντ, είναι άθωος. Ουδέποτε απομακρύνθηκε από τα διεθνή νόμιμα του πολέμου. Είμαι σε θέση να το γνωρίζω, γιατί διοικούσα μία μονάδα στο μέτωπο της Ιταλίας...

Ο "Αμερικανός δικαστής του παρατήρησε με ευγένεια ότι ο ισχυρισμός αυτός ήταν ατόπος, για τον απλούστατο λόγο ότι ένας Αγγλός διοικητής μονάδας δεν μπορούσε να ξερπεί τί γινόταν στο επίτελειό του αντιπάλου.

— Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε ο Σκώτλαντ. Εγώ, όμως, δεν διοικούσα στο μέτωπο της Ιταλίας αγγλική μονάδα, αλλά γερμανική...

Οι δικαστές έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα.

Και, ωστόσο, αυτή η θεδαίωση του Σκώτλαντ ήταν αληθινή. Νά την στις γενικές της γραμμές η καταπληκτική ιστορία αυτού του ανθρώπου.

Τον Ιούνιο του 1914, ο "Αλέξανδρος Σκώτλαντ, που φοιτούσε στην αγγλική στρατιωτική σχολή του Σάντγουορθ, διέκοψε ξαφνικά τα μαθήματά του, με τη δικαιολογία ότι η κατάσταση της υγείας του δεν του επέτρεπε να τα συνεχίσει.

Το πράγμα φάνηκε τελείως φυσικό και κανείς δεν υποπτεύθηκε το παραμικρό.

Στην πραγματικότητα, ο Σκώτλαντ έφυγε για τη Γερμανία και ανέλαβε υπηρεσία στο γερμανικό στρατό με το βαθμό του ανθυπολοχαγού.

Πώς; Η περίπτωση "Ιντέλιγκενς Σέρβια" είχε καταρθεί να του δημιουργήσει μία δεύτερη προσωπικότητα στη Γερμανία.

Δύο μήνες αργότερα, έσπασαν ο πόλεμος. Και ο Σκώτλαντ υπηρέτησε ο' όλα αυτά τα διάστημα στο γερμανικό στρατό, έλαβε μέρος σε πολ-

λές μάχες και τραυματίστηκε αρκετά σοβαρά.

Το 1918 τον βρήκε με τα γαλόνια του λοχαγού.

Την εποχή εκείνη, η μονάς του συνεργαζόταν στενά με εκείνη στην οποία υπηρέτουσε και ο "Αδόλφος Χίτλερ.

"Επειτα ήρθε η κατάρρευσις, η ανακωχή, η εσωτερική επανάστασις στη Γερμανία...

Ο Σκώτλαντ έζησε όλες τις φάσεις του γερμανικού δράματος, συνδέθηκε στενά με τους κορυφαίους ναζί και ο πόλεμος του 1939 τον βρήκε αντι-συνταγματάρχη. "Επειτα έγινε συνταγματάρχης, ταξίαρχος και κατόπιν υποστράτηγος.

Τον έστειλαν τότε στην "Ιταλία ως διοικητή μεραρχίας. "Αλλά ο Κέσσερλινγκ, που εξέτιμήσε τις οργανωτικές του ικανότητες, τον απέσπασε στο επίτελειό του και του εμπιστεύθηκε τη διεύθυνση της υπηρεσίας πληροφοριών.

Η αλήθεια είναι, βέβαια, ότι ο Σκώτλαντ είχε καλλιεργήσει καταλλήλως το έδαφος για ν' αναλάβει αυτή την εμπιστευτική θέση, που του επέτρεπε να γνωρίζει όλα τα μυστικά του επίτελειού στην "Ιταλία.

Στη θέση αυτή, ο Σκώτλαντ έδειξε εξαιρετική δραστηριότητα, που είχε καταπλήξει τον Κέσερλινγκ και τους συνεργάτες του.

"Αλλά, πώς επικοινωνούσε με τους "Αγγλους;

Ο Σκώτλαντ έπαιρνε κάθε τόσο άδεια για να πάει να ξεκουραστεί στη Βαυρία ή στο Τυρόλο. "Ενα μικρό αεροπλάνο τον έπαιρνε τότε και τον μετέφερε στο Λονδίνο. Από εκεί τον ξανάφερνε κατόπιν στο μέρος από όπου τον είχε πάρει.

Ο Σκώτλαντ καταρβάσε αργότερα να επεκτείνει τη δράση του και να κερδίσει με το μέρος του μερικούς Γερμανούς αξιωματικούς που δρίσκονταν σε εμπιστευτικές θέσεις.

"Ενας απ' αυτούς ήταν ένας ταγματάρχης των "Ες- "Ες, που διοικούσε τη φρουρά που προστάτευε το Πναμούντε, στη Βαλτική θάλασσα.

"Εκεί δρίσκονταν το "άτομικον" εργαστήριο των Γερμανών.

Το μυστικό της ατομικής βόμβας είχε πια ανακαλυφθεί. "Απέμεναν μόνο μερικές τεχνικές λεπτομέρειες.

Το βράδυ εκείνο, οι Γερμανοί επιστήμονες που εργάζονταν στο Πναμούντε, συγκεντρώθηκαν στο σπίτι του διευθυντού των εργασιών για να πανηγυρίσουν το μεγάλο γεγονός.

"Αλλ' ο ταγματάρχης των "Ες- "Ες είδατοίσης αμέσως τους "Αγγλους.

"Επειτα από μερικές ώρες, η αγγλική αεροπορία μετέβαλε το Πναμούντε σε έρειπια.

"Όλα είχαν καταστραφεί πια. Και οι Γερμανοί έπρεπε να αρχίσουν και πάλι από το άλφα...

Στο μεταξύ, ο Σκώτλαντ έπαιρνε τους βαθμούς του στον αγγλικό στρατό και σήμερα έχει το βαθμό του συνταγματάρχου.

"Αλλ' η περιπετειώδης ζωή που έζησε τον έχει κουράσει πολύ. Και, πριν από λίγον καιρό, υπέβαλε αίτησι αποστράτευσε.

Ο Σκώτλαντ έχει γράψει επίσης τα απομνημονεύματά του, που δρίσκονται στο μυστικό αρχείο του υπουργείου των Στρατιωτικών και το πιθανότερο είναι ότι δεν πρόκειται να δημοσιευθούν ποτέ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 204

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Κάνω ένα σώμα ν' αποσυντεθεί. — Παιγνίδι που απαιτεί μεγάλη σκέψη. — "Ηρεμη (καθ).

2) Κατοικεί μια ευρωπαϊκή πρωτεύουσα (θελ.). — "Εχουν τις ίδιες διαστάσεις (ουδ.). — "Οφείλονται σε κακή κυκλοφορία του αίματος.

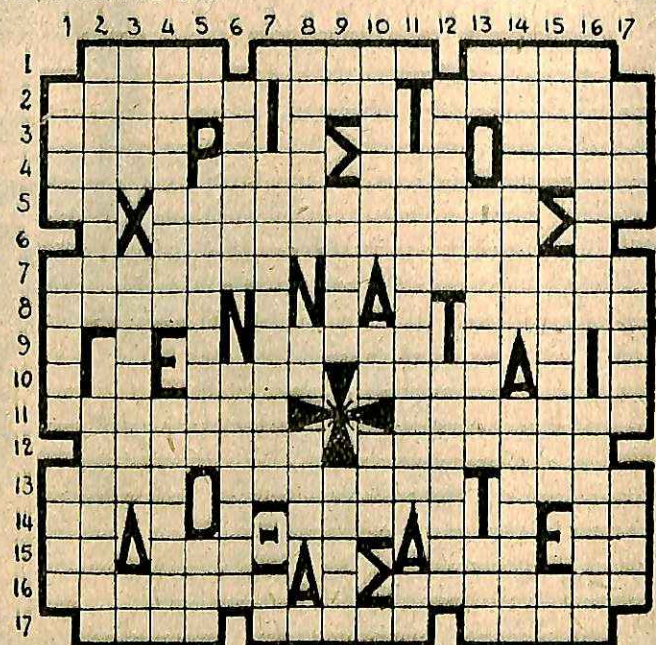
3) Φημισμένο τσίρκο. — Μικρό ένομο μεγάλης στάας.

5) Φίλη του Διός (ανεστραυμένη). — "Η υπέρα του Περικλέους. — Μάρκα αυτοκινήτων.

6) Το παιδί αυτό δεν ανήκει σε πλούσια οικογένεια. — Τρώεται τη Σαρκοστή.

7) "Η κοινωνική εμφάνισις έπισημου προσώπου. — Τροπικόν έπισημο.

8) Είδος χαρτοσήμων (πληθ). — Γαλλικό κρούσφι. — "Υπόσχει

4) "Η γυναίκα του "Αδάμ. — Τρύπα. — Γκρόντνερ: τμήσ ανδρικός του Μικυ Ρούνεϊ — Τού ίδιου μεγέθους (θελ. αλτ).

5) "Αρθρο ανεστραμμένο. — "Ελεγχος, ψήφος. — Κινητική αντανούμια (πληθ.).

6) Παρακαλούμε τις τιμές της ανδρας (χάριν του σταυρολέξου στον πληθυντικό).

7) Δεν περιέχουν τίποτε. — Δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς αέρα (ουδ.).

8) Τέτοιοι ήταν ο Δημοσθένης — Μικρότερη ή μεγαλύτερη από άλλην.

9) Τοποθετούνται πάνω στις λέξεις.

10) "Ηθοποιός (ζεν.). — "Αναφορική αντανούμια (πληθ.).

11) Θρόνος (θελ.). — Νησί των Κυκλάδων.

12) Πανουργία — Παραχώρησις αντί χρημάτων.

13) "Η Ειμωμένη (αρχ.). — Γυναικείο όνομα που περιέχει πολύτιμο μέταλλο. — Βρίσκειται ορθός πάνω σε κάτι.

14) 19. — Βερίλινσα στο οκάκι (ζεν.). — "Αισθητικόν.

15) "Ετσι αρχίζει ένας δοκός. — Τελικός συνδεσμός. — Δεν είναι σταθερό, αλλά εδω είναι ανάποδο. — 810.

16) "Επαναλαμβάνω τα ίδια και τα ίδια (μεταφ.). — "Αδίαλακτα.

17) Φωτιστέφανος των α-νών. — Δεν είναι λανθασμένα. — "Η πρωτεύουσα του Τσινκίνου.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Δεν κάνει τον παπα — "Ο έπισημος. — "Υγρό πολυτίμο για τον οργανισμό μας.

2) Εδωάρκα — "Απιστευτα.

3) Χρονικό διάστημα (αρχ.). — Τελειωμένος. — "Όνομα γυναικός υνακότερο.

4) Τρεκλίζω. — "Ακρίβειαν.

παιγνίου άλλως δεν υπάρχει ζωή.

9) Προτρέπη. — Γκέμι (καθ) — Ψυχική όραση.

10) Προκατάβολη που δίνεται ως έννυμιο. — Φωνήεν εις δι-πλόν. — "Η...αη-νκέρλ).

11) Βάδισμα (ζεν. πληθ). — Δύο δμοιά φωνήεντα.

12) "Ασχολείται με την διά-θεσιν ευπορευμένων. — Τύλμα ίλης ίππικου ή πυροβολαρχίας.

13) Δύο φωνήεντα στη σειρά που έχουν και στο αλφάβητο. — "Ενα από τα τρία είδη γραφής των αρχ. Αιγυπτίων. — Θραύεται (θελ.).

14) Πλεονάζων — Τέτοιο είναι το φασόλι.

15) Θεά των Αιγυπτίων. — "Αρχαία χώρα της Μικρας "Ασίας όπου η Προύσα και η Νικομήδεια. — "Οχι (αγγλ.).

16) Τις υποβάλλουμε στις υπηρέσεις του Δημοσίου. — Κοκκαλιάρικα.

17) Τροφή ζώων (πληθ). — "Ανοκρουστικός. — Γ' αυτά η-ναίνομε στην ανόρα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΡ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

"Η λύσις του 203ου στη σελ. 124

Πόσες τριχές έχει ο άνθρωπος

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των επιστημόνων του Φοιολογικού "Ινστιτούτου της Βελγικής δρίσεως των τριχών που έχει το κεφάλι ενός ανθρώπου κυμαίνεται νύχθ στις 100.000.

Οι γυναίκες έχουν, όμως, πολύ περισσότερες τριχές από τους άντρες. Στο ώριο φύλον, ο αριθμός των τριχών εξαρτάται από το χρώμα των μαλλιών. "Ετσι οι ξανθές έχουν 140 — 150.000 τριχές οι μελαχρινές 120 — 130.000 και οι κοκκινωμάλλες μόνον 100.000.

Τά Χριστούγεννα ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Το "ψήσιμο" στη "Λέσχη της Σχάρας"

Για όλους τους ανθρώπους τα Χριστούγεννα είναι μία ημέρα χαράς. "Αλλά για τον "Αμερικανό Πρόεδρο και τα μέλη της κυβέρνησέως του είναι μία ημέρα... ψησίματος. Γιατί είναι υποχρεωμένοι να παραστούν στο γεύμα της περιφημής "Λέσχης της Σχάρας" και ν' ακούσουν εκεί τα... σχολιάνα τους, χωρίς να μπορούν να διαμαρτυρηθούν.

"Η "Λέσχη της Σχάρας" ιδρύθηκε το 1880 και περιλαμβάνει τους διαπρεπεστέρους μεταξύ των "Αμερικανών δημοσιογράφων.

Κάθε χρόνο, λοιπόν, η λέσχη οργανώνει το βράδυ των Χριστουγέννων έναν γεύμα, όπου οι προσκαλεσμένοι είναι πάντοτε 500 — ούτε ένας περισσότερος, ούτε ένας λιγώτερος.

Μετά το τραπέζι έπακολουθούν διάφορες ατραξιόν — χοροί, τραγούδια κλπ. — από τους άσους των "Αμερικανών καλλιτεχνών.

Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, οι ήθοποιόι, οι καλλιτέχνες, οι «μαίτρ», οι σερβιτόροι κλπ. αποσυρονται. Και μένουν μόνον οι 500 προσκαλεσμένοι.

"Από τη στιγμή αυτή, τα πράγματα παίρνουν κομικοτραγικό χαρακτήρα. Και θα αντιληφθήτε αμέσως γιατί.

Πρώτα-πρώτα, ο "Αμερικανός πρόεδρος, που προεδρεύει της συγκέντρώσεως, εκφωνεί ένα λόγο, όπου τους τα λέει «καθαρά». (Πρέπει να σημειωθεί ότι οι δημοσιογράφοι που παρίστανται σ' αυτή τη συγκέντρωσι έχουν δεσμευθεί με το λόγο της τιμής τους να μην κάνουν ποτέ χρήση των όσων λέγονται ή γίνονται σ' αυτό το γεύμα).

Στο λόγο αυτό το πρόεδρου, δεν υπάρχουν ούτε ρητορικά σχήματα, ούτε υπονοούμενα, ούτε επιφυλάξεις... "Όλα λέγονται με το αληθινό τους νόημα.

Αμέσως έπειτα αρχίζουν οι επιθέσεις από τους δημοσιογράφους και τους αντιπάλους του πολιτικούς. Και αυτοί επίσης τα λένε «καθαρά» στον πρόεδρο και τους υπουργούς του και όχι με τη συγκεκαλυμμένη γλώσσα που χρησιμοποιείται συνήθως στις

Σοφά λόγια

"Ο έρωας είναι ιερό και υπέροχο πράγμα.

ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

"Η τιμή των ανδρών αυξάνει στο φως του ήλιου, η τιμή των νυναικών ανθίζει στη σκιά.

Ζ. Ζ. ΡΟΥΣΣΟ

"Η μεγαλύτερη εύτυχία και μεγαλύτερη δυστυχία είναι το να μην έπιθυμώ πια κανείς τίποτε στη ζωή του.

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

Οι γυναίκες υποκρίνονται θαυμάσια την μέση του πάθους όταν έχουν μεγάλο συμφέρον να σάς απασχολούν.

ΝΤΙΝΤΕΡΟ

Οι γυναίκες, σαν τα κύματα της θάλασσας, ενώ όλες είναι ίδιες, δεν μοιάζουν η μία με την άλλη.

Γ. ΣΑΝΔΗ

Σ' αυτή την παλαιοζών μας φέρνουν χωρίς να μας ρωτήσουν και μας βγάδουν πάλι χωρίς να το βελτισμούμε.

Α. ΣΟΠΕΝΑΟΥΕΡ

Δωροδοτε αν θέλετε, αλλά μη ζενεζετε ποτέ τα χρήματά σας. Μέ το δωρο θα δημιουργήσετε έως "Αμερικανούς ακρίστους, αλλά θα τα χάσετε, θα κάνετε πάντοτε έχθρους.

Α. ΔΩΔΕ

έφημερίδες και στους επίσημους λόγους.

Κάθε σεβασμός προς τα αξιώματα εκείνων έναντιον των οποίων γίνονται οι επιθέσεις έχει τεθή κατά μέρος. Οι προσκαλεσμένοι αποκαλούν ο ένας τον άλλον με το μικρό του όνομα — και τον πρόεδρο επίσης — και όχι μόνο τους τα λένε από την καλή, αλλά και τους σατυρίζουν ακόμα και τους γελοιοποιούν.

Οι σκιτσογράφοι π. χ. παρουσιάζουν γελοιογραφικά σκίτσα, που, για λόγους λεπτότητας, δεν θα έπρεπε να εμφανισθούν στο κοινό, καρικατούρες των πολιτικών και των μεγιστάνων του πλούτου κλπ.

Στη συγκέντρωσι της "Λέσχης της Σχάρας" παίζονται επίσης μικρά σκέτσ, που διακωμωδούν τους πολιτικούς της ημέρας, τον πρόεδρο κλπ.

"Η συγκέντρωσις γίνεται στις 7.30 ακριβώς και οι καλεσμένοι είναι υποχρεωμένοι να φορούν επίσημο ένδυμα.

Για την ακρίβεια, οι καλεσμένοι πηγαίνουν λίγο προώτερα, γιατί στις 7.30 ακριβώς κάνει την εμφάνισις του ο "ύπ' αριθ. 1 καλεσμένος, που δεν είναι άλλος από τον "Αμερικανό πρόεδρο. Οι σωματοφύλακες του σταματούν στην είσοδο. "Από τη στιγμή αυτή είναι πια ένας κοινός θνητός. Οι άλλοι καλεσμένοι τον χαιρετούν με χαρούμενες φωνές — που είναι κάποτε δηκτικώτατα πειράγματα — αλλά κανείς δεν σηκώνεται από τη θέση του. Αυτό απαιτεί η παράδοσις της "Λέσχης της Σχάρας.

"Ο Ρούζβελτ, όμως, έκανε κάτι άλλο. Πήγαυε λίγα λεπτά προώτερα στη λέσχη και καθόταν στην ώρισημένη γ' αυτόν θέση. "Ετσι περιμενε αυτός τους άλλους αντί να τους κάνη να τον περιμένουν. Το κέρδος του ήταν ότι απέφυγε τα πειράγματα τους από την πρώτη στιγμή, πράγμα που του επέτρεπε να διατηρήσει την ψυχραιμία του, για να υποστή τις κατοπινές επιθέσεις των.

Οι "Αμερικανοί πρόεδροι θεωρούν το λόγο που πρόκειται να εκφωνήσουν στη "Λέσχη της Σχάρας" σημαντικώτερο από εκείνον που εκφωνούν στο Κογκρέσσο και προετοιμάζονται από βδομάδες για το σκοπό αυτό. Πηγαίνουν επίσης εφοδιασμένοι με ένα σωρό σημειώσεις, για να μπορούν ν' απαντήσουν στις ερωτήσεις που πρόκειται να τους γίνουν.

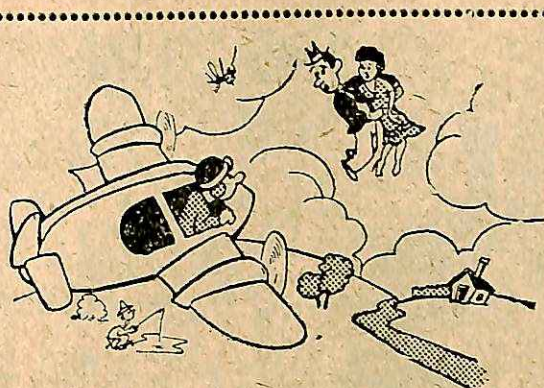
Μιά από τις καυστικώτερες γελοιογραφίες που εμφανίσθηκαν κατά το παρελθόν σ' ένα από τα γεύματα της "Λέσχης της Σχάρας" παρίστανε τον τότε πρόεδρο των "Ηνωμένων Πολιτειών Χούβερ μπροστά σ' ένα άμαξι, από όπου έλειπε ο ένας τροχός. "Ο πρόεδρος είχε ύψος περίπου του καί έλεγε:

— Τί άτυχία! Μούφυγε ο τροχός τη στιγμή που άρχισα να γίνωμαι πλούσιος!

"Η γελοιογραφία αυτή έκλόνισε το ήθικόν του Χούβερ, αλλά και το κύρος του και επέφερε σε λίγο την πτώσι του. Είχεν όμως και ένα μονιμώτερο αποτέλεσμα: απομάκρυνε τον Χούβερ από την δημοσία ζωή των "Ηνωμένων Πολιτειών.

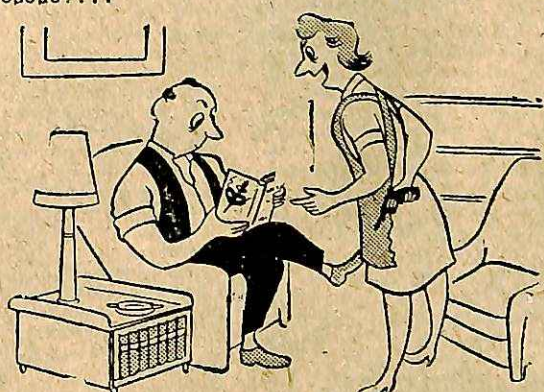
"Όπως βλέπετε, τα πειράγματα της "Λέσχης της Σχάρας" δεν είναι πάντοτε τελείως ανώδυνα.

Το "υλικόν", που παρέχουν τα γεγονότα της τελευταίας περιόδου, για πολεμική έναντιον του προέδρου φαίνεται ότι είναι εξαιρετικά πλούσιο και όλοι προβλέπουν ότι ο Τρούμαν θα... ψηθή για καλά κατά το γεύμα της "Λέσχης της Σχάρας". Οι φίλοι του παρατηρούν, όμως, ότι έχει υποστή άλλες δύο φορές αυτό το "ψήσιμο", πράγμα που παρχει την ελπίδα ότι θα την γλυτώσει και έφτος, με μερικά έλαφά ενγκάυματα ίσως...

ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ

"Ο αεροπόρος: Τί κάνετε έσεις αυτό; Το ζευγάρι: Μιά και δεν μπορούμε να φύγουμε διαφορετικά, χρησιμοποιούμε τον έναέριο διάδρομο!...

— Θέλεις να μάθης πως τελειώνει το αστυνομικό μυθιστόρημα που διαβάσεις;...

— Γιατί δεν κυττάς μπροστά σου, χριστιανέ μου;

— Δεσποινίς Σούλα, είμαι τρελλά έρωτευμένος μαζί σας!...

Μερικές συμβουλές για έμφυμ τους

Όταν αρχίσουν ν' ασπρίζουν τα μαλλιά, πολλές γυναίκες απελπίζονται, παραμελώνουν τον έαυτο τους, το ντύσιμό τους, το πρόσωπό και το χτένισμά τους, και χάνουν όλο τους το θέλγητρο. Κι όμως αυτό αποτελεί ένα είδος αυτοκτονίας, ένα εκούσιο αποτράβηγμα στο περιθώριο της ζωής.

Το χειρότερο δε είναι ότι σε πολλές, πάρα πολλές περιπτώσεις, οι άσπρες τρίχες ήρθαν πρόωρα, ενώ η γυναίκα βρίσκεται ακόμη στην ακμή της ή στη «δευτέρα νεότητα». Δεν είναι σπάνιο να εμφανισθούν απ' τα 30 χρόνια, εξ αιτίας κληρονομικής προδιάθεσης ή κάποιας βαρείας αρρώστειας. Η γυναίκα λοιπόν που έχει πρόωρα γκριζα μαλλιά, μπορεί να τα μεταχειρισθώ με τέτοιον τρόπο ώστε ν' αύξηση τη γοητεία της και να βγει κερδισμένη. Αρκεί μόνο να τα περάσει, μετά το λούσιμο, μ' ένα χρωματιστό «ξέπλυμα» και να μακιγιαρισθί αναλόγως.

Πρέπει να σημειωθί ότι έχει επικρατήσει τώρα μεταξύ πολλών ήθοποιων και κομψών κυριών του Παρισιού και του Λονδίνου η μόδα να δίνουν στα ξανθά μαλλιά τους ένα ειδικό γκριζό χρώμα προς το σήμι, που λέγεται «γκρι Τριανόν».

Αυτό, βέβαια, αποτελεί ένα εκκεντρικό νεωτερισμό, που απαιτεί πολύ χρόνο διαιθέσιμο και σημαντική δαπάνη. Συνεπώς, περιορίζεται μόνο στις πλούσιες και στις υπέροχες κυρίες.

Κρητικές μαντινάδες

Ακούω την καρδιά μου να σκούζει να πονή
κι' ο νους μου της φωνάζει: «Καρδιά έχε υπομονή!»

Αγάπη πούχα κι' έχασα με την αναμυαλιά μου,
πρώτη μου αγάπη, αγάπη μου δεύτερη σκοτεινιά μου.

Ενύκτωρς ξημέρωσε: τη νύχτα είμαι στον Αθή,
μό κι' οι άκτιδες του ήλιου χύνουν νιά με σκοτάδι.

Με έκανες και γίνηκα σαν το νεκρό στο χώμα,
που περπατούν και τον πατούν και δεν ανοίγει στόμα.

Όπ' αναπόλη κι' άρνυθί κάλλιο του, να πεθάνη,
κάλλιο του να ξενιτευθί, για τη ζωή δεν κάνει
Παραπονούμ' σου πολλά, πολλά παραπονούμ' σου
γιατί ποτέ σου δεν ρωτάς πως βρίσκομαι και πούμαι.

Δεν είσαι σύ που γιόμισες κάρθουνα την καρδιά μου,
και φύσες κι' άναψαν κι' έκαψες την καρδιά μου.

Εγώ κρασί δεν έπινα, ρακι για να μεθύσω
τώρα τα πίνω και τα δυο για να σε λησμονήσω.

τρινίζει τα μαλλιά σας. Το ίδιο κι' ο καπνός του τσιγάρου — και γι' αυτό χρησιμοποιείτε πίπα, αν καπνίζετε.

Αν αποφασίσετε να βάψετε τα μαλλιά σας, θα ακολουθήσετε ένα απ' τους δυο δρόμους: ή θα βάψετε έλαφρά τις γκριζές τρίχες, έτσι ώστε να ταιριάζουν με τα υπόλοιπα μαλλιά, ή θα ξεβάψετε τα υπόλοιπα μαλλιά ώστε να γίνουν όλα άργυρόλευκα. Και στις δυο περιπτώσεις, προπάντων όμως στη δεύτερη, πρέπει ν' αποταθίτε σε ειδικό και πολύ έμπειρο κομμωτή. Γιατί ή αλλαγή χρωματισμού των μαλλιών είναι μια λεπτή δουλειά, που άπαιτεί μεγάλη τέχνη (και γι' αυτό άλλωστε κοστίζει ακριβά). Αν επιτύχη, έχει θαύματα άποτελέσματα και δεν διακρίνεται πως είναι τεχνητή. Στην αντίθετη όμως περίπτωση, το θέαμα είναι αξιοβηγνητό.

Και τώρα άς έρθουμε στην περίπτωση που θα προτιμούσατε ν' αφέτε τα μαλλιά σας όπως είναι, χωρίς ν' αλλάξετε καθόλου το χρωματισμό τους, ούτε καν με το έλαφρό «ξέπλυμα».

Πρέπει τότε να επιμεληθίτε ιδιαίτερος τη χτενισιά σας και να την αλλάξετε συχνά. Μην κάνετε ποτέ χωρίστρα στη μέση. Τα καλλίτερα χτενίσματα για σας είναι ή χωρίστρα στα πλάγια ή τα μαλλιά προς τα πάνω. Αποφεύγετε τον κότσο ή τα ρολά στα πλάγια του κεφαλιού. Μην αφήνετε πολύ μακριά τα μαλλιά σας. Όσο έλκυστικά θάνα τα μαλλιά σας, παρ' όλες τις άσπρες τρίχες τους, αν τα διατηρήτε πάντοτε περιποιημένα, τόσο γερασμένη και καταβεβλημένη όψι θα σας δίνουν αν τα παραμελήσετε.

Προτιμάτε κραγιόνι των χειλιών και ρουζ ανοιχτοκκίνα, μαύρο κραγιόνι για τα φρύδια και πούντρα ταιριασμένη με τον τόνο του δέρματός σας. Προσοχή μην κάνετε κατάχρησι στην πούντρα! Περιττόν να σας πούμε πόσο άσχημη έντύπωση κάνει, όταν σχηματίζει πλάκες πάνω στο πρόσωπο. Μεταχειρισθίτε λοιπόν μία κρέμα φαν-ντε-νέ κι' έλαφρότατο στρώμα πούντρας.

Μη φοράτε ποτέ σκέτα μαύρα φορέματα, χωρίς να τα γαρνίρετε με μια νότα ζωηρού χρώματος. Εξ ίσου όμως πρέπει ν' αποφεύγετε το άσπρο χρώμα πολύ κοντά στο πρόσωπό σας (π. χ. στο γιάκκι, στο καπέλλο σας, κλπ.). Προτιμώτερο είναι το φιλντισένιο. Μη φοράτε χρώματα μετ' ή καφέ, εκτός αν έχετε μάτια ολοκάστανα. Σας ταιριάζει πολύ το γκριζό, με μια απόχρωσι προς το ρόζ. Επίσης το φανταχτερό μπλέ (όχι το σκούρο, μπλέ μαρέν), το πράσινο σ' όλες τις μαλακές αποχρώσεις του, το ρόζ και το κοκκινόπορφυρο.

Τέλος, φροντίστε για το δέρμα σας και κοιμάσθε πολύ για νάνα τα μάτια σας λαμπέρα και ξεκαθαρά.

Οά διαπιστώσατε έτσι γρήγορα ότι πολλές άλλες γυναίκες θα σας ζηλεύουν για τα γκριζα μαλλιά σας...

Δέν δά γίνη πόλεμος ΚΑΤΑ ΤΟ 1949

Αί προβλέψεις των άστρολόγων

Ποιές είναι οι προβλέψεις των άστρολόγων για το 1949;

Προηγούμενος, όμως, άς δούμε τι πραγματοποιήθηκε από ό,τι προβλέψαν για το 1948. Έτσι, θα είναι δυνατόν να κρίνωμε καλύτερα για την άξια που έχουν οι προβλέψεις τους για τον καινούργιο χρόνο.

Η γαλλική επιθεώρησις «Πρές», παρέχει σχετικά στο τελευταίο φύλλο της τις ακόλουθες πληροφορίες όσον άφορα την πραγματοποίησι ή μη των κυριωτέρων από τις προβλέψεις που έγιναν για το παρελθόν έτος:

Προβλέψεις	Πραγματοποιήσεις
Σοβαρή άσθενεία του Άγγλου Βασίλεως.	Έπραγματοποιήθη.
Άνοδος του Τσάου-τσιν στην άρχη.	Δέν έπραγματοποιήθη.
Άνοδος του ντε Γκώλ στην άρχη.	Δέν έπραγματοποιήθη.
Ο Στάλιν θα άσθενήσει και πιθανόν θ' άποσυρθί της άρχης.	Ο Στάλιν, μολονότι είναι 69 έτών, χαίρει, όπως λέγεται, καλής υγείας.
Η σύρραξις μεταξύ των δυο άντ. μαχόμενων στην Κίνα, θα φθάσι στο κρίσιμώτερο σημείο της.	Οι πληροφορίες των τελευταίων έβδομάδων παρουσιάζουν ως πραγματοποίησι αυτή την πρόβλεψιν.
Άφθονο αίμα θα χυθί στην Παλαιστίνη.	Έπραγματοποιήθη.
Δέν θα γίνη νέος πόλεμος.	Έπραγματοποιήθη.

Και τώρα άς έρθωμε στο 1949. Οι κυριώτερες προβλέψεις των άστρολόγων για το νέο έτος είναι οι έξης:

Πρώτα-πρώτα, πόλεμος δέν θα γίνη. Ωστόσο, σοβαρώτατες άπειλές πολέμου θα εμφανισθούν μεταξύ της 20 Μαρτίου και των τελευταίων ήμερών του Σεπτεμβρίου. Η κρίσιμη περιοχή, παρατηρούν οι άστρολόγοι, θα είναι εκείνη που περιλαμβάνεται μεταξύ Τσεχοσλοβακίας και Παρισίων, δηλαδή ή περιοχή της Κεντρικής Εύρώπης.

Κατά τον Ιούλιο, θα άναγγελθί, θα διαφυσθί και τελικά θα επιβεβαιωθί ο θάνατος μίας προσωπικότητας.

Η Μέση και ή Εγγύς Ανατολή θα γνωρίσουν ήμερες άγωνίας και τρώμου. Στην Παλαιστίνη ο πόλεμος θα ξαναρχισί. Στην Άνω Ανατολή, ο πόλεμος θα προσλάβη έξαιρετική άγριότητα, αλλά δέν θα όδηγήσι σε αποφασιστική έκκαθάρισι της καταστάσεως. Οι άστρολόγοι τον χαρακτηρίζουν ως «άγωνα διεκυστινός» με έναλλασσόμενες φάσεις πότε υπέρ του ενός και πότε υπέρ του άλλου των δυο αντιπάλων. Ένας νέος παράγων θα εμφανισθί κατά τα τέλη της άνοιξεως σ' αυτή τη σύρραξι.

Στη Γαλλία ο ντε Γκώλ θα φθάσι στα πρόθυρα της άρχης, αλλά δέν θα την κατακτήσι. Πιθανή δολοφονική άπόπειρα εναντίον του.

Στην Άγγλία ή πολιτική κατάσταση θα παραμείνι σταθερή, άλλ' οι λαοί της Αυτοκρατορίας θα δοκιμάσουν μία μεγάλη συγκίνησι. Οικονομική καχεξία, που είναι δυνατόν να όδηγήσι σε σοβαρώτατη κρίσι.

Η δύναμις και ή επιρροή των Ήνωμένων Πολιτειών θα καταστούν μεγαλύτερες. Άλλ' ή συνεργασία των με τους λαούς που είναι προσδεμένοι στο άρμα των θα περάσι από πολλές περιόδους κρίσεως.

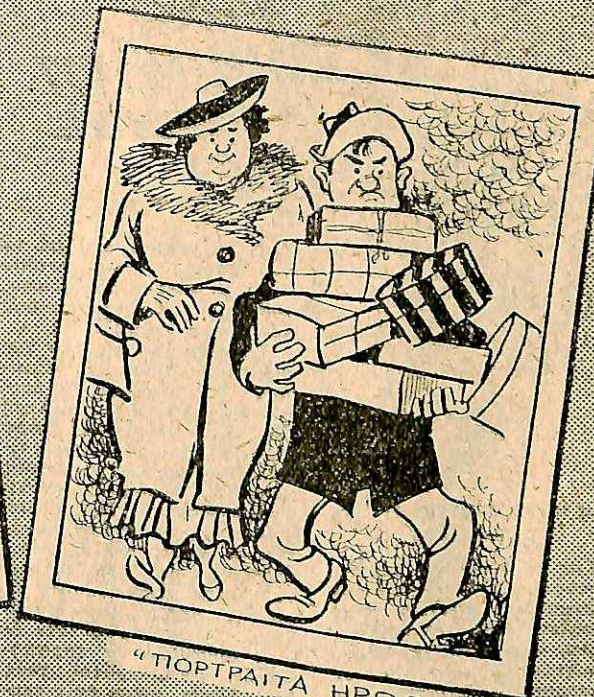
Το καλοκαίρι θα άναγγελθί ή άνακάλυψις ενός νέου τρομακτικού όπλου.

Θά άνακαλυφθούν, εξ άλλου, τρία νέα σπουδαιότατα φάρμακα. Το ένα απ' αυτά θ' άφορά τον καρκίνο.

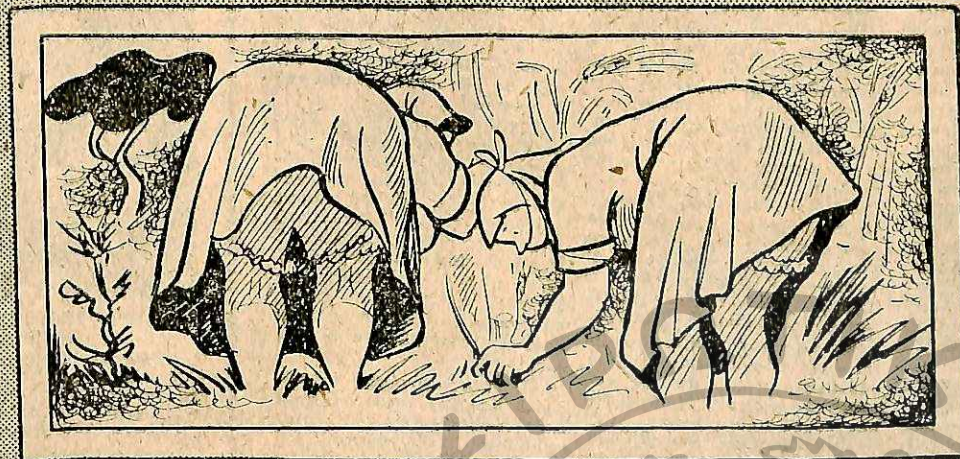
Πανεπιστήμιος ΕΙΡΗΣΙΣ

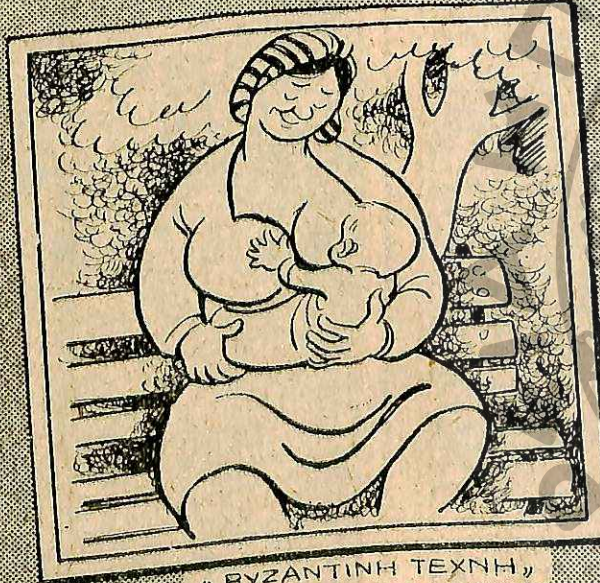
ΕΛΑΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΗΡΩΩΝ

ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΤΟΠΕΙΑ

BYZANTINE TEXNH

ΝΕΚΡΑ ΦΥΣΙΣ

δω, ελεύθερα, και με τα δυο μάτια! "Ας ωστόσο δεν έχει εύκολα τα δάκρυα, μπορεί... να μεταχειρισθώ κρυφά ένα κρεμμύδι!

Πώς παντρεύονται οι διάφοροι λαοί

Για κανένα άλλο μεγάλο γεγονός της ζωής του ανθρώπου δεν υπάρχουν τόσα παράξενα και πολυποικίλα έθιμα, όσο για το γάμο. Πολιτισμένοι και άγριοι Ευρωπαίοι, Ασιάτες και Αφρικανοί, παντρεύονται καθένας με το δικό του τρόπο...

Στην Αγγλία π. χ., μία παλιά συνήθεια, που διατηρείται ακόμη, επιβάλλει στη νύφη να χύνει άφθονα δάκρυα στο γάμο της. Δεν πρέπει ωστόσο να νομίσω κανείς ότι τη στενοχωρεί ή παντρεύει! Κάθε άλλο μάλλον... Πρόκειται απλώς για ένα έθιμο μεσαιωνικής προελεύσεως, της εποχής δηλαδή που ο άμαθος όχλος πίστευε ότι οι μαγισσες μπορούν να χύσουν μόνο τρία δάκρυα — ούτε ένα παραπάνω — κι αυτά αποκλειστικά από το άριστερο μάτι! Για ν' αποδείξω λοιπόν η νύφη στο γάμο προ ότι... δεν είναι μαγισσα, πρέπει να κλάψει άφει-

Έμμετρα γυναικεία

Τι κι αν φτιάχνω το λελέκι κι' άλλη μία φωλιά παρέκει; Μόλις μπήκε για να μείνει την ελέρωσε κι' εκείνη!... Π. Δ η μ η τ ρ α κ ό η ο υ λ ο ς
"Όσες γλυκάδες και χορές μας φέρνει πάντα ο έρχομός, τόσες πικράδες και χολές μας δίνει ο μαυρός χωρισμός. Γ. Β ι ζ υ η ν ο ς
"Όταν γεννιόσουν έκλαιγες κι' οι άλλοι έβλεπουν να γελούσες όταν πέθαινες κι' οι άλλοι έθρηνούσαν. Θ ε δ ο ς. Β ε λ λ ι α ν ί τ η ς
"Υπομονή — τί νιατρικό! — θαρρείς πως σε νιατρεύει κι' ενώ τον πόνο σου περνά κρυφά σε φαρμακείο! Γ. Δ ρ ο σ ί ν η ς
"Ο πόνος είν' αγιάτρευτος κι' η συμφορά μεγάλη όταν τα πόδια σηκώνουν και δειρουν το κεφάλι. Δ. Γ ρ. Κ α μ π ο υ ρ ο γ λ ο υ ς
"Όλα τα μάτια είναι στεγνά και τα δικά σου κλαίει, φωτίζεις στα μάτια μ' ανάφες και την καρδιά μου κλαίει. Κ. Κ ρ υ ο τ ά λ λ η ς
"Άκου δυο λόγια που θα πω σωστά και μετρημένα: Αν έχεις πολλοί να σ' αγαπούν μην αγαπάς κανένα. Ι. Π ο λ έ μ η ς
"Ερῶσαι; έμπορεύεσαι; μάχεσαι; αδεις; γράφεις; "Επέτυχες; θαυμάζεις; — "Απέτυχες; ετάφης! Π. Π α ν ὁ ς
"Αρρώστιας κι' αντάμωσα στην πόρτα σου το χάρο και τοῦπο: σῦρε στο καλό ενώ θε να την πάρω. Ι. Π ο λ έ μ η ς
Της ροδοδάφνης ο άνθος πάντα πικρίζει λίγο, έτο' είναι και τα χείλη σου όταν μου λέν να φύγω. Ι. Π ο λ έ μ η ς
Πάντα με φταίνει ο "Ερωτας όσον πολύ και αν τρέχω, γιατί είν' εκείνος φτερωτός, κι' ενώ φτερά δεν έχω. Γ. Δ ρ ο σ ί ν η ς
Και τ' είσαι άνθρωπε μωρέ, που φλυαρείς έμπρός μου, αν με τα ζώα τα λοιπά παραβλήθης του κόσμου; Γ. Σ ο υ ρ ῆ ς

Ένα ποτήρι του κρασιού. 'Η συμβολική αυτή χειρονομία σημαίνει ότι, όπως τα κομμάτια αυτά των γυαλιών δεν μπορεί να ξαναενωθούν ποτέ, έτσι κι' η συζυγική ένωση χρειάζεται προσοχή για να μην διαρραγή ανεπανόρθωτα.

"Αλλοτε, στις αγροτικές περιφέρειες της Σερβίας δεν υπήρχαν ακόμη εφημερίδες για την αναγγελία του γάμου. "Όταν λοιπόν αποφασίζονταν όριστικά ένα συνοικέσιο, ή μέλλουσα νύφη κεντούσε στην ποδιά της, με μεγάλα γράμματα, τ' όνομα του άρραβωνιαστικού της. "Επειτα έπηγαινε συχνά στο παζάρι του χωριού, ως που να δεβαιωθεί ότι όλοι είδαν την ποδιά της κι' έμαθαν το εύτυχές γεγονός.

"Η συνήθεια να μην πατούν στο έδαφος τα ποδαράκια της νύφης, είνε διαδεδομένη σε πολλές χώρες. Αυτός είνε ο λόγος που οι "Αμερικανοί γαμπροί σηκώνουν στο χέρι τη συμβία τους, όταν πρωτομπαίνουν μαζί της, στο σπίτι τους. Στις νύφους Κούκ όμως γίνεται κάτι πολύ πιο ασυνήθιστο... και ιπποτικότερο: "Όλοι οι νέοι που χωριό περνούν προύμυτα καταγής και σχηματίζουν έτσι ένα ζωντανό χαλί, πάνω στο οποίο πατάει η νύφη για να πάει απ' την καλύβα της στην καλύβα του γαμπρού.

Στους ιθαγενείς της Γαλλικής Δυτικής Αφρικής, μία κοπέλλα δεν θεωρείται κατ'αλήθεια κι' έτοιμη για γάμο, αν δεν αποδείξει πρώτα έμπράκτως την ικανότητά της για άναπαράγωγη! Πρέπει δηλαδή άπαραιτήτως, πριν παντρευτεί, να φέρη στον κόσμο ένα παιδί, το οποίο υιοθετούν έπισημως κι' ανατρέφουν οι γονείς της.

Οι περισσότεροι γάμοι, στην Κορέα, κανονίζονται απ' τους γονείς των έδω-φερομένων. "Ο γαμπρός κι' η νύφη δεν βλέπουν καθόλου ο ένας τον άλλον, πριν απ' την τελετή του γάμου. "Αλλά και τότε η κοπέλλα δεν έχει το δικαίωμα να σηκώσει τα μάτια της και ν' άτενισή τον σύζυγο και κύριο της. Κι' αν άλλωστε την έσπρωχνε ή περιεργαία να παραβη το έθιμο, θα της ήταν αδύνατον, γιατί τα βλέφαρά της είνε κολλημένα το ένα με το άλλο! Μόνο την άλλη μέρα της τα ξεκολλούν έπιτέλους.

Οι ιθαγενείς "ανεγκρίτος" των νησών του Ειρηνικού δεν ανταλλάσσουν μεταξύ τους ούτε μία λέξη, όταν πρόκειται να παντρευτούν. "Απλώς και μόνον ο γαμπρός παίρνει απ' το χέρι την αγαπημένη του και την οδηγεί έμπρός στο φύλαρχο. "Εκείνος... χτυπάει δυνατά τα κεφάλια τους, το ένα με τ' άλλο, και με την κουτουλιά αυτή το ζευγάρι θεωρείται παντρεμένο!

ΜΕΛΑΨΗ "ΜΟΙΡΑΙΑ" >>> "Η χορεύτρια όσταύμα "Μπραμ, μίγας απ' την "Αθηνά, θριαμβεύει στα αγγλικά μουζικ-κώλλ. Τρεις άντρες αυτοκτόνησαν ως τώρα για τη σκληρόκαρδη αυτή γόσσα.

Ο ΚΩΜΙΚΟΣ ΚΙ' Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Δεν πρόκειται για κανένα άνθρωπο αλλόκοτο παραμορφωμένο αλλά για τον περίφημο "Αμερικανό" κωμικό Μπόμπυ Κλάρκ. Τά άνασκημένα πόδια δεν ανήκουν σ' αυτόν αλλά στή χαριτωμένη χορεύτρια του μιούζικ κώλλ Τζέαν Μπέστ που θεωρείται ότι έχει τις ωραιότερες κνήμες του Μπροντγουάιν.

ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

"Ο Ουίντον Τσώρτσιλ Β', έγγονος του περίφημου "Αγγλου πολιτικού και πολεμικού ηγέτου, ξεκουράζεται μαζί με τη μητέρα του Παμέλα τῶς σούγγο του Ραντόλφ Τσώρτσιλ.

Πώς γεννήθηκαν ΟΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Η παρ'ξένη ιστορία τους

Μπορούμε να πούμε ότι δεν υπάρχει άνθρωπος δίχως προλήψεις. "Ακόμη κι' οι πιο σκεπτικιστάι πιστεύουν ένδόμυχα ότι ώρισμένα πράγματα τους φέρνουν γούρι ή γρουσουζιά... "Ελαχιστοί όμως ξέρουν την προέλευσι των προλήψεων, ακόμη και των πιο συνθισμένων, που έχουν διαδοθή στα περισσότερα μέρη του κόσμου.

Γιατί π. χ. χτυπάμε ξύλο, όταν ξορκίζουμε ένα κακό; Πρόκειται για μία συνήθεια των αρχαίων ειδωλολατρών, που χτυπούσαν το ξύλο για να επικαλεσθούν τη βοήθεια των αγαθών πνευμάτων των δασών.

"Εκείνοι που αποφεύγουν να περάσουν κάτω από μία σκάλα, δεν το κάνουν για λόγους ασφάλειας, για να μη γλυστρήσει δηλαδή ή σκάλα και πέση πάνω τους. "Η στήμενη σκάλα σχηματίζει ένα τρίγωνο, που αποτελούσε άλλοτε συμβολον της ζωής. Οι αρχαίοι φοβόντουσαν ότι, περνώντας κανείς μέσα απ' αυτό το τρίγωνο, έσπαζε το σύμβολον, κι' έτσι κινδύνευε ή ζωή τους.

"Ο φόβος που νιώθουν πολλοί προληπτικοί, όταν μία μαύρη γάτα κοψη το δρόμο τους, αποτελεί υπόλειμμα των δε.ιδαιμονιών του Μεσαίωνα, της εποχής δηλαδή που πίστευε ο κόσμος ότι οι μαγισσες μεταμορφώνονταν σε μαύρες γάτες. Πίστευαν έπίσης τότε ότι έπρεπε να σκοτώση κανείς τη γάτα έννεα φορές, για να εξοντώση τη μαγισσα.

Το χύσιμο του άλατιου πιστεύεται ότι φέρνει γρουσουζιά, γιατί το άλατι έθεωρείτο άλλοτε προκείμενο με μαγικές ιδιότητες, έπειδη χρωμάτιζε κίτρινες τις φλόγες όταν καίγονταν τα ζώα των θυσιών.

Υπάρχει μία προλήψη ότι, όταν συμβεί ένα γεγονός, ευχάριστο ή δυσάρεστο, έπακολουθούν κι' άλλα δυο, για να "τρίτωση" το καλό ή το κακό. Αυτό λοιπόν φαίνεται πως αληθεύει! Δυο σοβάρα βιβλία — ένα γαλλικό με 200 σελίδες κι' ένα γερμανικό με 600 — ασχολούνται με το περίεργο αυτό θέμα. Μερικές απ' τις σειρές των γεγονότων μπορούν να εξηγηθούν ψυχολογικά. "Αν π. χ. συναντήσουμε έναν άνθρωπο με το κάπως άσυνήθιστο όνομα Περικλής,

την ίδια ήμερα θα ίδουμε έπανειλημμένως το όνομα αυτό στις εφημερίδες, στον τηλεφωνικό κατάλογο, κλπ. Αυτό όμως συμβαίνει γιατί είχε κινήθη ήδη το ενδιαφέρον μας για το όνομα Περικλής και το προσέχαμε όπου το συναντούσαμε. "Ωστόσο σ' άλλες "σειρές" γεγονότων, που υπάρχουν πραγματικά, δεν βρίσκεται τόσο εύκολα μία εξήγησι.

Οι έρωτευμένοι εξακολουθούν να πιστεύουν ότι θα εκπληρωθή ή εύχη που θα διατυπώσουν μόλις φανή το πρώτο άστρο, το δειλινό. Το άστρο λοιπόν αυτό είνε συνήθως ή πλανήτης "Αφροδίτη, που συμβολίζει πάντα την όμορφη θεά του έρωτος και συνεπώς θεωρείτο πως φέρνει ευτυχία στους έρωτευμένους.

"Ανάλογη είνε κι' ή προλήψη ότι φέρνει γούρι το να κυττάει κανείς το φεγγάρι που ανατέλλει, κρατώντας μέσα στη φούχτα του ένα άσημένιο νόμισμα. Το άσημι θεωρείτο άλλοτε το μαγικό μέταλλο της Σελήνης.

Σε πολλά μέρη της Ευρώπης, όταν δυο συγγενείς ή φίλοι τύχη να χωρισθούν, προφέρουν τις λέξεις "ψωμί και βούτυρο", για να μη γίνη όριστικός ο χωρισμός τους. Πρόκειται για ένα παλιό τρόπο εξορκισμού του κινδύνου του χωρισμού, με τις ονομασίες δυο πραγμάτων που βρίσκονται πάντα μαζί, όπως π. χ. το ψωμί και το βούτυρο ή το χέρι και το γάντι.

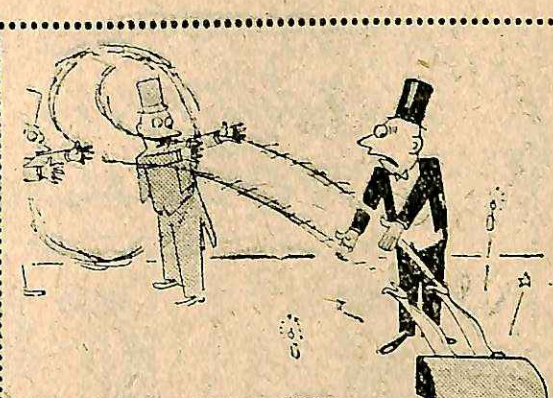
"Η Τρίτη θεωρείται γρουσουζική, γιατί ήταν ή ήμερα της σταυρώσεως του Χριστού. "Αφ' ότου δε έπεκράτησε αυτή ή προλήψη, έπεξετάθη και σ' άλλα καταστρεπτικά γεγονότα: Πίστεψαν π. χ. οι άνθρωποι ότι ο Κατακλυσμός έρχισε Τρίτη, ότι ή σύγχυση γλωσσών στη Βαβέλ συνέβη μία Τρίτη, ότι ή μέρα που έφαγε ή "Αδαμ το μήλο ήταν Τρίτη... "Ωστόσο, σε πολλά μέρη της Ευρώπης, οι γάμοι γίνονται κατά προτίμηση την Τρίτη, γιατί ήταν άλλοτε ή μέρα της θεάς του "Ερωτος.

"Η γνωστή προλήψη του σπασίματος του καθρέφτη οφείλεται στην ιδέα ότι αυτό που βλέπουμε μέσα στον καθρέφτη, είνε ή ψυχή μας, έπομένως το σπάσιμό του αντανακλά σ' αυτήν.

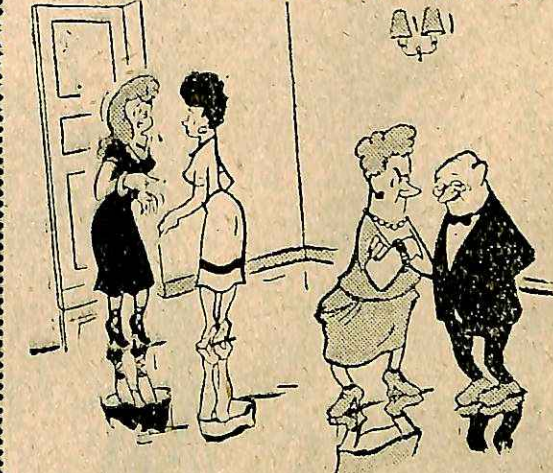
"Ο φόβος του αριθμού 13 δεν προέρχεται — όπως νομίζουν πολλοί — απ' τον αριθμό των συνδυασμών του Μυστικού Δείπνου. Πραγματικά, των συναντούμε και σε έθνη όχι χριστιανικά, όπως π. χ. στους Τούρκους. "Η προέλευσί του μένει ακόμη μυστηριώδης. "Υπάρχουν ωστόσο άνθρωποι που θεωρούν το 13 τυχερό αριθμό τους. Δυο απ' αυτούς ήταν ο διάσημος μουσουργός Ριχάρδος Βάγνερ κι' ο Πρόεδρος των "Ηνωμ. Πολιτειών Γούντρο Ουίλσον. "Αλλά κι' οι "Ηνωμ. Πολίτες δεν υπήρξαν διόλου άτυχες, μολονότι στην αρχή απέτελούντο από 13 άποικίες.

"Η προλήψη της μαγικής δυνάμεως των πολυτίμων πετρωδίων έχει την προέλευσί της στην "Αγία Γραφή. Οι σκηνές των "Ισραηλιτών φορούσαν πάντα τους 12 πετρώδια — ένα για κάθε φυλή του λαού των. "Αργότερα, οι άνθρωποι συσχέτισαν τα πετρώδια αυτά με τα 12 σημεία του Ζωδιακού, τους 12 μήνες του έτους και τα κυριώτερα τότε γνωστά μέταλλα. Οι γυναικες φορούσαν το πετρώδι του μηνός της γεννήσεώς τους.

Τέλος, σε διάφορα μέρη της Ευρώπης διατηρείται μία παλιά συνήθεια να ξορκίζουν το "κακό μάτι" τευντώνοντας το δεύτερο και το πέμπτο δάχτυλο του χεριού, ενώ κρατούν με τον αντίχειρα κλεισμένα τ' άλλα δυο. "Η χειρονομία αυτή έθεωρείτο ότι αποτελούσε ένα μαγικό όπλο με δυο σίχμες κατά του ματιάσματος.

— Να πάρη ή όργη... Μου γλύστρησε!...

"Η σύζυγος: Τώρα καταλαβαίνω γιατί σπατάληκες χῆες για να γυαλίσης το παρκέ!...

— Ευχάριστο παιχνίδι. "Ανα πού παρναί ατέλειωτο χασιμουρή!...

ΤΟΥ ΤΗΝ ΕΣΚΑΣΕ!

— Σας ευχαριστώ για τη βοήθειά σας, κύριε πολίτη. Με τέτοια όμιχλη, δεν βλέπει κανείς την μητή του!...

ΧΑΜΠΡΕΛΑ ΦΕΡΥ

Ροζαρίτα

Η νεράιδα της ζούγκλας

Χάριν των ανωνυμωτών μας που για διαφόρους λόγους δεν ἐπρόφτασαν να παρακολουθήσουν το ἀριστουργηματικό παρακολούθημα του Γκαμπριέλ Φερν, δημ. μυσιστόρημα στο σημερινό μας τεύχος μοιεύουμε περίληψιν των προηγουμένων επεισοδίων συνεχίζον χάρις στην δ. ν. π. δ. δ. να αποδέσσουν να απολαύσουν το γλυτό του 'Αρελάνου. Διασάει εν τούτοις και φτάνουν στην κατασκήνωσιν.

Ο Τισούρκιος κάθεται παράμερα βουθισμένος σ' σκέψεις. Ξέρει ότι ο 'Αρελάνος ήταν θετός πατέρας του. «Ποιος είμαι; ἀνθρωπίνως διαρκής. Ποιοί ήταν οι γονείς μου;». Αισιανεύει σ' λίγο και ψιθυρίζει:

— Γλυκειά μου Ροζαρίτα!... Λουλούδι αγνό των δασών, σ' ελπίσθη...

Ο νεαρός κυνηγός ἀγαπάει την κόρη του Πένια. Μα κι η Ροζαρίτα νοιώθει την καρδιά της να χτυπά για το νεαρό κυνηγό των λιγνιτών από μια μέρα που της έσπασε τη ζωή στο δάσος.

— Έχει πέσει η νύχτα. Και ξαφνικά τρουμ-τρουμ-τρουμ αντηχούν. Οι χρυσόθρηνοι παγώνουν από τον τρόμο. Έχουν κατακλινηθεί πλάι σε μια πηγή που πηγαίνουν τις νύχτες τα θηρία να ξεδιψάσουν. Οι βρυχηθμοί ακούγονται τώρα πιο κοντά. Πανικός έχει καταλάβει τους χρυσόθρηους.

— Έξαφνα δύο νέα πρόσωπα παρουσιάζονται. Είναι δύο κυνηγοί της ζούγκλας που δεν ξέρουν τί θα πη τρώει. Ο γιγαντοσώμος Βουαροζέ, ο «Αέτος των χιονισμένων βουνών», όπως τον ονομάζουν οι Ερυθρόδερμοι με την πολιτική τους γλώσσα, κι ο Πέπες ο Υπναράς.

Οι δύο κυνηγοί σκοτώνουν τις τίγρεις που πλησίασαν στην κατασκήνωσιν και καθόταν για λίγο κοντά στους χρυσόθρηους. Τότε συμβαίνει κάτι το μοιραίο. Ο δ.ν. Έστεβαν βλέποντας για πρώτη φορά τον Τισούρκιο, ψιθυρίζει: «Πόσο το μοιάζει!... Αυτός θα είναι...» Ο Θεός φαίνεται τιμωρεί εδώ κάτω στη γη!... «Αλλά κι ο Πέπες αντικρύζοντας τον δ.ν. Έστεβαν μοιραζόταν: «Αυτός υπέ!... Δεν είναι μοιραίο;... Κι' ο άλλος όμως κυνηγός, ο Βουαροζέ, βλέποντας τον Τισούρκιο ψιθυρίζει: «Θέλει να είναι αυτός!... Του μοιάζει καταπληκτικά».

Της ζούγκλας, όπως την ονομάζουν για την εξωτική ομορφιά της.

Ο Πένια οπακόνει τυφλά στον δ.ν. Έστεβαν που σχεδιάζει επί πλέον να παντρευτεί το φίλο και συνιγάτη του γεροεισότη Γραυδοπού με τη Ροζαρίτα.

Το μυστικό της, κοιτάζοντας του χρυσόθρηου και το μέρος που βρίσκεται το έρει καυτερό απ' ολούς ένας απείσιος τυχοδιώκτης, ο Κουχίλλος, παλιός γνώριμος του Έστεβαν. Έφτασε κάποτε ως εκεί με τον νεαρό κυνηγό θηρίων, τον 'Αρελάνο. Δεν πρόφτασε όμως παρά να δημόν το χρυσόθρηο, γιατί τους ρίχτηκαν οι 'Ερυθρόδερμοι — όπως αφηγείται στον δ.ν. Έστεβαν — και σκότωσαν τον 'Αρελάνο. Ο ίδιος σώθηκε ως εκ θαύματος.

Μα — πρέπει να το πούμε εδώ — ο άθλιος Κουχίλλος δεν λείπει την αλήθεια. Αυτός δολοφόνησε τον 'Αρελάνο από απληστία κι έφυγε κατόπιν κυνηγημένος απ' τους τρομερούς 'Ερυθρόδερμους της ζούγκλας.

Ο δ.ν. Έστεβαν μανιέται τη συνείδη, να ωστόσο, συμφωνεί να πάρη τον Κουχίλλο ως άδελφο.

Η συντροφιά των χρυσόθρηων ξεκινάει τέλος. Θα σταθμεύσουν στο αγρόκτημα του Πένια, που είναι στο δρόμο τους κι έπειτα θα εισαχθούν στη ζούγκλα.

Έξαφνα, ενώ προχωρούν, βρίσκουν ανάσθητο στη ζούγκλα ένα νεαρό κυνηγό. Είναι ο υιός του 'Αρελάνο, ο Τισούρκιος, ατρόμητο παλληκάρι κυνηγός λιγνιτών.

Ο δ.ν. Έστεβαν διατάζει τον Κουχίλλο να σταθί, να φέρη τον νεό στις αίσθησιν του και να τον οδηγήσιν στην κατασκήνωσιν τους.

Ο Κουχίλλος περιποιείται τον Τισούρκιο. Ο νέος συνέρχεται και λέει ποιος είναι. Ο απείσιος τυχοδιώκτης νοιώθει την καρδιά του να σφίγγεται. Έπρεπε να σκοτώσει καλύτερα το γλυτό του 'Αρελάνου. Διασάει εν τούτοις και φτάνουν στην κατασκήνωσιν.

Ο Τισούρκιος κάθεται παράμερα βουθισμένος σ' σκέψεις. Ξέρει ότι ο 'Αρελάνος ήταν θετός πατέρας του. «Ποιος είμαι; ἀνθρωπίνως διαρκής. Ποιοί ήταν οι γονείς μου;». Αισιανεύει σ' λίγο και ψιθυρίζει:

— Γλυκειά μου Ροζαρίτα!... Λουλούδι αγνό των δασών, σ' ελπίσθη...

Ο νεαρός κυνηγός ἀγαπάει την κόρη του Πένια. Μα κι η Ροζαρίτα νοιώθει την καρδιά της να χτυπά για το νεαρό κυνηγό των λιγνιτών από μια μέρα που της έσπασε τη ζωή στο δάσος.

— Έχει πέσει η νύχτα. Και ξαφνικά τρουμ-τρουμ-τρουμ αντηχούν. Οι χρυσόθρηνοι παγώνουν από τον τρόμο. Έχουν κατακλινηθεί πλάι σε μια πηγή που πηγαίνουν τις νύχτες τα θηρία να ξεδιψάσουν. Οι βρυχηθμοί ακούγονται τώρα πιο κοντά. Πανικός έχει καταλάβει τους χρυσόθρηους.

— Έξαφνα δύο νέα πρόσωπα παρουσιάζονται. Είναι δύο κυνηγοί της ζούγκλας που δεν ξέρουν τί θα πη τρώει. Ο γιγαντοσώμος Βουαροζέ, ο «Αέτος των χιονισμένων βουνών», όπως τον ονομάζουν οι Ερυθρόδερμοι με την πολιτική τους γλώσσα, κι ο Πέπες ο Υπναράς.

Οι δύο κυνηγοί σκοτώνουν τις τίγρεις που πλησίασαν στην κατασκήνωσιν και καθόταν για λίγο κοντά στους χρυσόθρηους. Τότε συμβαίνει κάτι το μοιραίο. Ο δ.ν. Έστεβαν βλέποντας για πρώτη φορά τον Τισούρκιο, ψιθυρίζει: «Πόσο το μοιάζει!... Αυτός θα είναι...» Ο Θεός φαίνεται τιμωρεί εδώ κάτω στη γη!... «Αλλά κι ο Πέπες αντικρύζοντας τον δ.ν. Έστεβαν μοιραζόταν: «Αυτός υπέ!... Δεν είναι μοιραίο;... Κι' ο άλλος όμως κυνηγός, ο Βουαροζέ, βλέποντας τον Τισούρκιο ψιθυρίζει: «Θέλει να είναι αυτός!... Του μοιάζει καταπληκτικά».

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΝΤΟΥΤΣΕ

Η Μαργαρίτα Σαρφάτι, παλιά φιλενάδα του Μουσοσολίνι πούλησε για 120.000 δολάρια την ερωτική αλληλογραφία της με το Ντούτσε στον 'Αμερικανό χειρουργό Σχορέλ, ο οποίος προκειτά να τη δημοσιεύσει στον παγκόσμιο Τύπο. Πριν παραδώσει το βιβλίο με τα γράμματα, η Μαργαρίτα έσκυψε και το φίλησε δακρυχέως.

φαίνεται τιμωρεί εδώ κάτω στη γη!... «Αλλά κι ο Πέπες αντικρύζοντας τον δ.ν. Έστεβαν μοιραζόταν: «Αυτός υπέ!... Δεν είναι μοιραίο;... Κι' ο άλλος όμως κυνηγός, ο Βουαροζέ, βλέποντας τον Τισούρκιο ψιθυρίζει: «Θέλει να είναι αυτός!... Του μοιάζει καταπληκτικά».

Οι χρυσόθρηνοι φτάνουν την άλλη μέρα στο χημά του Αυγουστίνου Πένια. Ο Τισούρκιος βρίσκει έτσι την ευκαιρία να ζητήσει απ' τη Ροζαρίτα ένα ραντεβού για να της μιλήσει. Η νέα τ.δ. απαντά ότι θα τον περιμένει στις δέκα τη νύχτα στο παράθυρο της κρεβάτοκαμάρας της.

Στο μεταξύ ο δ.ν. Έστεβαν, βέβαιος ότι ο Τισούρκιος είναι ο Φάβιος, που σώθηκε από τα κύματα κι' ότι ως θετός υιός του 'Αρελάνο θα έφερη το μυστικό και τη θέση της κοιλάδας του χρυσού αναβέσει στον Κουχίλλο να τον σκοτώσει. Πρόβλεψε ο Κουχίλλος, επιτίθεται έλγαντον του νέου τη στιγμή που μιλάει στη Ροζαρίτα για την αγάπη του. Ο Τισούρκιος τραβεί το μαχαίρι του και άμυνεται. Τραυματίζεται όμως σ' μια στιγμή. Βρίσκεται εκεί τώρα κι' ο δ.ν. Έστεβαν.

Τη στιγμή αυτή επέμβαίνει η Ροζαρίτα και απαιτεί απ' τον δ.ν. Έστεβαν να σεβάσθη τον φιλοξενούμενό τους. Ο ευπατριδής υποκύπτει. Λέει όμως κρυφά στον Κουχίλλο να πάρη δύο συντρόφους του ακόμα και να σκοτώσιν αφεύκτως το νέο.

Αλλά ο Τισούρκιος πηδά έναν τοίχο και σώζεται. Γλυτώνει τη ζωή του, χωρίς ν' ακούσθ, δυστυχώς, την τελευταία στιγμή τη Ροζαρίτα, που του φωνάζει ότι τον αγαπά.

Ο θετός υιός του 'Αρελάνου ζητάει καταφύγιο στη ζούγκλα, κοντά στους γενναίους κυνηγούς θηρίων Βουαροζέ και Πέπε τον 'Υπναρά. Εκείνοι τον δέχονται και του δίνουν την πληγή. Την ώρα που ο νέος κοιμάται ο Βουαροζέ τον κυττάζει: Αισιανεύει και ψιθυρίζει: «Να είναι αυτός; Θα είχε την ηλικία του σήμερα...».

Τι συμβαίνει; Ο Βουαροζέ, ναυτικός άλλοτε, ήταν ο άνθρωπος που βρήκε το μικρό Φάβιο Μεδιάνο μέσα στη βάρκα τη νύχτα του έγκληματος. Έθαψε τη μητέρα του και υιοθέτησε τον μικρό. Μία άλλη νύχτα όμως συγκρούστηκε με πειρατές των ξανόχρω. Γεμάτος πόνο κι' άπογνωσι κατέφυγε στα δάση του Μεζικό, συνιέθηκε μ' αδελαφική φίλια με τον Πέπε κι' έγιναν κυνηγοί θηρίων. Ο γέρο Βουαροζέ δεν λησμονείσε το μικρό του Φάβιο. Και τη νύχτα αυτή τον ζητάει όταν ο νέος έλπινησε, να θυμηθί το παρελθόν του. Ο νέος θυμάται, αναφέρει ώριμμένες λεπτομέρειες κι' ο Βουαροζέ, κλαίγοντας από συγκίνησι τον άγκαλιάζει κραυγάζοντας: «Παιδί μου, επί τέλους, σ' ξαναβρίσκω!...».

Τη στιγμή αυτή αντηχεί ένας πυροβολισμός. Μία σφαίρα σφυρίζει πλάι στο κεφάλι του Τισούρκιου. Έχει πυροβολήσει ο Κουχίλλος, αποφασισμένος να σκοτώσει το νέο. Σάι λιανόρι πηδάει επάνω ο Βουαροζέ, κυνηγεί μέσα στο σκοτάδι τον τυχοδιώκτη και τον πυροβολεί. Αχρείος όμως γλυτώνει. Την ίδια στιγμή ο Πέπε με τον Τισούρκιο παρανοούν τον Κουχίλλο σ' άλλο σημείο του δάσους. Με την ευκαιρία αυτή ο Πέπε αποκάλυψε στο Φάβιο ποιος είναι και τα σχετικά του έγκληματος του θείου του στην 'Ελαγχόδη.

Ο Φάβιος ανυπομένει να εκδικηθί τον Μεδιάνο, τον δ.ν. Έστεβαν δηλαδή. Ξέρει κι' αυτός που βρίσκεται η κοιλάς του χρυσού και θα φτασεί ως εκεί ή συντροφία με τους δύο άτρόμπτους κυνηγούς. Έλπιζει τώρα ο Φάβιος, Είς ευγενής, θα γίνει βασιλεύοντες άξιος της ωραίας Ροζαρίτας.

— Δεν είναι διάλογο αδιάφορο, έπέμεινε ο Πέπες. Γνωρίζω μάλιστα δύο ανθρώπους που είναι αποφασισμένοι να σου ξαναδώσουν ό,τι έχασες. Αν δεν το καταρθώσουν αυτό, θα προτιμήσουν να πεθάνουν.

— Και η μητέρα μου; ρώτησε ο Φάβιος.

— Α! η ανάμνησις της μητέρας σου, κύριε Φάβιε, και η δική σου πολλές φορές ετάραξαν τον ύπνο του ανθρώπου που σου μιλάει αυτή τη στιγμή, ψιθύρισε με συγκίνησι ο κυνηγός. Πολλές φορές μέσ' στη νυκτερινή σιωπή των δασών, ο άνθρωπος αυτός ένόμιζε ότι αντηχούσε σ' αυτή του η βρηνυτική κραυγή, την οποία είχε ακούσει κάποια νύχτα και την οποία περσες για δούσιμα του ανέμου. Κι' όμως ήταν η επιθανάτια κραυγή της μητέρας σου.

— Μα για ποιόν μιλάς; ξαναρώτησε ο Φάβιος. Μιλάς για τον ίδιο τον εαυτό σου; Κι' είν' αλήθεια όλ' αυτά που μοι διηγείσαι;

Ο Πέπες έσκυψε το κεφάλι του και πρόσθεσε με φωνή υπόκωφη:

— Μιλά για κάποιον που χωρίς να το ξέρη, χωρίς να το θέλη συνετέλεσε στο φόνό της μητέρας σου!

Ο Φάβιος αναπήδησε κατάχλωμος κι' έλεγε:

Έκαμε μία χειρονομία φρίκης.

— Α, δ.ν. Φάβιε! είπε ο Πέπες με τόνο ζωηρό, μην καταρίεσαι αυτό τον άνθρωπο. Η συνείδησί του, τον έχει κατασπαράξει με τύψεις και μ' ελέγχους πολύ πιο σκληρούς από κείνους που μπορείς εσύ να του απευθύνεις. Κι' είναι πάντοτε έτοιμος να σκοτώη για σένα.

Τα βίαια πάθη του Φάβιου, που λίγο πριν είχαν κατευνασθί, τώρα ξαναφούντωναν πάλι μέσα στη ψυχή του. Γιατί ενώ ζητούσε να εκδικηθί τον 'Αρελάνο, να βρή τον δολοφόνο του, και να τον κυνηγή, τώρα, έντελως απροσδόκητα, μάβαινε ότι το αίμα της μητέρας του βογγούσε, ζητώντας κι' αυτό εκδίκησι, εκδίκησι σκληρή...

Η γλυκειά μορφή της Ροζαρίτας καθήκε τώρα μέσ' απ' την ψυχή του νέου και τη β.ν. της την πήραν φονικές ματωμένες παραστάσεις που του βόλωναν τα μάτια.

— Γνωρίζεις λοιπόν το δολοφόνο της μητέρας μου; ρώτησε καρφώνοντας το φλογερό του βλέμμα επάνω στο συνομιλήτη του.

— Τον γνωρίζεις κι' εσύ, απάντησε ο Πέπες. Κάθσες μαζί του κάτω απ' τα δέντρα του δάσους και δειπνήσες μαζί του.

— Έγώ! Με το δολοφόνο της μητέρας μου!... Είναι τρομερό!

— Κι' όμως είν' αλήθεια...

— Ας αφήσουμε για μία στιγμή τον Πέπε να διηγείται στο Φάβιο την τραγική ιστορία που γνωρίζει ο αναγνώστης κι' ας ξαναγυρίσουμε στο Βουαροζέ.

Ενώ ο γιγαντοσώμος κυνηγός έτρεχε σ' αν άστραπη, κυνηγώντας τον Κουχίλλο, άκουσε ξαφνικά τον κροτό ενός πυροβολισμού.

— Η καρμπίνα του Πέπε! είπε ο Βουαροζέ. 'Επί τέλους αυτή τη φορά ο δολοφόνος δεν θα γλυτώσε.

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώση τη φωνή του κι' αντήχησε κι' άλλος πυροβολισμός.

Αυτή τη φορά όμως η καρδιά του Βουαροζέ σφίχθηκε από δυνατή αγωνία, γιατί ο ήχος του πυροβολισμού του ήταν άγνωστος. Ποιος λοιπόν είχε πυροβολήσει;

Τρελλός από ανησυχία ο κυνηγός, φοβούμενος μήπως πάθι σ' αιματωμένους, του, άρχισε να τρέχει πάλι με βήματα γιγαντιαία.

Μα τη στιγμή που έτρεχε με βήματα γιγαντιαία προς το μέρος όπου νομίζει ότι θα γόνιζε ο Φάβιος κι' ο Πέπες, έδρυνε ένας νεός πυροβολισμός. Δυνατός περη άγωνία κατέλαβε τώρα τον γηραιό κυνηγό, γιατί κι' αυτή τη φορά ο κροτός δεν έμοιαζε με το γνώριστό του της καρμπίνας του Πέπε.

— Πέπε!... Πέπε!... Φάβιε!... Φώνανε ο Βουαροζέ.

Εδώ, Βουαροζέ!... Πλησίασε, άκούστηκε η φωνή του Πέπε μέσα στη βαθεία σιωπή που είχε διαδεχθί τους πυροβολισμούς.

Αλλά έπειδη ο τόνος της φωνής εκείνης ήταν παραγμένος ή αγωνία του Βουαροζέ μεγάλως περισσότερο.

Συγχρόνως ένας ακόμα πυροβολισμός έδρυνε μέσα στο δάσος.

— Πέπε! Φάβιε! βροντοφώνησε ο Βουαροζέ, που είσαστε, τί σας συμβαίνει; Μα δεν του έδωθε καμμία απάντησις. Απολύτη σιωπή, είχε απλώς γύρω, μεγαλοπρεπής, επίσημη, τρομερή.

Ο Βουαροζέ εξακολούθησε να τρέχει φυγάζοντας κι' όταν τέλος κοντοστάθηκε κάπου, έβγαλε μία δυνατή φωνή που σιμ' τάρανε ολοκληρω το δάσος:

— Ε!... Πέπε!... Που είσαι;... Αντίκρισέ μου!... άκούστη

— Εδώ, Αντίκρισέ μου!... άκούστη

— Εδώ, Αντίκρισέ μου!... άκούστη

— Εδώ, Αντίκρισέ μου!... άκούστη

— Εδώ, Αντίκρισέ μου!... άκούστη

— Εδώ, Αντίκρισέ μου!... άκούστη

Βουαροζέ. Να ή καρμπίνα του. Την άφψες φαίνεται επειδή πληγώθηκε. Μα μήπως πληγώθηκες κι' εσύ; ρώτησε ανυπόμονα πλησιάζοντας τον Φάβιο.

— Όχι, αγαπητέ μου πατέρα και φίλε, απάντησε ο Φάβιος κι' έπεσε στην άγκαλία του κυνηγού.

Ο Βουαροζέ τον έσφιξε πάνω στο στήθος του με δακρυμένα μάτια.

— Τι καλός που είναι ο μικρός μας Φάβιος! είπε, καμαρώνοντας τον νέο που νομίζει πως τον είχε χαμένο για πάντα.

Και κυττώντας τον κατόπιν στα μάτια πρόσθεσε ιστορικά:

— Μα γιατί φαίνεται θλιμμένος κι' έτσι άχρος, παιδί μου; Τι σου συμβαίνει; Ο Πέπες μου τα είπε όλα, απάντησε σοδάρ ο Φάβιος. Ξέρω ότι ο δολοφόνος της μητέρας μου βρίσκεται ανάμεσα στους ανθρώπους που φιλοξενούνται στην έπαυλη.

— Ναί, έτσι είναι, πρόσθεσε ο Πέπες. Αλλά που θα μάς παη; Μα την αλήθεια, δεν πιστεύω να μάς ξεφύγη!...

— Ω! ασφαλώς δεν θα ξεφύγη, φώνανε ζωηρά ο Φάβιος.

Οι τρεις άντρες συνενοήθηκαν κατόπιν γρήγορα-γρήγορα κι' αποφάσισαν να πάνε άμέσως και να στήσουν καρτέρι στο μοναδικό γεφύρι, απ' το οποίο θα περνούσε ο δ.ν. Έστεβαν με τη συνοδεία του, για να εισχωρήσιν στην παρθένο ζούγκλα.

— Ποιοί είναι οι δύο σύντροφοι του νέου;

— Οι κυνηγοί των τίγρεων, απάντησε ο Κουχίλλος.

Η πληροφορία αυτή δυσαρέστησε τον 'Ισπανό ευγενή, γιατί ήξερε καλά τί άξίζουν οι δύο σύντροφοι του Φάβιου. Δεν έπρεπε συνεπώς να χάνη καιρό.

— Ας αποφασίσουμε άμέσως τί πρέπει να κάνουμε, είπε.

Και γυρίζοντας στον Πέτρο Διάζ, τον ρώτησε:

— Τι λές σεις φίλε μου; Πώς θ' άποφύγουμε τους διαβόλους αυτούς;

— Το πράγμα είναι εύκολο, απάντησε ο Διάζ.

— Τι έννοείτε;

— Πρέπει εν πρώτοις να φύγουμε άμέσως για τη ζούγκλα.

— Αυτή είναι και η δική μου γνώμη. Μόλις περάσουμε απ' το μοναδικό γεφύρι τόν Σάντο ντε "Ακβά θα το γκρεμίσουμε. Κι' έτσι οι έχθροι μας δεν θα υπορέσουν να μάς πάρουν ξοπίσω.

— Η ιδέα σου είναι περίφημη, είπε ο δ.ν. Έστεβαν. Εμπρός λοιπόν. Ας είδω

Ο δ.ν. Έστεβαν σκόπευε την καρμπίνα του για να πυροβολήσιν τον Κουχίλλο...

συμβή. Ο τυχοδιώκτης είχε και πάλιν άποτύχει. Ο Φάβιος δεν είχε δολοφονηθί.

Η όψη του 'Ισπανού ευγενούς σκοτεινίσε, τα μάτια του άσπρισαν.

— Κατάρτα... μούγκρισε.

Και γυρίζοντας κατόπιν στον Κουχίλλο, του φώναζε με λύσσα:

— Άχρεϊ!... Δειλέ!... Πρόδοτη. θά πεθάνεις!...

Συγχρόνως σήκωσε την καρμπίνα του κι' έτοιμάσθηκε να πυροβολήσιν τον τυχοδιώκτη.

Λίγα δευτερόλεπτα ακόμα κι' ο Κουχίλλος θα ήταν νεκρός.

Μέσα στη λύσσα της άργης του, ο δ.ν. Έστεβαν λησμόνησε ότι η ζωή του ανθρώπου αυτού ήταν πολύτιμη. Γιατί μόνον ο Κουχίλλος ήξερε που βρισκόταν η κοιλάς του Χρυσοφίου. Αν τον σκότανε ο τυχοδιώκτης θαπάρνε μαζί του στον τάφο το μυστικό του. Εύτυχως ο Διάζ άντελήφθη ευκαιρίας τις διαθέσεις του δ.ν. Έστεβαν και πρόφτασε ν' άρπάξη την καρμπίνα του από την κάνη.

— Μη πρὸς Θεού!... Σταθήτε δ.ν. Έστεβαν! φώναξε. Τί θέλατε να κάμντε;...

Ο δ.ν. Έστεβαν ξαναβρήκε γρήγορα την ψυχραιμία του. Κατέβασε το όπλο τρυ και γυρίζοντας προς τον Κουχίλλο τον ρώτησε:

— Ποιοί είναι οι δύο σύντροφοι του νέου;

— Οι κυνηγοί των τίγρεων, απάντησε ο Κουχίλλος.

Η πληροφορία αυτή δυσαρέστησε τον 'Ισπανό ευγενή, γιατί ήξερε καλά τί άξίζουν οι δύο σύντροφοι του Φάβιου. Δεν έπρεπε συνεπώς να χάνη καιρό.

— Ας αποφασίσουμε άμέσως τί πρέπει να κάνουμε, είπε.

Και γυρίζοντας στον Πέτρο Διάζ, τον ρώτησε:

— Τι λές σεις φίλε μου; Πώς θ' άποφύγουμε τους διαβόλους αυτούς;

— Το πράγμα είναι εύκολο, απάντησε ο Διάζ.

— Τι έννοείτε;

— Πρέπει εν πρώτοις να φύγουμε άμέσως για τη ζούγκλα.

— Αυτή είναι και η δική μου γνώμη. Μόλις περάσουμε απ' το μοναδικό γεφύρι τόν Σάντο ντε "Ακβά θα το γκρεμίσουμε. Κι' έτσι οι έχθροι μας δεν θα υπορέσουν να μάς πάρουν ξοπίσω.

— Η ιδέα σου είναι περίφημη, είπε ο δ.ν. Έστεβαν. Εμπρός λοιπόν. Ας είδω

47

κου δέντρου, κάθονται επίσης και μιλάνε ο γερο-Βενίτος κι' ο Βαράγιας.

— Λοιπόν, λέει ο Βαράγιας στο Βενίτο, για τελειώσε μου την ιστορία σου. Τι κάνουν οι 'Ινδοί όταν πιάσουν ένα λευκό αιχμάλωτο;

— Τι τόν κάνουν; άπαντά ο Βενίτος. Καλλίτερα να μη το μάθης.

— Όχι, θέλω να το ξέρω.

— Τότε, μάθε το: Τόν βασανίζουν πριν τόν σκοτώσουν, πέντ' ξη ώρες. Και με κά- τι βασανιστήρια, που μονάχα αυτοί οι κόκκινοι διαδολοί ξέρουν να εφευρίσκουν.

— Τους αναθεματίζουμε! μούγκρισε ο Βαράγιας. Τι διάβολο τους δημιούρ- γησε ο καλός Θεός; Τι χρειάζονται;

Κι' έπειτα, γυρίζοντας στο Βενίτο, τόν ρώτησε πάλι:

— Μα είσαι βέβαιος, γέρο μου, για όλ' αυτά; Πέρασες όλη τη ζωή σου στα δάση, το ξέρω. Οπότε όμως...

Ο Βενίτος κούνησε το κεφάλι του κι' άπάντησε:

— Άκουσε λοιπόν, σύντροφε. Κάποτε έπεσα εγώ ο ίδιος στα χέρια αυτών των σκύλων. Κι' έπειδή τους είχαμε σκοτώσει το πρωί της ίδιας μέρας αρκετούς πολε- μιστές τους, με δέσανε στον κορμό ενός δέντρου γερά κι' άρχισαν να συσκέπτων- ται τα βασανιστήρια που θα μου έπείδα- λαν. Τους παρακολουθούσα απ' το μέρος που βρίσκονταν σφιχτοδεμένος και σκε- φτόμουν: «Τι θα μου κάνουν άραγε οι σα- τανάδες; Θα μου γδάρουν το κρανίο, θα με γδάρουν ολοκληρω ή θα με κοψουν κομ- μάτια;». Σαφινικά τους άκουσα να σύρ- λιάζουν λυσσασμένα και τους είδα να χο- ροπηδούν τριγύρω μου σαν διαδολοί. Αυ- τώ με τρομάζε πιά πολύ. Γιατί κατάλαβα πως είχαν βρή για την άφεντιά μου κά- ποιο μαρτύριο πρωτοφανούς σκληρότητας. Και δεν είχα πέσει έξω. Πραγματικά, μου έτοιμάσαν μια τρομερή έκπληξη. Με είχαν καταδικάσει να πεθάνω από το φόβο και την αγωνία μου...

— Πώς;

— Θα το μάθης άμέσως. Οι 'Ερυθρό- δερμοι άσπαζαν τις καρμίνες τους, ξε- μακρυναν λίγο και μ' έβαλαν στο σημάδι. Θαιμάσιοι σκοπεύατ καθώς είνε, μπορού- σαν να με σκοτώσουν με το πρώτο. Μα δεν ήταν αυτός ο σκοπός τους. 'Ηθελαν — όπως σου είπα — να με ίδουν να πεθα- νώ απ' την τρομάρα μου. Με σημάδευσαν λοιπόν και μούρριχαν επί δώδεκα ώρες. Οί σφαίρες σφύριζαν στ' αυτιά μου και καρφώνοντουσαν ολόγυρα στο σώμα μου, πάνω στον κορμό του δέντρου όπου ήμουν δεμένος. Μερικές μ' άγγίγαν, με καψάλι- ζαν. Πηγαίνα να τρελλαθώ από την ά- γωνία μου. Παρακαλούσα το Θεό να κά- νουν λάθος και να με σκοτώσουν, για να τελειώση το μαρτύριό μου. Μα πού να λα- θέψουν οι σατανάδες! Όσο έβλεπαν μά- λιστα πως δεν φοφούσα απ' το φόβο μου, τόσο άγρίευαν. Κι' ο Θεός ξέρει τι νέα βασανιστήρια θα μου έτοιμάζαν, αν δεν τους σιχνόντουσαν ξαφνικά οι σύντροφοί μου και δεν μ' έλευθέρωναν, μισοπεθαμένο απ' την αγωνία μου...

— Είνε χειρότεροι κι' από τους σατα- νάδες της Κολάσεως, είπε ο Βαράγιας. Οπότε, τί λες; Θα μάς έπιτεθούν άποψε; — Τι να σου πώ; Ο Κουχίλλος πού- στειλε ο άρχηγός να τους ξεγελάση και να τους κάνη να χάσουν τα ίχνη μας, δεν γύρισε ακόμα. Το ίδιο κι' ο Γουαύφερ πού στείλαμε ν' αναζητήση τόν Κουχίλλο. 'Αν οί 'Ινδοί πιάσανε τόν έναν από τους δύο, άσφαλώς θα τόν βασανίζουν αυτή τη στιγ- μή και θα τόν αναγκάσουν να τους πη πόσοι είμαστε και τί λογις αντίστασι μπορούμε ν' άντιτάξουμε. Αλλά... για κούταξε!

— Τι είνε; ρώτησε άνήσυχος ο Βαρά- γιος.

— Τα μουλάρια μας έπαψαν ξαφνικά να τρώνε το χορτό τους και μυρίζονται τόν άέρα...

— Ναι, έχεις δίκιο.

— Αυτό είν' άσχημο σημάδι. Κάποιος κίνδυνος πλησιάζει. Δες... Και το άλογο του Διάζ, το τόσο έξυπνο, όσμίζεται άνη- συχα τόν άέρα... 'Ας πάμε να ρωτήσουμε τους σκοπούς μήπως είδαν τίποτε το ύ- ποπτο.

— Πράγματι, οί δύο χρυσοθήρες σηκώθη- καν, πλησίασαν, τόν ένα μετά τόν άλλο τους σκοπούς και τούς ρώτησαν μήπως άντελήφθηκαν τίποτε. Μα οί σκοποί τους

καθυσύχασαν. "Όχι, δεν είχαν δη το πα- ραμικρό. Το δάσος φαίνόταν ήσυχο.

Οί δύο χρυσοθήρες ξαναγύρισαν στη θέ- σι τους.

— Όχι! άδερφέ, είπε με πείσμα ο Βα- ράγιας στο Βενίτο, διαρκώς βλέπεις μπρο- στα σου κινδύνους. Μου κάνεις την εν- τύπωσι νυχτοπουλιού που σκούζει πάνω ά- πό τους τάφους.

Ο Βενίτος χαμογέλασε λυπημένα.

— Μη θυμώνης, σύντροφε, είπε στο Βα- ράγια. Ό,τι σου είπα, δεν σου τα διηγή- θηκα για να σε τρομάξω, αλλά για να σε προειδοποιήσω με τί είδους δαιμόνους έ- χουμε να κάμουμε. 'Ακου όμως ακόμα και τούτο: Ο Θεός μούχει δώσει τη δύναμη να μαντεύω και να προαισθάνωμαι τους κιν- δύνους. Δεν ξέρω τι συμβαίνει, μα άποψε άκούω μια φωνή ν' άντηχή στ' αυτιά μου και να μου λέη: «... Φυλάξου!». Να φυ- λαχτώ; Ποιός μπορεί να γλυτώση απ' το θάνατο όταν έρθη ή ώρα του; 'Α! κούτα! Τα ζώα έπαψαν πάλι να μασάνε το χορ- τάρι τους...

— Όποτε μάς άπειλεί κάποιος κίνδυνος;

— Δεν ξέρω. 'Ισως ο κίνδυνος ν' άργή- ση πολύ ακόμα. Οί 'Ινδοί δεν είνε ποτέ διαστικοί. Κάνουν φρόνιμα τις δουλειές τους. Γι' αυτό, σύντροφε, καλό είνε να κοι- μηθούμε λιγάκι για να ξεκουραστούμε.

— Έγώ να κοιμηθώ; 'Επειτα απ' αυτά που μου είπες, είν' αδύνατον να μου κολ- λήση ύπνος.

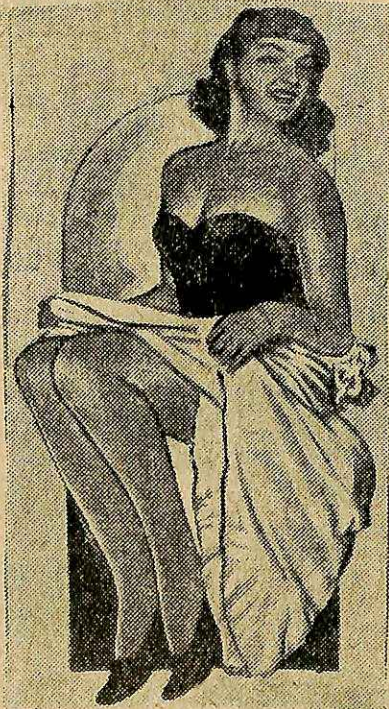
— Καλά. Τότε θα κοιμηθώ εγώ και για τους δύο μας.

Κι' ο γερο-Βενίτος, διπλώθηκε με το μαγδύα του, κουβαριστηκε κατάχαμα στη χλόη κι' άποκοιμήθηκε.

Ο Βαράγιας, βλέποντας πως ο σύν- τροφός του άποκοιμήθηκε, σηκώθηκε άρβιος κι' άρχισε να δηματζίη πάνω κάτω νευρι- κά. Το βλέμμα του ήταν διαρκώς γυρισμέ- νο προς τα γύρω πυκνόφυλλα δέντρα. Τού φαίνονταν πως άκουγε διαρκώς πολεμικές κραυγές 'Ινδών και πως τρομερές σκιές σάλευαν άνάμεσα στους θάμνους.

Ξαφνικά στάθηκε. Αυτή τη φορά δέ γε- λιάσαν.

— Άκουσε καθαρά μέσ' στο δάσος χρεμέ- τισμα αλόγων και δυνατόν καλασισμό. Τα ζώα των χρυσοθέρων άκουσαν επίσης το θόρυβο και τέντωσαν τους λαιμούς τους.

ΚΙ' ΑΛΛΗ «ΜΙΣ»

Η Κενιά Μοντύ νέα Παριζιάνα άρτι- στο, 22 ετών, κέρτισε ο' ένα τελευ- τίο διαγωνισμό κολλιτσιών τόν τίτλο «Μία Κοιμήτρια», που της έπιτρέπει να έλπιζή βασιμια ότι θ' ανακηρυχθί και «Μία Γαλλία 1949».

«— Οί 'Ινδοί!», σκέφτηκε ο Βαράγιας κι' έτρεξε κοντά στο Βενίτο.

Τόν σκούνησε άπότομα και τόν ξύ- πνησε.

— Άκουσε!... τού είπε. Κάποιος καλ- πάζει προς την κατασκήνωσή μας.

— Θα είνε ο Κουχίλλος ή ο Γουαύφερ, άποκρίθηκε άτάραχα ο Βενίτος.

Μερικοί πυροβολισμοί άντήχησαν τώρα και μια κραυγή άνθρώπου που ζητούσε βοήθεια άκούστηκε.

Οί χρυσοθήρες είχαν άρπάξει τα όπλα τους και περίμεναν άνυπόμονα να δούν τί συμβαίνει.

Έπιτέλους φάνηκε άνάμεσα στα δέντρα να καλπάζη προς την κατασκήνωσι ο Κου- χίλλος.

Την ίδια στιγμή, βγήκε απ' τη σκηνή του, συνοδευόμενος απ' τόν Πέτρο Διάζ κι' ο δόν 'Εστεβάν.

— Ο Κουχίλλος γυρίζει μόνος του, εί- πε ο δόν 'Εστεβάν στο Διάζ. Αυτό είνε ύποπτο. Τι έγινε ο Γουαύφερ; Τόν έπία- σαν άραγε οί 'Ινδοί;

Ο Πέτρος Διάζ δέν πρόφτασε ν' άπο- κριθί. Την ίδια στιγμή, ο Κουχίλλος είσ- ώρηψε έφιππος μέσα στο περίφραγμα της κατασκήνωσεως, κραυγάζοντας:

— Στα όπλα!... Στα όπλα!... 'Ερχο- νται οί 'Ερυθρόδερμοι!

Κουχίλλος... 'Ερυθρόδερμοι, μουρ- μούρισε κατασφειζόντας ο δόν 'Εστεβάν. Δυό όνόματα άπαίσια, που φέρνουν συμ- φορές και δυστυχίες.

Ο δόλιος και πονηρός Κουχίλλος είχε βάλει σ' έներγεια το πανούργο σχέδιό του. 'Αντί να εξαπατήση τούς 'Ινδούς, τους παρέσυρε προς την κατασκήνωσι, με την άπόφασι να τρέξη προς την πηγή του χρυσαφιού τη στιγμή που οί χρυσοθήρες κι' οί 'Ερυθρόδερμοι θ' άλληλοσφάζοντα- σαν.

Γνωρίζοντας καλά τόν κακούργο τυχα- διώκτη ο δόν 'Εστεβάν τούρριξε ένα δλεμ- μα περίεργο κι' εξέταστικό και τόν ρώ- τησε έπειτα τί τού είχε συμβή.

— Ένώ προχωρούσα μέσα στο δάσος, άπάντησε ο Κουχίλλος, προσπαθώντας να μη με δούν οί 'Ινδοί, έχασα ξαφνικά το δρόμο μου...

— Έχασες το δρόμο σου; τόν διέκοψε με όργη ο Διάζ. Μιά τέτοια δικαιολογία δεν ταιριάζει σε σένα, τόν άνθρωπο τόν δασών. Εκτός αν σε τύφλωσε ο φόβος...

— Δεν φοβήθηκα ποτέ στη ζωή μου, ά- ποκρίθηκε με πείσμα ο Κουχίλλος.

— Τότε θάγινε μύθος τόν τελευταίο καιρό, κύρ Κουχίλλε, τού είπε ειρωνικά ο δόν 'Εστεβάν.

— Όπως θέλετε πάρτε το, άπάντησε ο Κουχίλλος. Η αλήθεια είνε πως γελάστη- κα μέσ' στο δάσος κι' έπεσα ξαφνικά πά- να σ' ένα άποσπασμα 'Ινδών. Οί 'Ινδοί με κυνήγησαν μόλις μ' άντίκρισαν και βάπε- φτα άσφαλώς στα χέρια τους, αν δεν μ' έσωζε το γρήγορο και πιστό άλόγο μου.

— Και τώρα που βρίσκονται; ρώτησε ο δόν 'Εστεβάν.

— Κάπου εδώ κοντά. Γι' αυτό πρέπει νάμαστε έτοιμοι. Θα μάς έπιτεθούν άσφα- λώς, μόλις πικνωθή το σκοτάδι.

— Κι' ο Γουαύφερ; Τι άπόγινε ο δυ- στυχής; ρώτησε ο Διάζ.

— Άξαφνα, ή κραυγή ενός φρουρού διέ- κοψε τη συνομιλία των χρυσοθέρων:

— Οί 'Ινδοί!...

Ο δόν 'Εστεβάν κι' ο Πέτρος Διάζ γύ- ρισαν άμέσως και κούταξαν προς το βά-θος του δάσους. Πράγματι ο φρουρός δεν είχε άδικο. 'Υποπτες σκιές ίππων και πεζών 'Ερυθροδέρμων έκινούντο πίσω από τα δέντρα. Οί κόκκινοι διαδολοί είχαν φτάσει γύρω απ' την κατασκήνωσι. Δια- κρινόντουσαν οί μακρές λόγχες τους και τα κεφάλια τους τα στολισμένα με φαντα- χτερά φτερά.

Στην κατασκήνωσι, έπικρατούσε τώρα μεγάλος άναδρασμός. Καθένας έτοιμαζό- ταν να πολεμήση και να πουλήση ακρι- βά τη ζωή του.

Ο Πέτρος Διάζ γύρισε, συμβουλευτηκε με μια ματιά τόν δόν 'Εστεβάν και ύστε- ρα φώναξε στους χρυσοθήρες:

— Άνάψτε παντού μεγάλες φωτίες. Πρέπει να διακρίνουμε τους άντιπάλους μας και να μην άλληλοσκοτωθούμε μέσα στο σκοτάδι.

Η διαταγή του Διάζ άκτελέστηκε άμέ- σως. Τεράστιες φωτίες άνάφθηκαν σε διά- φορα σημεία της κατασκήνωσεως. Το δα-

σος γύρω ήταν κατακόκκινο απ' τις φλό- γες. Στόν ούρανό επίσης έλαμπε το φεγ- γαρί. Μα οί 'Ινδοί δέν φαίνοντουσαν πιά. Καμμία σκιά, κανένας θόρυβος.

— Είνε κρυμμένοι πίσω απ' τα δέντρα και μας παραμονεύουν, είπε ο Διάζ. 'Ας έχουμε τα μάτια μας τέσσερα. 'Α, τους ά- χρείους! Θα στείλω άρκετούς απ' αυτούς άπόψε στον 'Αδη...

Μαζί με τους άλλους χρυσοθήρες, βρι- σκόταν στο πρόδι, με το όπλο στο χέρι κι' ο γερο-Βενίτος.

Ο Βαράγιας έστεκε πλάι του.

— Λοιπόν, φίλε μου, τού είπε ο γη- ραίος χρυσοθήρας, με θλιβερή και πένθιμη φωνή, σε λίγο θ' άκούσης τα τρομερά πο- λεμικά μουγκρίσματα τών κόκκινων αυτών διαδολών και θα σου φανή πως άκούς τις σάλπιγγες της Δευτέρας Παρουσίας...

Ο Βρυχηθμός ενός λιονταριού άντήχη- σε μακρυνά.

— Άκούς; ξανάπε ο Βενίτος. Κι' αυτά τα θηρία φεύγουν μακρυνά απ' τους άπαι- σίους 'Ινδούς. Τα λιοντάρια άπομακρύν- νονται άγριεμένα. Σε λίγο όμως θ' άν- τηχήσουν τα ούρλιαχτα τών τοσακλιών. Τ' άγρίμια αυτά μυρίζονται πάντα άσφα- λώς το θονικό και το αίμα που θα τρέξη...

Το πρόσωπό του Βενίτο, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, είχε γίνει τρομερά θλιβε- ρό. Η φωνή του έτρεμε. Τα μάτια του δούρκωναν.

Ο Βαράγιας παραξενεύτηκε. Γιατί ή- ταν τόσο συγκινημένος ο γερο-χρυσοθή- ρας; 'Εταιμαζόταν να τόν ρωτήση, μα ο Βενίτος τόν πρόλαβε.

— Σε παραξενεύει ή λύπη μου; είπε. Θα σου άνοιξω την καρδιά μου και θα μά- θης τί μου συμβαίνει. Όπως σου είπα και πριν ο θάνατος πλησιάζει. Ποιός ξέρει πόσοι από μάς θα κλείσουν για πάντα ά- ποψε τα μάτια τους!... Οπότε δεν είνε ο θάνατος που με τρομάζει. Δεν έχω ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά για να τους κλάψω ή να με κλάψουν. Έχω όμως έναν παλιό σύντροφο της έρημης ζωής μου, κι' ο άπο- χωρισμός του με πικραίνει. Πόσες φορές δεν διεσχίσα μαζί του τα δάση! Πόσες φορές δεν υποφέραμε μαζί από την πείνα και τη δίψα στις έρημιές αυτές! Ο πι- κάτος αυτός σύντροφός μου είνε, όπως θα τόν μάντεψες, το άλόγο μου. 'Αν σκοτωθώ, φίλε μου Βαράγια, κρήτση για τόν έαυτό σου το άλόγο αυτό. Είνε πιστό κι' έξυ- πνο ζώο. Άγαπά το όπως τ' άγαπούσα και θα σ' άγαπήση όσο μ' αγαπάει...

Συγχρόνως ο γηραιός Βενίτος σήκωσε το χέρι του κι' έβριξε στο Βαράγια ένα γερίκο μα δυνατό ακόμα άλογο, που έβο- σκε σε λίγων βημάτων άπόστασι.

— Να ο σύντροφός σου σου χαρίζω, είπε.

Ύστερα πλησίασε το γέρικο άλογο και τόν χαιδέψε. Το ζώο χλιμίντρισε χαρού- μενα...

Ο Βενίτος πήγε πάλι κοντά στο Βα- ράγια και τού είπε, πιάνοντάς τον απ' το χέρι:

— Και τώρα, άκουσε, φίλε μου: Θα σου πώ ένα νεκρώσιμο ψάλλω. Πρέπει να τόν μάθης... Ποιός ξέρει; 'Ισως να σου χρεια- στη άποψε αν...

— Αν; ρώτησε ο Βαράγιας.

Κι' έπειδή ο Βενίτος δεν τού άπαντού- σε, γύρισε και τόν κούταξε όμως που τούρρι- ξε, πάγωσε από φόβη...

Είδε το πρόσωπό του χλωμό, φρικτά χλωμό και τα μάτια του πεταγμένα έξω...

Από το στόμα του έβγαινε ένας ματωμέ- νος άφρός.

Ο Βαράγιας έβριξε.

Συγκράτησε το γηραιό σύντροφό του που κλονιζόταν, έτοιμος να σωρίσση γά- μου και κούταξε να ιδή καλλίτερα τί τού συμβαίνει...

Εκείνο που άντίκρυσε τότε τόν έκανε ν' ανατριχιάση. Ένα βέλος, ριγμένο από τους 'Ινδούς που παραφύλαγαν πίσω από τα δέντρα, είχε τρυπήσει πέρα για πέρα το λαιμό του δυστυχισμένου Βενίτου.

— Καλέ μου σύντροφε! τραυλίσε ο Βα- ράγιας. Κουράγιο!...

Τα μάτια του Βενίτου βασίλευαν.

Ο θάνατος άπλωνε πανώλε του τα μαύ- ρα του φτερά.

Όπότε άνοιξε τα αίματοδαμμένα χεί- λη του και ψιθύρισε:

— Δεν είνε τίποτε σύντροφε... Μην ά-

νησυχής άδικα... Αυτό ήταν το γραφό μου... Χαιρε Βαράγια!... Θάψε με κάτω από ένα γερίκο δέντρο, όταν φύγουν αυτοί οι σκύλοι, οί 'Ινδοί... Και μην ξεχνάς τόν παλιό μου φίλο... Το πιστό μου άλογο.

Δέν μπορείς να πη περισσότερα.

Ένας σπασμός τόν συγκλόνησε ολόσω- μο κι' άπόμεινε νεκρός στην άγκαλιά του Βαράγια.

Την ίδια στιγμή ένας τρομερός άλα- λαγμός άκούστηκε από το μέρος του δά- σους, όπου βρίσκόντουσαν οί 'Ινδοί. Ήταν ή ίαχη του πολέμου, της εφόδου, της άλ- ληλοσφαγής.

Άπαίσιες μορφές πρόβαλαν πίσω από τα δέντρα. Λόγχες, καραμπίνες, τσεκού- ρια και τεράστια μαχαίρια...

Η κρίσιμη στιγμή είχε πλησιάσει.

Ο δόν 'Εστεβάν κι' ο Πέτρος Διάζ έ- διναν στους άνδρες τους τις τελευταίες τους οδηγίες. Ξαφνικά ένα νέο ούρλιαχτο άκούστηκε από το μέρος των 'Ινδών κι' έπειτα άντήχησε μέσα στη σιωπή της φεγ- γαρόλουστης νύχτας, ή δροντόδη φωνή έ- νος απ' τους άρχηγούς των 'Ερυθροδέ- ρμων, της Παρδαλής Γάτας:

— Πολεμιστές, άκούω τις φωνές των πνευμάτων αδελφών μας!... Οί σκιές τους πετιέται πάνω από τα δέντρα του δάσους... Το φεγγάρι δάφτηκε κόκκινο... Η στιγμή της σφαγής πλησιάζει... Το αίμα των ά- χρών προσώπων θα ποτίση σε λίγο άφθα- νο τη γή. Τα μακρυνά τους μαλλιά και τα γυμνά κρανία τους θα στολίσουν τις λόγ- χες μας και τις καλύψεις μας... Τα τσα- καλία ούρλιαζουν... Οί τίγρεις γλύφονται δίψασμένες για αίμα μέσα στα σκατεϊνά σπήλαια... Πολεμήστε γενναία... Όσοι νι- κήσουν, θα χορέψουν γύρω από τα πτώμα- τα των άχρών προσώπων... Όσοι σκοτω- θούν θα πάνε να συναντήσουν τις σκιές των πολεμιστών μας... Η στιγμή της έκ- δικήσεως πλησιάζει...

Άγρια ούρλιαχτά και κραυγές όμοιες με τών θηρίων, διαδέχτηκαν τα πομπώδη λόγια της Παρδαλής Γάτας.

Δόθηκε ύστερα το σύνθημα της εφόδου. Οί 'Ινδοί πήδησαν στ' άλογα τους κι' άρ- μησαν σαν σίφωνας εναντίον του μικρού στρατοπέδου των χρυσοθέρων. Η σύγκρου- σις υπήρξε τρομακτική. Ομοβροντίες πυ- ροβολισμών και έπειτα οί άντιπαλοί ήρθαν στα χέρια. Παλευαν σώμα με σώμα, με πρωτοφανή λύσσα και μανία.

Οί χρυσοθήρες προσπαθούσαν να κρατή- σουν τους 'Ινδούς έξω από το περίφραγμα τους. Μερικοί απ' αυτούς είχαν πηδήσει κι' όλας μέσα στην κατασκήνωσι και τó μακελίο εξακολουθούσε άγριο, φρικιαστί- κό. Στεναγμοί και βογγητά ψυχορραγούν- των άντηχούσαν, κραυγές λύσσας και ούρ- λιαχτά μανίας.

Ο δόν 'Εστεβάν έτρεχε παντού όπου ύ- πηρχε μεγαλύτερος κίνδυνος και έψυχω- νε τους συντρόφους του, πολεμώντας κατά των 'Ινδών λιονταρίσια.

— Η Παρδαλή Γάτα, φώναζε, δεν πεθαί- νει τόσο εύκολα. Η Παρδαλή Γάτα θα έκ- δικηθί το φονιά της, πριν κλείση τα μά-τια της ο θάνατος...

Και μ' ένα ξαφνικό πήδημα, ο εφτάψυ- χος 'Ερυθρόδερμος ρίχτηκε εναντίον τού Διάζ. Θα τόν σκοτώνει δίχως άλλο αν ο γενναίος πολεμιστής δεν πηδούσε δεξιά.

Έτσι, ο 'Ινδός άρχηγος κυλίστηκε κάτω τών 'Ινδών λιονταρίσια.

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

— Μόλις τελειώσης 'Αργύρη, στείλτην μέσα. Θέλω να της ύπαγορεύσω κι' εγώ ένα γράμμα!...

Τό ίδιο έκανε κι' ο τρομερός σφαγέας τών 'Ινδών Πέτρος Διάζ.

Έξαφνα, μέσα στο χαλασμό της μάχης, ο 'Όρκης δέχτηκε στο κεφάλι ένα δυνατό χτύπημα με κεφαλοβραύστη από έναν 'Ιν- δο. Το κρανίο του θ' άνοιγε στα δύο με το χτύπημα αυτό, αλλά τόν έσωσε το πλατύ- γυρο καπέλλο του κι' ή πυκνή ποιητική τόν κόμη. Ζαλίστηκε ώστόσο και κυλίστη- κε κάτω.

Ο 'Ινδός σήκωσε και πάλι τόν κεφαλο- βραύστη του για να τόν άποτελειώση.

— Διάζ, βοήθεια!... Σώσε με!... έ- κραύγασε ο δύστυχος τροβαδούρος.

Ο Διάζ πού πολεμούσε αυτή τη στιγμή πλάι του, τόν άκουσε. Γύρισε άποτομα και έσπλωσε τόν 'Ινδο νεκρό μ' ένα τρομερό χτύπημα της καραμπίνας του, που—την χρησιμοποίησε για ρόπαλο.

Την κραυγή όμως του 'Όρκη τήν άκου- σε και κάποιος άλλος. Ο άπαίσιος άρ- χηγός των 'Ερυθροδέρμων, ή Παρδαλή Γά- τα. Στο άκουσμα τού όνοματος του Διάζ, ή Παρδαλή Γάτα φρένισε. Όποτε βρισκό- ταν μεταξύ τών λευκών ο τρομερός έξο- λοθρευτής τών 'Ινδών, ο φονιάς τώσαν και τώσαν γενναίως 'Ερυθροδέρμων; Να μία περίπτωση να μετρηθί μαζί του, να μονο- μαχήση με τόν ακατάβλητον αυτόν πολε- μιστή, να τόν σκοτώση.

Χωρίς να χάση καιρό, ή Παρδαλή Γά- τα έσπλωσε νεκρούς δύο χρυσοθήρες που τού έφραζαν το δρόμο και ρίχτηκε έφιππος εναντίον τού Διάζ κραυγάζοντας, κατά τη συνήθεια τών πολεμιστών της φυλής του:

— Φονιά τών γενναίων 'Ερυθροδέρμων, τα κοράκια θα φάνε αύριο το πρω

νεκρός, σφίγγοντας στο χέρι του τη λαβή του μαχαίριου του.

Απ' την άρχη της συγκρούσεως ο Κουχίλλος πολεμούσε πλάι στον δόν Έστεβάν. Πολεμούσε άφοβα, αλλά και φρόνιμα. Δεν άφινε τον εαυτό του τόσο πολύ στον κίνδυνο. Διαρκώς γύριζε τα μάτια του προς τον δόν Έστεβάν για να βλέπη αν τον παρακολουθού ή ύπου ο σε μία στιγμή καταλαβαίνοντας πως ο άρχηγός του δεν τον πρόσεχε, υποχώρησε σιγά-σιγά και έφτασε στο πίσω μέρος της κατασκήνωσεως. Το μέρος αυτό δεν φωτιζόταν και τόσο καλά απ' τις μεγάλες φωτιές των χρυσοθηρών. Στον κορμό ενός δέντρου ήταν δεμένο το άλογο του Κουχίλλου. Ο τυχοδιώκτης χαμογέλασε άπαισία και γύρισε το βλέμμα του προς το μέρος της συμπλοκής. Κανένας δεν τον είχε δει. Κανένας δεν τον πρόσεχε...

Ο πονηρός, τυχοδιώκτης έτοιμαζόταν να πηδήσει στ' άλογο του, αλλά μία νέα όρμητική έφοδος των Ίνδων τον ανάγκασε να τρέξη, να σταθής, και πάλι πλάι στον δόν Έστεβάν και ν' άμυνή για να σώση τη ζωή του.

Ο δόν Έστεβάν δεν τον άφηνε, όπως είπαμε, ούτε στιγμή από τα μάτια του. Έξαφνα τον είδε να στριφογυρίζει σά σβούρα, ν' άφηνή μία κραυγή πόνου και να σωριάζεται κάτω.

— Τόσο το καλλίτερο... ψιθύρισε ο δόν Έστεβάν. Γλυτώσαμε από έναν προδότη.

Μόλις όμως ο Ισπανός υπατίριδης ώρμησε εναντίον των Ίνδων, ο ξαπλωμένος κάτω Κουχίλλος, σήκωσε σιγά-σιγά το κεφάλι του, έριξε ένα γρήγορο βλέμμα γύρω του, είδε πως δεν τον έβλεπε κανείς κι άρχισε να σέρνεται προς το σκοτεινό μέρος του περιφράγματος της κατασκήνωσεως.

Όταν έφτασε εκεί, έμεινε και πάλι μερικά δευτερόλεπτα ακίνητος. Το έξυπνο άλογο του, που τον παρακολουθούσε όλη αυτή την ώρα άνησυχο, τον πλησίασε, έσκυψε το κεφάλι του και του έγλυψε το πρόσωπο.

Ο Κουχίλλος το χάιδεψε και ύστερα έρποντας πάντα, βγήκε έξω απ' το περίφραγμα. Το άλογο του τον άκολουθησε.

Στο μέρος αυτό υπήρχε άπόλυτη έρημιά και σκοτάδι.

Ο Κουχίλλος ξαναγύρισε ώστόσο το βλέμμα του προς το μέρος της συμπλοκής. Κανένας δεν είχε αντίληψη την ποινή του. Ένα σατανικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε τότε στην άπαισία μορφή του. Πήδησε στ' άλογο του, το κέντησε με τα σπέρνυια του και χάθηκε μέσα στο βαθύ σκοτάδι...

Στην κατασκήνωσι των χρυσοθηρών ή συμπλοκή εξακολουθούσε λυσσαλέα. Οι σύντροφοι του δόν Έστεβάν μάχονταν άπεινωμένα. Ο Διάς έκανε θαύματα. Άλλα και οι Ίνδοι πολεμούσαν γενναία, άψηφώντας το θάνατο.

Σιγά-σιγά όμως, ύστερα απ' το θάνατο της Παρδαλής Γάτας, οι Έρυθρόδερμοι άρχισαν να υποχωρούν. Οι χρυσοθής τους ανάγκασαν να πηδήσουν και πάλι έξω απ' την κατασκήνωσι.

Ένας μό-αν Ίνδος έμεινε ακόμα μέσα σ' αυτή. Ήταν έφιππος και κουνούσε άπειλητικά τον κεφαλοθραύστη του. Ως τώρα είχε σπάσει αρκετά κρανία χρυσοθηρών.

Ο Ίνδος αυτός πολεμιστής είχε ανάστημα γίγαντος. Κανείς δεν τολμούσε να τον πλησιάση. Έτσι, βλέποντας πως οι σύντροφοι του είχαν υποχωρήσει πιά, πήδησε κι αυτός με τ' άλογο του έξω απ' το περίφραγμα της κατασκήνωσεως.

Τη στιγμή αυτή ακριβώς τον άντελήθη ο Πέτρος Διάς και τα μάτια του σπινθηροβόλησαν. Δεν έπρεπε να τον άφήση να φύγη τον τρομερό αυτόν Έρυθρόδερμο. Έναν τέτοιον αντίπαλο ζητούσε κι αυτός για να δείξη την ανδρεία του. Χωρίς να χάση λοιπόν καιρό, πήδησε στ' άλογο του κι έκάλεσε εναντίον του Ίνδου κρατώντας ψηλά το αίματοδαμμένο σπαθί του.

Ο Ίνδος τον άντελήθη έγκρίως κι έγύρισε τ' άλογο του προς το μέρος του. Γρήγορος σαν άστραπή, ο Διάς πλησίασε τον Ίνδο και του κατάφερε μία τρομερή σπασιά στο κεφάλι. Μα ο Ίνδος πρόφτασε κι άπέκρουσε το χτύπημα με τον κεφαλοθραύστη του. Το σπαθί του Διάς έγινε κομμάτια. Τότε οι δυο άκατάβλητοι αντίπαλοι ήρθαν στα χέρια, έτσι έφιπποι και ως ήσαν. Προσπαθούσαν να ρίξουν ο ένας

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Ο Άμερικανός Τζέν Μάρτελ ακριβόπληρώνεται απ' τα μεγαλύτερα θέατρα έπιθεωρήσεων για να νυρίξη κάθε νύχτα τ' υκτερινά κέντρα της Ν. Υόρκης και ν' άναστή ταλέντα μεταξύ των κινουμένων χορευτριών. Ο Μάρτελ έχει το πιο ευχάριστο έπαγγελμα και συγχρόνως λαμβάνει ένα σωρό... ερωτικά γράμματα από τις όμορφες χορεύτριες που φιλοδοξούν να εμφανισθούν στις μεγάλες έπιθεωρήσεις του Μπροντγουέιν.

ΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΡΙΧΕΣ ΤΟΥ ...

Ένα απ' τα διασκεδαστικά πειράματα που γίνονται στο «Ατομικόν θέατρον» που ίδρύθηκε στην Άμερική απ' την Έπιτροπή Άτομικής Ένεργειας. Με τον ηλεκτρισμό που παράγεται με ατομική διάσπασι (200 χιλιάδες βολτ) άνασκηώνονται οι τρίχες της κεφαλής αυτού που κάθεται στο μηχανήμα.

τον άλλο κάτω, μα ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος το κατάρθωναν. Ξαφνικά ο Διάς ξεφυγε από τα χέρια του Ίνδου κι άπισθώχρησε μερικά βήματα. Στάθηκε εκεί και χτύπησε με λυσσα τ' άλογο του, κραυγάζοντας:

— Έμπρός!... Έμπρός!... Φρενιασμένο το άλογο, ρίχτηκε προς το μέρος του Ίνδου και μόλις έφτασε κοντά του έκαμε ένα τεράστιο πήδημα, διαγράφοντας μία μεγάλη καμπύλη πάνω από το κεφάλι του έφιππου επίσης αντίπαλου του. Αυτό ήθελε κι' ο Διάς. Καθώς περνούσε φτερωτός πάνω απ' αυτόν, του κατάφερε ένα τρομερό χτύπημα με τον περυστήρα του στον κρόταφο. Ήταν τόσο δυνατό το επίδεξιο αυτό χτύπημα, ώστε ο Ίνδος κυλίστηκε κατάγής νεκρός!...

Η υπέροχη αυτή άνδραγαθία ήταν το τελευταίο έπεισόδιο της μάχης.

Οι Ίνδοι άποσώθηκαν και χάθηκαν μέσα στο σκοτάδι.

Ο τόπος γύρω ήταν γεμάτος πτώματα. Ωστόσο, οι χρυσοθής κάθισαν γύρω στις φωτιές να ξεκουραστούν και να δέσουν τις πληγές τους, πριν θάψουν τους συντρόφους τους.

— Τον άτυχο τον Βενίτο! είπε ο Βάρ-γιας στον Όρρη. Σκοτώθηκε πρώτος. Ο Θεός άς άναπαύη την ψυχή του.

— Το πιο λυπηρό, άποκρίθηκε ο Όρρης, είναι ότι σκοτώθηκε κι' ο γενναίος Κουχίλλος, ο άδής μας.

Ο Διάς άκουσε τα λόγια του Όρρη και τον κύτταζε θυμωμένα.

— Το χτύπημα πούφαγες κατακέφαλα από τον Ίνδο, του είπε, σου σκότισε το μυαλό. Για ποιόν γενναίο Κουχίλλο μιλάς; Αυτός ο άχρείος είναι ή αιτία που χάσαμε άποψε καμμία είκοσαριά συντρόφους μας. Αυτός παρέσυρε ως εδώ τους Ίνδους. Μα ο Θεός τον τιμώρησε.

Ξαφνικά ενώ οι χρυσοθής μιλούσαν, οι Ίνδοι ξαναπαρουσιάστηκαν πίσω από τα δέντρα.

— Ά, τους άχρείους! φώναξε ο Πέτρος Διάς. Το αίμα που χύθηκε, τους έχει έρεθίσει, τους σκύλους! Άς τους κυνηγήσουμε σύντροφοι. Έμπρός!...

Κι' άμέσως, ο άκούρατος κι' άφοβος αυτός πολεμιστής, πηδύσε στ' άλογο του κι' έτρεξε έξω από την κατασκήνωσι. Πολλοί από τους χρυσοθής έτρεξαν να τον άκολουθήσουν. Σε λίγο δεν άκουγόταν παρά ο καλπασμός των άλόγων τους, μακριά, μέσα στο δάσος. Οι φωτιές της κατασκήνωσεως είχαν άρχισή να σβύνουν.

Οι χρυσοθής είχαν βυθιστή στον ύπνο. Σκοτάδι σκέπαζε το πεδίο της μάχης...

Τη στιγμή αυτή, μία σκιά πλησίασε σε μία απ' τις φωτιές. Έσκυψε, πήρε ένα κουτόσυρο άναμμένο, προχώρησε ανάμεσα στα πτώματα των νεκρών κι' άρχισέ να φωτίζει και να κυττάζη προσεκτικά τα πρόσωπα των σκοτωμένων.

Φαίνονταν σαν να ζητούσε κάποιον και να μη τον εύρισκε.

Έξαφνα ποδοβολήτ δυνατό άκούστηκε μακριά. Ήταν ο Διάς που γύριζε με τους ανθρώπους του απ' την κατοδίωξι των Ίνδων.

Ο άνθρωπος που κύτταζε τα πρόσωπα των σκοτωμένων, σηκώθηκε όρθιος.

— Σεις είσθε δόν Έστεβάν; του είπε ο Διάς μόλις τον αντίκρυσε. Τι φάχνετε να βρήτε ανάμεσα στα πτώματα;

Ο δόν Έστεβάν κούνησε με θυμό το κεφάλι του.

— Θα σας πω σε λίγο, άπάντησε. Για πέστε μου τώρα, τί κάνατε με τους Ίνδους;

— Όχι μεγάλα πράγματα. Σκοτώσαμε δυο-τρεις, άλλα σκότωσαν κι' αυτοί έναν απ' τους συντρόφους μου. Ωστόσο, αν θέλετε να μάθετε τί σχεδιάζουν εναντίον μας, μπορείτε να ξετάσετε τον αίχμαλτο που έπιασα.

Μόλις είπε τα λόγια αυτά ο Διάς έτρεξε προς το μέρος πούχε ξεκαθαλίκεψι. Πίσω απ' τ' άλογο του ήταν δεμένος γερά, με σχοινί, ένας άμορφος όγκος.

— Χίλιος διάβολοι! ούρλιαξε ο Διάς, μόλις έρριξε ένα ματιά στον αίχμαλτο του.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ο δόν Έστεβάν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Η συνέχεια

Τα δώρα...

ΤΑ ΠΑΡΑΦΕΝΑ της ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Το επάγγελμα του ζητιάνου

Σε καμία χώρα του κόσμου η έπαιτεια δεν ήκμασε τόσο όσο στην Αγγλία. Σε μία εφημερίδα του Έδιμβούργου του έτους 1890 βραβεύεται η ακόλουθη αγγελία:

«Ενοικιάζω κατάλληλη θέσι για ζητιάνο στην πιο πλούσια συνοικία της πόλεως. Οι διαβάται που περνούν από εκεί είναι όλοι άνθρωποι με πολύ καλή καρδιά. Ζητώ ως ενοίκιο 30 σελλίνια την εβδομάδα».

Φαντασθήτε τώρα πόσα θα έπρεπε να κερδίσει ο ζητιάνος, για να μπορεί να πληρώσει ενοίκιο μιάμιση λίρα την εβδομάδα!

Δυο αιώνες πρωτίτερα, κατά τα τέλη δηλαδή του 17ου αιώνα, ο διευθυντής της αστυνομίας των Παρισιών υπερηφανεύονταν ότι, χωρίς στα διαστήματα μέσα που έλαβε, ο αριθμός των ζητιάνων στη γαλλική πρωτεύουσα είχε περιορισθεί σε 80.000! Από ένα έγγραφο του της 1ης Ιανουαρίου 1693, μαθαίνουμε ότι είχε ιδρύσει κοντά στην πύλη του Αγίου Μαρτίνου ένα ίδρυμα, όπου οι ζητιάνοι «μπορούσαν να μάθουν να εργάζονται και να κερδίζουν το ψωμί τους».

Μία περιεργή ανδρική μόδα

Μία περιεργή μόδα εμφανίσθηκε το 1798 στο Λονδίνο. Οι δαυδότες καλ-

λούσαν πάνω στο δέρμα τους στήθη από κέρι, όμοια ακριβώς με τα γυναικεία. Η εφημερίδα «Μόντλιν», της 26 Ιανουαρίου 1798, σχολιάζοντας αυτό το γεγονός, λέει ότι «οι νεαροί έρωτιδείς ήλπιζαν μ' αυτό τον τρόπο ότι θα συγκινούσαν ευκολότερα τις γυναικείες καρδιές». Η μόδα αυτή, όμως, όπως μας πληροφορεί η ίδια εφημερίδα, κράτησε μόνο μερικούς μήνες.

Ένα περιπευδαστο ζήτημα

Το 1847 η γαλλική Ακαδημία των Επιστημών απασχολήθηκε σε επτά διαδοχικές συνεδριάσεις με το έξης περιπευδαστο ζήτημα: Τί πρέπει να κάνει ο δόγος μίας αμαρτωλίας αν ξεσπάσει ξαφνικά θυελλα, να συνεχίσει το δρόμο του ή να σταματήσει επί τοπου; Και οι δυο απόψεις υποστηρίχθηκαν με σοβαρώτατα επιχειρήματα. Και, στο τέλος, το ζήτημα έμεινε αλυτο...

Τα γυμνά μπράτσα της μπαλλχερίνας

Το 1794, μία μπαλλχερίνα, όνοματι Μπιάνκα Καρλέτι, τόλμησε να εμφανισθεί σ' ένα θέατρο του Βερολίνου με γυμνά μπράτσα. Το κοινό αναστατώθηκε αμέσως και την ανάγκασε με ζωηρές αποδοκίμασιες να ξαναμπή στη σκηνή. Την άλλη μέρα, οι εφημερίδες εκκαυτηρίασαν το γεγονός και ένας κριτικός ζήτησε να της κόψουν τα χέρια από τους ώμους για να γίνει το παθια της μάθημα και στις άλλες χορεύτριες που θα αποφασίζαν να μιμηθούν το παράδειγμά της. Η πρότασις αυτή βρήκε απήχρησι στο πλήθος και, κατά το μεσημέρι, πυκνές μάζες άρχισαν να συγκεντρώνονται κάτω από το σπίτι της δαυδής, μπαλλχερί-

νας. Η σωτηρία της όφειλεται στην έγκαιρη επέμβαση της εφίππου αστυνομίας, που έκαμε αλλεπάλληλες επελάσεις για να διαλύσει τα εξαγριωμένα πλήθη. Στο τέλος, έβαλαν την Μπιάνκα Καρλέτι μέσα σ' ένα κλειστό άμαξι και, με τη συνοδεία ενός ολοκληρου συνταγματάρχη της φρουράς, την ώδηγησαν έξω από τα σύνορα της Πρωσίας.

Έρωτικό γράμμα 400 σελίδων!

Η μεγαλύτερη έρωτική έπιστολή που γράφθηκε ποτέ είναι εκείνη που έστειλε στη βασίλισσα Έλισάβετ ένας θαυμαστής της. Αποτελείται από 400 πυκνογραμμένες σελίδες. Δυστυχώς, το όνομα του φλυαρου αυτού έρωτευμένου δεν διακρίνεται στο τέλος της έπιστολής, που ξεκινάει από ένα πάθος φλογερό, αλλά ασυνάρτητο.

Περί χερσάθηκε ή Νέα Υόρκη

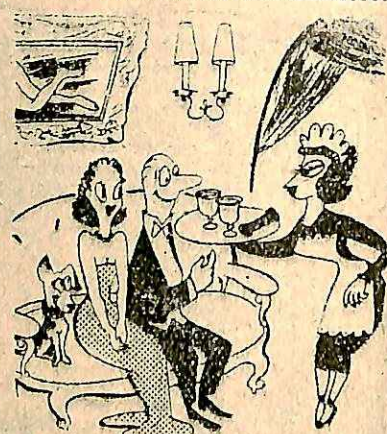
Το νησί, όπου είναι κτισμένη η Νέα Υόρκη, αγοράσθηκε το 1668 από μερικούς Άγγλους άπαίκους, που έδωσαν στους Ιθαγενείς τα κάτωθι είδη: 10 υποκάμισα, 30 λευκάρι κάλτσες, 10 όπλα, 30 σφαίρες, 30 λίμπρες μπαρούτι, 30 άζινες, 30 κατασφαλες και ένα θηγάδι.

Τα έχασαν των παλκιών ηθεσίων

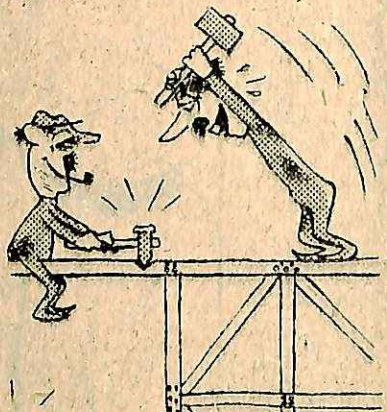
Σ' ένα φύλλο της «Εφημερίδας της Λειψίας» του έτους 1829, δημοσιεύεται η ακόλουθη ανακοίνωσις: «Σήμερα στο θέατρο της πόλεως θα δοθεί η ίπποτική κωμωδία «Φριντολίν». Οι εισπράξεις θα διατεθούν αποκλειστικά για την απελευθέρωσι μου από τις φυλακές, όπου βρισκομαι από τέσσερες βδομάδες, κρατούμενος για κρη. Είμαι ευγνώμων προς το αξιοτίμο κοινό, που με την προθυμία συμβολή του θα μου ξαναδώσει την ελευθερία μου. Μπέτμαν, διευθυντής του θεάτρου της Λειψίας».

Μία παραβίασις των νημών του πολέμου

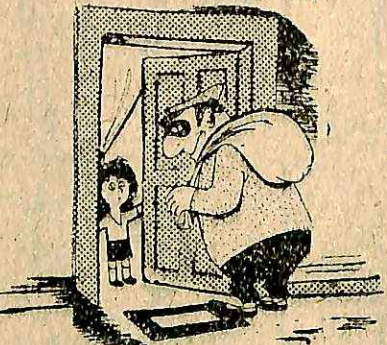
Κατά τη μάχη του Βαμπεργκ, το 1794, οι Γάλλοι χρησιμοποιούσαν ένα αερόστατο που πεταξε πάνω από τις αυστριακές γραμμές. Ένας αξιωματικός που βρισκόταν μέσα σ' αυτό μετέδιδε με σήματα τις κινήσεις των εχθρικών στρατευμάτων. Οι Αυστριακοί ζήτησαν αμέσως να καταπαύσει το πύρ και, λίγη ώρα αργότερα, μερικοί ανώτεροι αξιωματικοί εμφανίσθηκαν στο γαλλικό στρατηγείο, όπου διερρατυρήθησαν με τον πιο έντονο τρόπο για την παραβίασι αυτή των νημών του πολέμου. Στο τέλος, οι Γάλλοι αναγκάσθηκαν να υπαχθούν σ' αυτήν την παραβίασι και έτσι μόνον οι Αυστριακοί έπεισθησαν να συνεχίσουν τη μάχη, που, άλλωστε, την έχασαν.

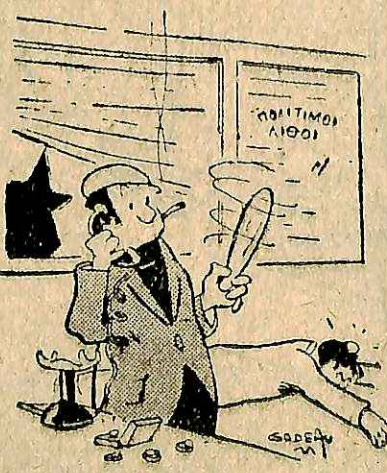
— Έφερα κάτι και για τους τρείς σερς!...

— Ένα ακόμη χτύπημα και το κόψαμε αυτό το παλιοσίδηρο!...

— Είμαι μόνι! Ο μπαμπάς και η μαμά πηγαν στον κινηματογράφο!...
— Τόσο το καλύτερο... Είμαι ο Άη Βασίλης!...

— Έμπρός, χρυσή μου, ποιά δαχτυλίδι είπες να σου πάρω;... Έκείνο με το ραμπίνι ή εκείνο με το σμαράγδι;

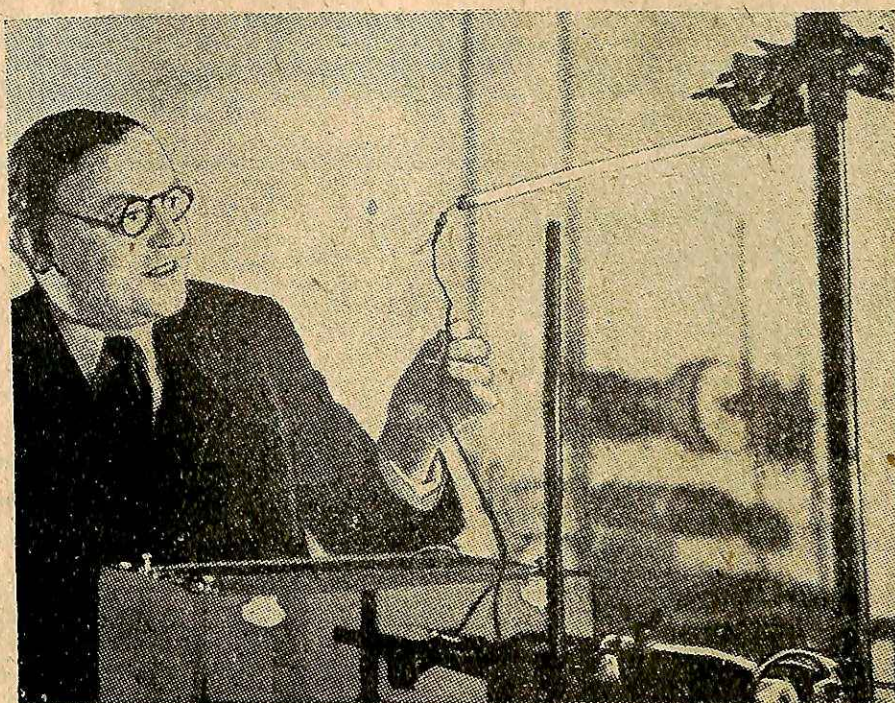
ΔΙΠΛΑ στους πρωτοπόρους του άγώνος των μικροβίων — τον Παστερ, το Λίστερ, τον Κόχ, τον Έρλιχ — άξίζει να πάρη θέσι κι ο Χάρβεϊ Ρέντσελ, ένα χωριατόπουλο απ' την Πενσυλβανία, που πρόσφερε στην Έπιστήμη ένα νέο και ισχυρό μικροβιοκτόνο όπλο: τη λάμπα υπεριώδων ακτίνων «στεριλάμπ», που το άδυατο μπλε φως της σκοτώνει τα μικρόβια κατά δισεκατομμύρια.

Ο Ρέντσελ θα περνούσε ασφαλώς δλη τη ζωή του ως άγροκτηματίας, δίχως μία τυχαία σύμπτωση: ένας αλήτης, που τον είχαν κατεβάσει από ένα τραίνο γιατί ταξίδευε λαθραία, ζήτησε άσυλο στη μοναχική φέρμα των Ρέντσελ. Ήταν άλλοτε καθηγητής πανεπιστημίου, κι είχε καταντήσει σ' αυτά τα χάλια απ' το πάθος του για το άλκοολ. Ο Χάρβεϊ Ρέντσελ, παιδί ακόμη, εργαζόταν στο κτήμα.

— Έσύ πρέπει να σπουδάσεις στο πανεπιστήμιο! του είπε ο αλήτης. Έχεις πολλή αντίληψη.

Ο Χάρβεϊ δεν είχε προχωρήσει περισσότερο απ' το δημοτικό σχολείο. Αλλά ο πρώην καθηγητής έγκαταστάθηκε στο κτήμα κι άρχισε να του δίνει μαθήματα, στις ώρες που του άφιναν ελεύθερες οι γεωργικές εργασίες. Έτσι, στα 18 χρόνια του, ο Ρέντσελ μπόρεσε να έγγραφη στο πανεπιστήμιο του Πρίνσετον. Διακρίθηκε δέ τόσο στη Φυσική, ώστε μετά λίγα χρόνια έγινε καθηγητής του πανεπιστημίου του Μισσούρι.

Συγχρόνως ησχολείτο με διάφορες έρευνες, σχετικές με το φως. Απ' το

Ο Άμερικανός έπιστήμων Χάρβεϊ Ρέντσελ σκοτώνει τα μικρόβια με τη λάμπα υπεριώδων ακτίνων «στεριλάμπ»...

πει νάχουν οι άκτινες. Μιά περιεργή παρατήρησι, που έκαμε στα νέα πειράματά του, ήταν η έξης: Οι άκτινες σκοτώναν

Οι λάμπες «στεριλάμπ» δοκιμάσθηκαν για πρώτη φορά στο χειρουργείο ενός μεγάλου νοσοκομείου. Το αποτέλεσμα ήταν να μην παρουσιασθή καμία μετεχειρητική μόλυνσις, σε χιλιάδες έγχειρήσεις. Γιατί οι υπεριώδεις άκτινες απαστερίωναν τελείως το περιβάλλον.

ΤΟ ΦΩΣ

που σκοτώνει

ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ

Η λάμπα υπεριώδων ακτίνων του κοδηγητού Ρέντσελ

τα μικρόβια άλλοτε σε μεγαλύτερο κι άλλοτε σε μικρότερο χρονικό διάστημα, μολονότι είχαν πάντοτε την ίδια έντασι. Ο Ρέντσελ αναζήτησε και βρήκε την έξηγησι: Σε ώριμες περιόδους της ζωής τους, τα μικρόβια είναι πιο εύασθητα στις υπεριώδεις άκτινες, κι επομένως σκοτώνονται εύκολότερα.

Κατόπιν, ο Ρέντσελ έκαμε άλλα πειράματα, σχετικά με την πρακτική χρησιμοποίησι των υπεριώδων ακτίνων για την αποστείρωσι του αέρος. Έβαλε δοχεία με θρεπτικά υγρά σε διάφορα μέρη ενός δωματίου και διασκορπίζε στον αέρα ειδικά μικρόβια που φωσφορίζουν στο σκοτάδι. Έπειτα εξέταζε τα υγρά αυτά στο σκοτάδι, ώστε να βλέπη μόνο τα φωτεινά μικρόβια. Έτσι, διαπίστωσε ότι, στα μέρη του δωματίου, όπου έπεφταν οι άκτινες των «στεριλάμπ», εξαφανίζονταν τελείως τα μικρόβια.

Κατόπιν, ο Ρέντσελ θέλησε να εξακριβώσει αν οι υπεριώδεις άκτινες σκοτώνουν επίσης και τους νοσοκόμους ιούς, που προκαλούν ένα πλήθος ασθενειών. Για τα πειράματα αυτά μεταχειρίσθηκε ένα είδος ιού που καταστρέφει τα μικρόβια (βακτηριοφάγος). Προέθετε σ' αυτόν μία μικροβιακή καλλιέργεια, βολή απ' τα μικρόβια που περιείχε. Σε λίγο, το υγρό γινόταν τελείως διαυγές, πράγμα που έδειχνε ότι ο ιός είχε καταστρέψει όλα τα μικρόβια. Αν όμως ο ιός αυτός είχε υποστεί προηγουμένως την επίδρασι υπεριώδων ακτίνων, έχανε τη δύναμι να εξοντώσει τα μικρόβια και να καθαρίσει το υγρό. Έτσι απέδειχθη ότι οι υπεριώδεις άκτινες σκοτώνουν και τους ιούς.

Σήμερα οι λάμπες αυτές χρησιμοποιούνται σε πολυάριθμα σχολεία, νοσοκομεία, εργοστάσια, κλπ. Με τις άκτινες τους, αποστειρώνονται διάφορα τρόφιμα, πριν κλεισθούν σε κουτιά ή σε αεροστεγή δοχεία. Σε ύφαντουργεία καταστρέφουν μικροοργανισμούς βλαβερούς για τις ύφαντικές ίνες, σε ρεστωράν και μπαρ αποστειρώνουν τα ποτήρια και τα σεβίτσια.

Σε διάφορα πρότυπα άγροκτηματα, υπάρχουν «στεριλάμπ» στα βουστάσια για την αποστείρωσι του γαλακτος για την κατέσσια, για την προφύλαξι των τουλερικών απ' τις επιδημίες και για την ταχύτερη ανάπτυξι των κλωσσόπουλων. Τελευταίως, κατασκευάσθηκε μία τέτοια λάμπα ακόμη τελειότερη, με διπλάσια δύναμι και με μισή τιμή. Έχει σχήμα σωληνός μήκους 90 πόντων, καταναλίσκει ηλεκτρισμό 25 βατ και σκοτώνει τα μικρόβια αστραπιαία, μόλις γυρίσει κανείς το διακόπτη της.

Το όνειρο του δόκτορος Ρέντσελ είναι ν' αποκτήσει κάθε σπίτι μία λάμπα «στεριλάμπ», για ν' απολυμαίνεται συνεχώς απ' τα μικρόβια.

Οι ένοικοι της στρατσφαίρας

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του Σουηδού μετεωρολόγου δόκτορος Έρρικ Μπόρν, η στρατσφαίρα και πιθανόν τα πρώτα στρώματα της ιονοσφαίρας διασχιζονται συχνά από κύματα έντομων χωρίς φτερά, που φέρονται προς διάφορες διευθύνσεις παρασυρμένα από τα ρεύματα του αέρος. Ο τρόπος με τον όποιον τρέφονται αυτά τα έντομα παραμένει ακόμη μυστηριώδης.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕΙΣ

Η αυτοδυσία της κομήσεως ντέ Λαβαλέτ

Ναπολέων είχε χάσει δυο φορές το θρόνο του.

Η πρώτη παραίτησή του έγινε στις 11 Απριλίου του 1814. 'Αλλ' έπειτα από ένα περίπου χρόνο, ο Κορσικανός εγκατέλειψε τη νήσο της 'Ελβας που είχε ορίσει ως τόπος διαμονής του και στις 7 Μαρτίου του 1815 αποβιβάσθηκε στις ακτές της Προβηγκίας. Μερικές μέρες αργότερα στις 20 Μαρτίου, δρισκόταν κι' όλες στα ανάκτορα του Κεραμεικού.

'Αλλ' η νέα περίοδος της εξουσίας του δεν κράτησε περισσότερο από 100 μέρες. Στις 18 Ιουνίου, το ναπολεόντειο οικοδόμημα κατέρρεε σε ερείπια, έπειτα από την πανωλεθρία του Βατερλώ.

Τι είχε συμβή κατά το διάστημα αυτό;

Οι Βουρβώνοι, ξαναγυρίζοντας το 1814, είχαν φερθή με έπιείκεια απέναντι των Βοναπαριστών. Πολλούς απ' αυτούς, που κατείχαν ανώτερα αξιώματα στην πολιτεία, είχαν διατηρήσει στις θέσεις τους και σε πολλούς άλλους παρέχωρησαν τίτλους, προνομία και επιχορηγήσεις. Γιατί η προσπάθειά τους έτεινε στο να συμφιλιώσουν την επαναστατική με τη μοναρχική Γαλλία.

'Αλλ' όταν ο Κορσικανός εμφανίσθηκε και πάλι στο Παρίσι, οι παλαιοί σύντροφοι και συνεργάτες του, που είχαν διατηρηθή στις θέσεις τους από τους Βουρβόνους, τάχθηκαν άμέσως με το μέρος του.

Έτσι, οι Βουρβώνοι, ξαναγυρίζοντας στην αρχή το 1915, δεν είχαν παρά μία μοναδική σκέψη: να τιμωρήσουν τους «προδότες των εκατό ημερών». Σ' αυτό παραινούντο επίσης από δυο έπιφανείς... βοναπαριστές, τον Φουσε και τον Ταλλεϋράνδω, που είχαν προδώσει διαδοχικά τους Βουρβόνους και το Βοναπαρτή, για να εξασφαλίσουν τα αξιώματα και τα προνόμια των.

Ένα κύμα εκδικήσεων άρχισε τότε σ' όλη τη Γαλλία. Ο στρατάρχης Νεϋ συνεληφθη άμέσως και καταδικάστηκε σε θάνατο. Έπειτα ήλθεν η σειρά του κόμητος ντέ Λαβαλέτ, που ήταν άλλοτε ύπατος της του Ναπολέοντος και ύπουργός των Ταχυδρομείων.

Η σύλληψή του διετάχθη στις 18 Ιουλίου και, αν πραγματοποιήθηκε, αυτό

οφείλεται σε λάθος του ίδιου του ντέ Λαβαλέτ.

Στις έπτά το πρωί αυτής της ημέρας, ο άστυνόμος Ζολύ, που ήταν παλός βοναπαριστής και είχαν ευεργετηθή άλλοτε από τον Λαβαλέτ, πήγε στο σπίτι του κόμητος και ζήτησε να τον ιδεί.

— 'Ο κύριος κόμης είνε ακόμη στο κρεβάτι του, απάντησε ο ύπηρετης του.

— Καλά, είπε ο Ζολύ. Με γνωρίζεις, δεν είν' έτσι;... Πες λοιπόν, στον κύριο σου ότι έχω ένα ένταλμα συλλήψεως έναντίον του και... θα ξαναγυρίσω στις έντεκα... Κατάλαβε, παιδί μου;

Ο ύπηρετης κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

Ο Ζολύ ξαναγύρισε στις έντεκα. 'Αλλ' αυτή τη φορά δεν ήταν μόνος.

Συνοδευόταν από τέσσερες άστυφύλακες.

Περίμενε, φυσικά, ότι δεν θάδρισκε τον Λαβαλέτ. Θα έκανε τότε μία τυπική έρευνα στο σπίτι του και όλα θα τελείωναν.

'Αλλ' ο Λαβαλέτ δεν είχε πάρει στα σοβαρά αυτή την προειδοποίησι. Και έμφανίστηκε μπροστά στους άστυνμικούς.

Ο Ζολύ τα έχασε. Και, προχωρώντας προς το μέρος του, του είπε σιγά:

— Κύριε κόμη, σάς είχα προειδοποιήσει... Φυγείτε τώρα, τουλάχιστον...

Πετάξετε αυτό το βάζο που βρίσκεται στην ταξέρα προς το μέρος μου και πηδήστε από το παράθυρο στον κήπο...

Σας υπόσχομαι ότι κανείς δεν θα σας καταδιώξει...

'Αλλ' ο Λαβαλέτ δεν κινήθηκε από τη θέση του.

Ο Ζολύ άπλωσε τότε το χέρι στον ώμο του.

— Εν όνόματι του νόμου, σάς συλλαμβάνω, είπε.

Δυο μέρες αργότερα, έγινε η δίκη του. Και το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο.

Τον έρριξαν τότε σ' ένα κελλί της Κονσιερζερι όπου δισκόταν επίσης και ο στρατάρχης Νεϋ.

Οι δυο κατάδικοι ήταν βέβαιοι πως η ποινή τους δεν έπρόκειτο να εκτελεσθή. Και δεν άνησχυούσαν καθόλου.

'Αλλ' ένα πρωί, ο Λαβαλέτ, ξυπνώντας από τον ύπνο του, είδε πως ήταν μόνος μέσα στο κελλί του.

— Και ο στρατάρχης; ρώτησε το δεσμοφύλακα 'Εμπέολ, που του πήνε έπει-

τα από λίγη ώρα το πρόγευμά του.

— Τον εξέτελεσαν.

— Στη λαιμητόμο;

— Όχι. Τον τουφέκισαν.

— Και πώς δεν κατάλαβα τίποτε;

— Ρώτησε ο Λαβαλέτ.

— Σας είχαν ρίξει ένα ναρκωτικό στο 'τίλλιο που σας έφεραν χθές το βράδυ μετά το φαγητό, απάντησε ο 'Εμπέολ.

Από αυτή τη στιγμή, ο Λαβαλέτ κατάλαβε πως τα πράγματα ήταν πολύ περισσότερο σοβαρά από ό,τι φανταζόταν. Και είδωποισε τη γυναίκα του.

Η κόμηςσα ντέ Λαβαλέτ ελάτρευε τον άντρα της. Και άρχισε να τρέχει δεξιά κι' άριστερά για να τον σώσει. 'Αλλά όλοι της έδιναν μόνον ύποσχέσεις. Μία μέρα, τέλος, με τη βοήθεια του στρατάρχου ντέ Μαρμόν, κατώρθωσε να χωθή κρυφά στο Κεραμεικό και πήγε να πείσει στα πόδια του Λουδοβίκου 18ου, την ώρα που έβγαίνει από το παρεκκλήσιο των ανάκτορων, όπου είχε παρακολουθήσει την παρωινή λειτουργία.

— Χάριστε του τη ζωή, Μεγαλειότατε, φώναξε η δυστυχισμένη.

— Συμμερίζομαι τη λύπη σας, απάντησε ο βασιλιάς. 'Αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτε. 'Ο άντρας σας ανήκει στη δικαιοσύνη.

Και η τελευταία ελπίδα είχε χαθή.

Η κόμηςσα ντέ Λαβαλέτ κατέστρωσε τότε ένα τολμηρό σχέδιο για να σώσει τον άντρα της από το έκτελεστικό απόσπασμα.

Κατάφερε έχοντας ειδική άδεια, να πηγαίνει κάθε μέρα στο κελλί του συζύγου της και να γευματίζουν μαζί. Την ημέρα εκείνη, που πήγε να του πη το σχέδιό της, ήτανε Τρίτη. Την επόμενη Πέμπτη, θα γινόταν η εκτέλεσή του.

— Δεν έχουμε καμμία ελπίδα από πουθενά, του είπε. Πρέπει λοιπόν ό,τι κάνουμε να το κάνουμε μόνονι μας. 'Ακουσε τι σκέφτηκα: Στις 8 απόψε θα βγής από το κελλί σου, ντυμένος τα δικά μου φορέματα, και συνοδευόμενος από την ξαδέρφη μου (είχε πραγματικά φέρει μαζί της τη δίδα Ντυμπούρ). Θ' ανέβης στο φορείο μου και θα πιάς στην οδό Σαιν-Πέρ, όπου θα σε περιμένει ο κ. Μπωντέλ μ' ένα άμαξι, για να σε οδηγήσει σ' ένα καταφύγιο. Εκεί θα μείνης ως που να σε βγάλουμε χωρίς κίνδυνο από τη Γαλία.

Ο ντέ Λαβαλέτ τάχασε, ακούγοντας την πρότασι αυτή της γυναίκας του. Δοκίμασε να της πη πως η ιδέα της ήταν άπραγματοποίητη, αλλ' εκείνη τον διέκοψε:

— Δεν θέλω παρατηρήσεις, του είπε. Θα πεθάνω αν πεθάνης. Είμαι βέβαιη πως θ' απετύχης, γιατί ο Θεός θα με λυπηθή!

— 'Αλλά τί θα γίνης εσύ, μένοντας στη θέση μου; Δεν ξέρεις τί κτήνη είναι αυτοί; Πώς μπορώ ν' άνεχθώ...

'Αλλ' η γυναίκα του δεν τον άφησε να εξακολουθήσει. Είχε γίνει τόσο χλωμή, κι' έπεμνε τόσο πολύ, ώστε ο ντέ Λαβαλέτ δέχτηκε, αφού όμως την παρακάλεσε ν' αναβάλουν για την άλλη μέρα την απόπειρα, γιατί θάπρεπε να είδωποιηθί το άμαξι να τον περιμένει πιο κοντά στη φυλακή.

Την άλλη μέρα, η γυναίκα του ήρθε στις πέντε το απόγευμα στο κελλί του, συνοδευόμενη, αυτή τη φορά, από την κόρη τους 'Ενσείπε και στους δυο το σχέδιό της, που το είχε προετοιμάσει σ' όλες του τις λεπτομέρειες, και τους έβαλε να της έπαναλάβουν τι θα κάνη καθένας τους, για νάναι ήσυχη πως δεν εξέχασαν τίποτε.

Τέλος, τους σεβρίρισε να φάνε. Την ώρα, που πήγαν να καθίσουν στο τραπέζι, μπήκε μέσα η κ. Ντυτουά, που είχε

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ.

συνδεθεί τη γυναίκα του ντέ Λαβαλέτ, και που εκείνη την είχε αφήσει στο θεωφείο αντίκρου στο μικρό δρόμο ντυ 'Αρλαί. Εκεί το φορείο σταμάτησε, η πόρτα άνοιξε κι' ο φίλος του ντέ Λαβαλέτ Μπωντέλ του έδωσε το χέρι, λέγοντας με δυνατή φωνή:

— Μπορούσε να ταραχθή και να τα χάσει κι' έτσι να τους προδώσει χωρίς να θέλη. 'Επί πλέον, την είχαν πειράξει τα κάρβουνα της σόμρας, κι' ήταν έτοιμη ν' άρchiση τις νευρικές της κρίσεις...

'Αλλ' η κ. ντέ Λαβαλέτ της έπεδλήθηκε.

— Πάρε αυτό το μπουκαλάκι με τα άλατα, της είπε, και μη δγάλης τσιμουδιά, γιατί είμαστε όλοι χαμένοι. Σε μία ώρα θάσαι έξω, θα σε χτυπήσει ο καθαρός αέρας και θα συνέλθης.

Στις έξη και τέταρτο, το δειπνο τους είχε τελειώσει, με πολύ κόπο, γιατί όλοι τους ήταν, φυσικά, καταταραχμένοι.

Η κ. ντέ Λαβαλέτ έστειλε τον ύπηρετή της να είδωποιήσει τους βαστάζους του φορείου (είχε έρθει μ' ένα από τα είδικα εκείνα φορεία, που έμοιαζαν σαν κουδουκλίκια, και που ήταν της μόδας τότε) νάναι έτοιμοι, κι' έπειτα έστειλε τον άντρα της να μεταμφιεστή, πίσω από ένα παραβάν. Πήγε κι' αυτή μαζί του, του φόρεσε τα ρούχα της, το καπέλλακι της, και του είπε:

— Μην ξεχάσης να σκύβης όταν περνάς από πόρτες, για να μη σου πέση το καπέλλο.

Ο θυρωρός, είπε στη γυναίκα του ο ντέ Λαβαλέτ, έρχεται κάθε βράδυ, μόλις φύγης εσύ. Να μείνης πίσω από το παραβάν και να κάνης λίγο θόρυβο, μετακινώντας κανένα έπιπλο, για να νομισθί πως είμαι εγώ.

— Μείνε ήσυχος. 'Αντίο, κι' ο Θεός βοηθός.

Σφίξανε μόνο τα χέρια και κυττάχτηκαν στα μάτια, αποφεύγοντας να φιληθούν, γιατί φοβόντουσαν μήπως η συγκίνησι τους λυγίσει.

Ο κόμης χτύπησε το κουδούνι, κι' όταν του άνοιξαν την πόρτα, πέρασε πρώτος, σκύβοντας το κεφάλι του, κάτω από το πλατύγυρο γυναικείο καπέλλο. Πίσω του έρχόταν η κόρη του και, τελευταία, η κ. Ντυτουά.

Αυτός κρατούσε ένα μαντήλι στο πρόσωπό του, προσποιούμενος ότι έκλαιγε, και, κρατώντας το μπράτσο της κόρης του, προχώρησε με βήμα που προσπαθούσε να είναι σταθερό.

— Φευγείτε πολύ νωρίς σήμερα, κυρία κόμηςσα, είπε ο θυρωρός.

Ο ντέ Λαβαλέτ περιορίστηκε, να βγάλει ένα άναρθρο ήχο από το λάρυγγά του κι' εξακολούθησε το δρόμο του.

Στην έξοδο του διαδρόμου, ήτανε πανύχτα και μέρα, ένας φρουρός, κατότε, σέ μία πολυθρόνα, κοντά στη θισμένη πόρτα. Ο φρουρός κύτταξε τον ντέ Λαβαλέτ, αλλά δεν άνοιξε την πόρτα. Ο κατάδικος άναγκάστηκε να πε-

ράσει το χέρι του από το κιγκλίδωμα, για να τον είδωποιήσει.

Όταν βγήκαν έξω, κατέβηκαν τη σκάλα, που οδηγούσε στην αυλή. Εκεί ήταν καμμία είκοσαριά χωροφύλακες, με τον αξιωματικό τους έπικεφαλής, που περιμέναν να ιδούν την κ. Λαβαλέτ να περάσει.

Ο ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους, με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα.

Έφτασε, τέλος, εκεί όπου τον περίμενε το φορείο. 'Αλλά δεν ύπρχε κανένας εκεί: ούτε ύπηρετης, ούτε βαστάζος!

Η κόρη του κι' η κ. Ντυτουά στέκονταν σαν αγάλματα πλάι στο φορείο, ο σκοπός ήταν σ' έξη βημάτων απόστασι και τους παρακολουθούσε, κι' ο ντέ Λαβαλέτ νομίζε πως έφτασε πιά η τελευταία του ώρα.

Όλα αυτά δεν βάσταξαν παραπάνω από δυο λεπτά, αλλά για τον ντέ Λαβαλέτ φάνηκαν δυο αιώνες.

Τέλος, φάνηκε ο ύπηρετης του, που έσκυψε και του είπε στο αυτί:

— Μας είχε φύγει ένας βαστάζος, αλλά βρήκα έναν άλλον.

Μπήκε άμέσως μέσα στο φορείο, που το σήκωσαν οι βαστάζοι και, διασχίζοντας την αυλή της φυλακής, βγήκαν, έπιτέλους, έξω.

Προχώρησαν έτσι ως το Και ντέξ 'Ορφέο αντίκρου στο μικρό δρόμο ντυ 'Αρλαί. Εκεί το φορείο σταμάτησε, η πόρτα άνοιξε κι' ο φίλος του ντέ Λαβαλέτ Μπωντέλ του έδωσε το χέρι, λέγοντας με δυνατή φωνή:

— Ξέρετε, κυρία κόμηςσα, έχετε να κάμτεε μίαν έπίσκεψι στον κ. Πρόεδρο.

Ο ντέ Λαβαλέτ κατέβηκε από το φορείο κι' έτρεξε προς το άμαξι, που τον περίμενε στο σκοτεινό δρομάκο.

Μόλις ανέβηκε απάνω, το άλογο ξεκίνησε με καλτσασμό.

Η κόρη του κι' η κ. Ντυτουά είχανε μείνει στο δρόμο, με τα μάτια δακρυσμένα, τρέμοντας ακόμη από το φόβο τους.

Ο άμαξας έστριψε σε λίγο το κεφάλι του, και τότε ο ντέ Λαβαλέτ είδε πως ήταν ο φίλος του κόμης ντέ Σανσόν.

— Πώς! 'Εσύ; του είπε κατάπληκτος.

— Ναι. Σου έχω μέσα στο άμαξι τέσσερα πιστόλια δίκαινα γεμάτα. 'Ελπίζω να τα μεταχειρισθής καλά, αν χρειασθί.

— Όχι, φίλε μου. Δεν θέλω να σε πάρω στο λαιμό μου. Προτιμώ να παραδοθώ...

— Τότε θα τα χρησιμοποιήσω εγώ! απάντησε απλά ο πιστός φίλος.

Ο ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Στο δρόμο, μέσα στο άμαξι, ο ντέ Λαβαλέτ έβγαλε τα ρούχα της γυναίκας του, κι' έμεινε μ' ένα κοστούμι τζοκεύ, που φορούσε από μέσα, έπιπιδες.

Όταν έφτασαν στη γωνιά της οδού Πλυμέ, έβαλε το μαντήλι στο παράθυρο του άμαξιού: Ήταν το σύνθημα. Κατέβηκε κι' ο Μπωντέλ, που τον περίμενε, τον πήρε και διέσχισαν το σκοτεινό δρόμο.

Έβρεχε ραγδαία, κι' ο ντέ Λαβαλέτ έχασε το ένα του παπούτσι. 'Αλλά προχώρησε πάντοτε. Μία - δυο φορές, διασταυρώθηκαν με χωροφύλακες, που έτρεχαν σαν τρελλοί, ψαχνοντας άσφαλώς για το δραπετή, χωρίς να φανταζονται πως ήταν ο τζοκεύ που προσπενούσαν.

Έφτασαν τέλος στην οδό Μπάκ στο σπίτι του Μπρεσσόν, που ήτανε τότε... 'Υπουργός των 'Εσωτερικών! Αυτός είχε αναλάβει να κρύψη τον δραπετή ντέ Λαβαλέτ, γιατί αυτόν και τη γυναίκα του, στην εποχή της Τροικοκρατίας, τους είχε κρύψει κάποιος άλλος κι' είχαν ορκισθί να κάνουν κι' αυτοί το ίδιο, αν παρουσιαζόταν ευκαιρία.

Αυτό το είχε μάθει η κ. ντέ Λαβαλέτ, κι' είχε βρή την κ. Μπρεσσόν, την παρακάλεσε και, τέλος, την έπεισε να βοηθήσει τον άντρα της.

Ο κόμης έμεινε έμεινε εκεί κρυμμένος δεκαοχτώ μέρες, ως που καταφερε να περάσει στην 'Αγγλία.

Μετά την δραπέτευσι του ντέ Λαβαλέτ, ακούσθηκαν μερικές φωνές συμπαθείας για τη γυναίκα του, που είχε δείξει τόση αυτοθυσία για να τον σώσει.

'Αλλ' οι κύκλοι του Κεραμεικού εμείναντο εναντίον της. Και την άφησαν να σαπίσει μέσα στη φυλακή.

Η κόμηςσα ντέ Λαβαλέτ έμεινε εκεί 15 ολοκληρά χρόνια. Οι Βουρβώνοι έξεδιώχθηκαν, τέλος, και το θρόνο κατέλαβεν ο δούξ της Αυστρίας. Ο ντέ Λαβαλέτ πήρε τότε χάρι και γύρισε από την εξορία του.

Ελευθερώθηκε βέβαια και η γυναίκα του, αλλά η δυστυχισμένη είχε χάσει τα λογικά της. Και δεν τα ξαναβρήκε ποτέ πιά...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

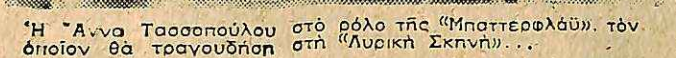
Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

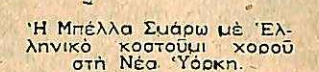
Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ντέ Λαβαλέτ πέρασε μπροστά τους με το μαντήλι πάντοτε στο πρόσωπο, χωρίς κανείς τους να ύποψιαστή τίποτα...

Ο κόμης ν

Ο Διαμαντόπουλος, ο δυνάμει θαυμάσαμε πέρσι στον «Ματωμένο Έργα του θιάσου Κούν, μας επεφύλ' Απέδειξε ότι συγκεντρώνει τα π... Και είνε πραγματικά άπολαυστικά Ντέ Φάλιπο» Αχ! αυτά τα φαντά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

(“Αννα - Μαρίνα Καλκούττα”)
 στο διά νύ σχηματισμό θίασο.
 και ό... μαχαρραγιάς!

Η Άννα Τασσοπούλου έχει τραγουδήσει αυτό το ρόλο στο μεγαλύτερο θέατρο της Κεντρικής Ευρώπης, υπό τη διεύθυνση διασημών καλλιτεχνών.

Κα Άννα Τασσοπούλου θ' αναχωρήσει, βαρύντονο, στην Ιταλία, όπου οι πόλεις, "Επειτα θα επιστρέψω" αποτελεί μόνιμο στέλεχος.

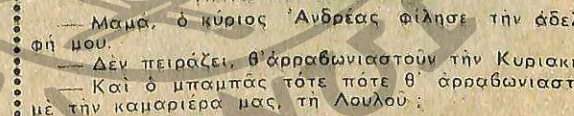
Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

«...πνευμασιμένους» ο τύπος του
του οποίου απεκοπή, όπως τον έχει δη-
μιουργήσει ο δημοφιλής καλλιτέ-
χνης μεταφέρεται και στην οθόνη.
Ο Μάρκοσις είναι κυριολεκτικά
αίσιος, όπως αυτή την εξαιρετική
απομνημόνευσή του.
— Σε φίλοι επίσης, πρόκειται
να γιορτάσουν και οι «Μικροί Ισχυροί»
του Χαροπόπουλου, με πρωταγωνί-
στρια την Έλλη Λαμπρινή.

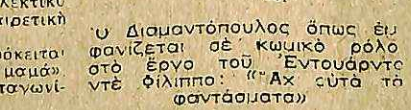
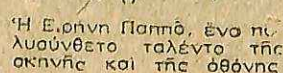
Ο Διαμαντόπουλος όπως έμ-
φανίζεται σε κωμικό ρόλο
στο έργο του Έντουαρντο
ντε Φίλιππο: «Αχ κύτα τὰ
φαντάσματα».

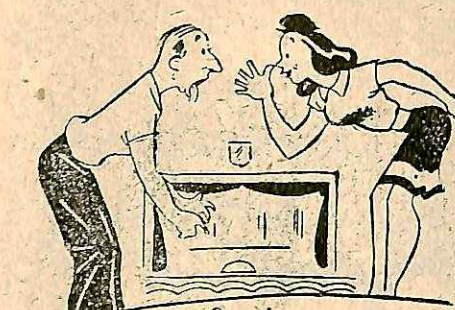
Κατόπιν αφού το αφήσετε να στεγνώσει τελείως, θα το βάλετε πάνω σ' ένα σκεύος της κουζίνας π.χ. στο φτιάσι με το όπριον μαζεύετε τα σκουπίδια, θα ρίξετε επάνω μια ποσότητα από ξηρά άνθη λεβάντας και θα άνψετε εύτο το χάρτι.

Στὸν Πειραιᾶ μῆκε σ' ἐνα ὕ-
δραϊκὸν κιδάκι πού δωρεᾶν τοῦ πα-
τρὸς γέ στην ἰδιαιτέρη πατρίδα του.
Ἐκεῖ αὐτοκτόνησε στὶς 28 Ἰα-
νουαρίου 1836. Τρεῖς μῆνες ἀπὸ-
θῶς μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατρὸς
του.

5

Η Κωμωδία μας

Ερωτικό τέννις

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Μπέσυ: Μία νεαρά κομψή δεσποινίδα με νοσητικές καμπυλότητες σε στυλ «πιν-άπ-γκρό», εξυπνά, γκριζογάνα μάτια και παρ-ζιάνικο πικάντικο ύφος. Τα περιποιημένα χεράκια της είνε μελανωμένα απ' την κορδέλλα της γραφομηχανής.

Ντίνος: Ένας κομψός χαριτωμένος νεαρός ως 26 χρονών, με αθλητικό σώμα και άρρενωπη όμορφιά.

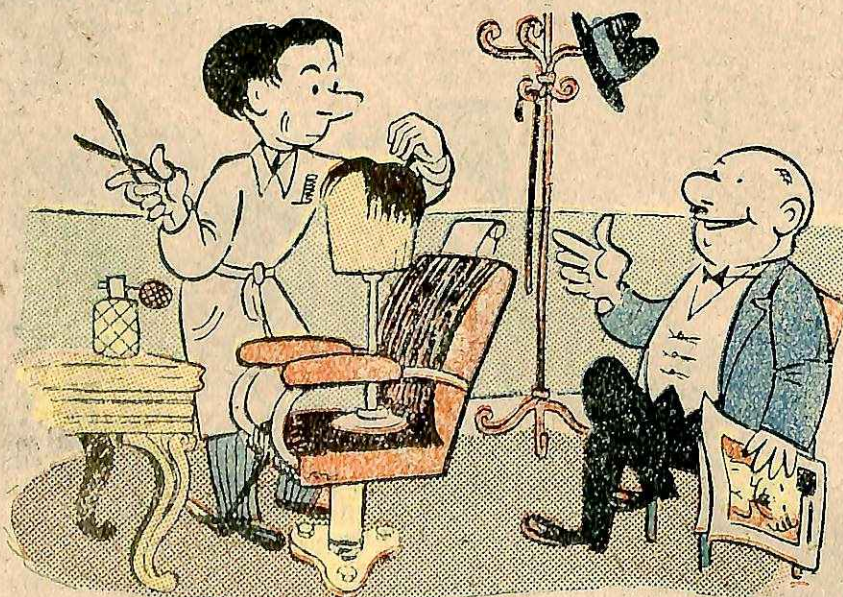
(Η σκηνή στα γραφεία μιάς μεγάλης βιομηχανίας σιγαρέττων. Η Μπέσυ μπαίνει μέσα στο κτίριο μ' ένα φρόντράκι και ρωτά στις «Πληροφορίες» που είνε το «Λογιστήριο». Της απαντούν και κατευθύνεται στο τμήμα που θέλει. Ο Ντίνος, με τα μαύρα προσθετά μανίκια της υπαλληλίας, εργαζεται μπροστά σε μιά μικρή αριθμομηχανή. Μόλις τη βλέπει, σηκώνεται και την πλησιάζει με χαμόγελο).

ΜΠΕΣΥ (σχεδόν ψυχρά): Καλημέρα... (Από μέσα της, με φανερά απογοήτευση): Μά τόσο μικρή θέσι έχει;

ΝΤΙΝΟΣ (με κάποια έκδηλη άμυνα): Καλημέρα... (Κυττάζει το ρολόι του). Μόνο που ήρθατε νωρίς. Τελειώνουμε σε δέκα λεπτά.

ΜΠΕΣΥ (Δεν πειράζει. Έρχομαι άλλη μέρα... (Κάνει να φύγει)).

ΝΤΙΝΟΣ (Μά, όχι. Σας παρακαλώ. Δεν είνε τίποτα δέκα λεπτά. Θά μείνουν εδώ κουδεντιάζοντας και μόλις πάει μιάμιση θά φύγουμε.

— Την χωρίστρα να μου την κάνης άριστερά!...

ΜΠΕΣΥ: Νά μη σας άπασχολώ απ' τη δουλειά σας...

ΝΤΙΝΟΣ: Δέ μ' άπασχολείτε!...

ΜΠΕΣΥ (που θέλει να τελειώσει την ύποθεσί τους πριν καν άρχισή, γιατί δεν έχει κέφι να χάνη τον καιρό της μ' ένα μικρό ιδιωτικό υπάλληλο): Ξέρετε... ήρθα κυρίως για να σας δώσω μιά εξήγησι... Γνωριστήκαμε τόσο άξαφνα... τόσο άπροσπτα και... υπό συνθήκες περιέργης βέβαια... Σ' ένα κέντρο, ζαλισμένοι κι οι δυο απ' το τιποτ'...

ΝΤΙΝΟΣ: Αυτό είνε πολύ ώραίο. Σας βεβαιώ πως ήταν ή ωραιότερη βραδυά της ζωής μου.

ΜΠΕΣΥ: Ναι... Άλλά όταν έχει πιη κανείς λιγάκι παραπάνω λείει ό,τι του κατέβη. Την άλλη μέρα, φυσικά, σκέπτεται πιο ψυχραιμά...

ΝΤΙΝΟΣ: Σας βεβαιώ πως θά σας πω τα ίδια λόγια σήμερα που δεν έχω βάλει στο στόμα μου τίποτ' άλλο εκτός από καφέ και νερό...

ΜΠΕΣΥ (σε άμυνα): Τό λέτε ίσως από ευγένεια...

ΝΤΙΝΟΣ: Κάθε άλλο!... (σιγά): Σας λατρεύω!... Με συγχωρείτε μιά στιγμή να δώσω ένα χαρτί στον προϊστάμενο. (Απομακρύνεται).

ΜΠΕΣΥ (ένω τον παρακολουθεί που πλησιάζει σ' ένα μεγάλο γραφείο, μονολογεί): Δεν πρέπει να κάνη κανείς γνωριμίες σε κέντρα με άγνωστους. Ωστόσο είνε τόσο όμορφο... Άλλά και τόσο οτωχός!... Κρίμα!...

ΝΤΙΝΟΣ (έπιστρέφει): Σε πέντε λεπτά είμαι στη διαθεσί σας...

ΜΠΕΣΥ (άποφασισμένη): Όχι, θά μου επιτρέψετε να φύγω γιατί έχω μιά επείγουσα δουλειά. Ήρθα επειδή σας το ύποσχηθηκα. Ίσως μιά άλλη μέρα ξαναπεράσω...

ΝΤΙΝΟΣ (μ' έκπληξι): Μά γιατί είσατε τόσο αλλοιώτικη σήμερα;

ΜΠΕΣΥ: Έ, σήμερα βλέπετε δεν έχω πιη!...

ΝΤΙΝΟΣ: Τότε να πάμε να πιούμε.

ΜΠΕΣΥ: Αδύνατον! Σας είπα!... Έ, έχω μιά επείγουσα δουλειά.

ΝΤΙΝΟΣ: Νά την αναβάλετε.

ΜΠΕΣΥ: Δεν γίνεται, δυστυχώς.

ΝΤΙΝΟΣ: Είνε τόσο σοβαρή;

ΜΠΕΣΥ: Πάρα πολύ.

ΝΤΙΝΟΣ: Άν επιτρέπεται ή άδιακρισία, τί είνε ακριβώς;

ΜΠΕΣΥ (που έχει άρχισει να έκνευρίζεται): Με περιμένουν.

ΝΤΙΝΟΣ: Ποιός; Θηλυκός ή άρσενικός;

ΜΠΕΣΥ (για να φτάση στο παγερό-τέρμα): Άρσενικότατος! Ο άρραβωνιαστικός μου.

ΝΤΙΝΟΣ (άξαφνη άπογοήτευσι):

Είσατε άρραβωνιασμένη; Δέ μου τό είπατε, χθές!

ΜΠΕΣΥ (θυμώνει γιατί νοιώθει τον έαυτό της έκτεθειμένη): Μά δεν είχα καμιά άνάγκη να σας δώσω λογαριασμό. Λοιπόν... άρεσούαρ...

ΝΤΙΝΟΣ: Είσατε πολύ παράξενο κορίτσι... Σας βλέπω χθές, σας κάνω κόρτε, ανταποκρινσθε, φεύγουμε μαζί, σας φιλάω μέσ' στο ταξί, σας ζητάω νύμφη να σας βρώ, μου λέτε ότι θάρθετε σεις... και σήμερα έρχεσθε ψυχρή, νευρική και απότομη!... Δεν μπορώ να έξηγησω τη στάσι σας!

ΜΠΕΣΥ: Τό λόγο θά μου ζητήσετε τώρα; Έτσι θέλω! Χθές, σας είπα ήμουν άζαλισμένη! Μπα, σε καλό σας!...

ΝΤΙΝΟΣ: Τέλος πάντων. Κάντε μου τη χάρη να περιμένετε μιά στιγμη, γιατί άν φύγετε δεν ξερώ ούτε πως σας λένε, ούτε που να σας βρώ.

ΜΠΕΣΥ (έξαλλη): Νά με κάνετε τί... (Οι υπάλληλοι άρχίζουν να φεύγουν και περνώντας μπροστά στο Ντίνω χαιρετούν με ύπερβολική ευγένεια). Καζούρα σας κάνουν οι συνάδελφοί σας;

ΝΤΙΝΟΣ: Τί; Καζούρα;... Δεν τό φαντάζομαι.

ΜΠΕΣΥ: Έ, τί είνε τότε όλες αυτές οι ύποκλίσεις; Αυτόι είνε άνωτεροί σας γιατί όπως βλέπω (τονίζει τις λέξεις) είσατε μικρός υπάλληλος.

ΝΤΙΝΟΣ: Είμαι μικρός υπάλληλος, αλλά είμαι κι ό υιός του ιδιοκτήτου. Έργάζομαι σ' όλα τα τμήματα για να έξασκουμαι ως την ήμερα που θ' αναλάβω τη διεύθυνσι.

ΜΠΕΣΥ (που έχει τό συναισθημα πως της άδειάσαν στην πλάτη έναν κορβά παγωμένο νερό): Λοιπόν... τί θά γίνει τώρα; Θα φύγουμε;

ΝΤΙΝΟΣ: Ά, πεισθήκατε επί τέλους... (Βγάζει τα προσθετά μανίκια και παίρνει τό καπέλλο του). Που σας περιμένει ό άρραβωνιαστικός σας;

ΜΠΕΣΥ (μ' άπότομη έπιστράτευσι της γυναικείας γοητείας, πολύ ναζιόρικα και τσαχτινικά): Ψέμματα σας είπα! Δεν είμαι άρραβωνιασμένη! Ήθελα να κάνω πως σας φέρνομαι ψυχρά για να σας δοκιμάσω! Νά δώ άν θάχετε και σήμερα τα ίδια αισθήματα που είχατε χθές. (Από μέσα της) Παρ' όλιγο να την πάθω έγώ, αλλά σου την έσκασα!

ΝΤΙΝΟΣ (χαριτωμένα): Είσατε λοιπόν επικίνδυνη!... (Την παίρνει άγκαζέ). Πάμε! (Από μέσα του): Όραία της την έσκασα! Οι συνάδελφοί μου με βοήθησαν περίφημα! Όσοι να μάθη πως δεν είμαι υιός του ιδιοκτήτου, θά είνε πια... πολύ άργά!

ΜΠΕΣΥ (ένθουσιασμένη με τον έαυτό της): Άχ! Τί εύτυχισμένη που είμαι σήμερα!...

(Αυλαία)

ΕΥ.—

Εϋδυμα λόγια

Δυό φίλοι κουδεντιάζουν περί άνέμων και υδάτων. Έξαφνα, ό ένας απ' αυτούς ρωτάει τον άλλον:

— Για πές μου, πόσοι ήλίθιοι ύπάρχουν στην πόλι, εκτός από σένα;

— Τί θά πη εκτός από μένα; φωνάζει ό άλλος, έξωγοισμένος.

— Καλά ντέ, μη θυμώνης. Δεν τόπα για να σε προσβάλω. Άφου επιμένεις, βάλε και τον έαυτό σου στο μέτρημα!

★
— Ο προϊστάμενος στον υπάλληλό του:
— Με κλέβεις, Κώστα!

— Ω, κύριε!...

— Δυό χρόνια τώρα, είσαι φίλος της γυναικας μου!

— Ω, κύριε!...

— Τώρα μαθαίνω ότι άποπλάνησες και ήνη κόρη μου. Πρόσεξε, Κώστα! Άρχίζεις να περνάς τα όρια!...

★
— Ο πελάτης ρωτάει τό γιατρό:

— Η γυναίκα μου έφερε στον κόσμο ένα παιδί, έξη μόνο μήνες μετά τό γάμο μας. Συμβαίνει συχνά, αυτό;

— Ναι, συμβαίνει κάποτε, αλλά μόνο για τό πρώτο παιδί. Ποτέ για τα έπόμενα!

Γιατί προτιμήσατε για τό τελευταίο φόρεμά σας τό χρώμα του πανσέ; Γιατί άκούτε όλους γύρω σας να λένε και τό πιστεύετε και σεις ή ίδια ότι τό μπλε πηγαινέι στις ξανθές;

Σφάλμα, ύποστηρίζει ό δόκτωρ Φαμπερ Μπίρρεν, που είνε έμπειρο-γνώμων στα ζητήματα των χρωμάτων.

Σύμφωνα με τη θεωρία του, οι γυναίκες ύποδιαιρούνται σε τρεις κατηγορίες από την άποψι του χρωματισμού. Όχι σε ξανθές, μελαχρινές και κοκκινομάλλες. Αυτή ή διακρισι δεν λείει και πολλά πράγματα.

Οι τρεις αυτές κατηγορίες, κατά τον δόκτωρ Μπίρρεν, προσδιορίζονται από τό είδος της χρωστικής ούσιας που βρίσκεται κάτω από την επιδερμίδα.

Η χρωστική αυτή ούσια μπορεί να είνε γαλάζια, κόκκινη ή πράσινη. Έχουμε έτσι τρεις κατηγορίες:

Την Α, που αντιστοιχεί στο χρώμα της πορσελάνας και που ύποδιαιρείται σε τρεις τύπους.

Την Β, που αντιστοιχεί στο χρώμα του τριαντάφυλλου και που ύποδιαιρείται σε δύο τύπους.

Την Γ, που αντιστοιχεί στο σοκολατένιο χρώμα.

Η κατηγορία Α περιλαμβάνει τις γυναίκες που έχουν ροδόλευκη επιδερμίδα με μιά έλαφρη γαλάζια απόχρωσι.

Στον πρώτο τύπο Α1, τό γαλάζιο είνε μόλις μιά «ιδέα», ένα έλαχιστο ίχνος. Έτσι έχομε την απόχρωσι «παστέλ». Η γυναίκα «παστέλ» είνε συχνά ξανθή, αλλά τα μαλλιά της μπορεί να είνε σκούρα, από τό άνοιχτό καστανό ως τό βαθύ καστανό. Τα μάτια της είνε πάντοτε γαλανά ή

Καλλονές χρώματος πορσελάνας τριαντάφυλλου και σοκολάτας

γκρίζα. Τα χρώματα που της ταιριάζουν είνε τό πράσινο «πάλ», τό ροζ «πάλ» τό «μπλε σιέλ», τό μώβ. Μπορεί επίσης να φορέση φόρεματα χρώματος μπανανάς, πράσινο σκούρο, μπλε σκούρο, μαύρο και γκριζό.

Στό δεύτερο τύπο Α2 τό γαλάζιο είνε πιο έντονο παρά στην προηγούμενη περίπτωση. Τα μαλλιά της είνε σκούρα, από τό βαθυκάστανο ως τό μαύρο και τα μάτια της γαλάζια ή γκριζα. Τα χρώματα που της ταιριάζουν είνε τό άνοιχτό μπλε, τό άνοιχτό πράσινο, τό τουρκουάζ, τό φραμ-πουάζ, τό διολετί. Μπορεί να φορέση επίσης τό μπλε-ρουά (που αναφέρεται στη γυναικα «παστέλ»), γιατί τα γαλάζια χρωστικά στοιχεία του ρεταί στη γυναικα «παστέλ» από κανένα μπλε, όσονδήποτε έντονο ή λαυδικού τύπου δεν «πνίγονται» από κανένα μπλε, όσονδήποτε έντονο και άν είνε, όπως π. χ. τό μπλε «ντραπώ» ή τό μπλε «πάλ». Στις γυναίκες αυτού τύπου δεν απαγορεύεται, έξ άλλου, τό κόκκινο, που τις κάνει λιγάκι άγρές, καθώς και τό πράσινο όλων των άποχρώσεων.

Στον τρίτο τύπο της πρώτης κατηγορίας Α3, άνήκουν οι κοκκινομάλλες που έχουν ροζ επιδερμίδα και ματία γαλάζια, πράσινα ή γκριζα. Άν άνήκετε σ' αυτό τον τύπο πρέπει να προσέξετε πολύ, γιατί τα χρώματα μεταξύ των οποίων μπορείτε να διαλέξετε είνε περιορισμένα. Είνε σφάλμα να νομίζετε ότι, επειδή είσατε κοκκινομάλλα, σας ταιριάζουν σφάλμα να νομίζετε ότι, επειδή είσατε κοκκινομάλλα, σας ταιριάζουν όλα τα πράσινα. Τα άνοιχτά πράσινα δεν σας πηγαινέουν καθόλου και πρέ-πει να τ' αποφεύγετε. Μόνο τα σκούρα και «κρύα» πράσινα έναρμονί-ζονται με την απόχρωσι του προσώπου σας. Θα αποφεύγετε επίσης τα πολύ έντονα μπλε και τα κόκκινα. Θα προτιμήσετε τό μαρρόν, τό μπλέ, όλα τα γκρι, τό γκρι-μπλέ, τό γκρι-βέρ, τό «αίγκ-μαρίν».

Η επιδερμίδα των γυναικών της δεύτερης κατηγορίας είνε πιο έντονα χρωματισμένη από ό,τι των γυναικών «παστέλ» και έχει σκιές πιο ζωηρές.

Στον πρώτο τύπο Β1 άνήκουν οι γυναίκες που έχουν λευκή επιδερ-μίδα με ροζ άποχρώσεις. Οι γυναίκες αυτού του τύπου, που μπορεί να έχουν μαλλιά ξανθά, καστανά ή σκούρα και ματία γαλανά, γκριζα ή μαρ-ρόν, είνε αληθινά προνομισμένες, γιατί τους πηγαινέουν όλα τα χρώματα. Άλλ' εκείνα που ταιριάζουν περισσότερο στον τύπο της όμορφίας των είνε τό ροζ και τό κίτρινο (ιδίως άν είνε μελαχρινές ή πολύ ξανθές) τό άνοιχτό ροζ, τό κοινό μπλε, τό πράσινο και τό ζωηρό διολετί. Μπορούν να φορέσουν επίσης τό «μαρίν», τό μαρρόν και τό μαύρο.

Στό δεύτερο τύπο Β2 άνήκουν οι κοκκινομάλλες ή χρυσίζουσα επι-δερμίδα και κοκκινομάλλες με σταρένια επιδερμίδα, που έχουν ματία πρά-σινα ή μαρρόν. Τα χρώματα που τους ταιριάζουν είνε τό ροδόκινο, τό άνοι-χτό πορτοκαλί και τό γκριζό.

Η τελευταία κατηγορία άνήκουν οι γυναίκες με ήλιοκαμμένο πρό-σωπο, όλες, δηλαδή, εκείνες που έχουν επιδερμίδα από τό άνοιχτό κα-στανό ως τό μελαχρινό και που ή χροιά των δεν μεταβάλλεται χειμώνα-καί καλοκαίρι. Τα μάτια τους μπορεί να είνε γαλανά, σκούρα, μαύρα ή καστανά.

Κατά γενικό κανόνα, οι γυναίκες αυτού του τύπου ποτέι ν' άποφεύ-γουν τους λευκούς ή πολύ άνοιχτούς χρωματισμούς, που τις κάνουν να φαίνονται πιο μαύρες και ιδίως τα μπλε «λαβάντ» ή «ρουσ». Ειδικότερα, τα χρώματα που τους ταιριάζουν είνε τό κίτρινο, τό κρέμ, τό λευκό, τό «ρουζ δερμινγιόν» και τό «φραμπούάζ».

Έκ των άνω προς τό κάτω: Καλλονή της κατηγορίας Γ με με-λαχρινή επιδερμίδα όπως ή Λίντα Ντορνέλ. Η κοκκινομάλλα Άνν Μπλάυθ άνήκει στην Β κατηγορία. Γυναίκα με ροδόλευκη επιδερμίδα όπως ή Τζούν Χάβερ περιλ'όβνει ή Α κατηγορία.

Τράπουλες « Μοντιάνο »

Αυτές τις ημέρες σ' όλα τα σπίνια ζωπρεύει το παιχνίδι των χαρτιών. Ζωπρεύουν όμως και όλοι οι επαγγελματίες χαρτοκλέφτες και μεταχειρίζονται ένα σωρό τεχνάσματα για να αυξήσουν τα κέρδη τους. Γι' αυτό δίνουμε προς τους αναγνώστες μας την συμβουλή να μην αγοράζουν λαθραίες τράπουλες σε τιμή ευκαιρίας. Και για να σας εξηγήσουμε το λόγο θα σας αναφέρουμε ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο από την αστυνομική ζωή:

Έναν καιρό ο αστυνόμος κ. Χανδρινός υπηρετούσε στην Υπηρεσία Ήθων και Λεσχών και φυσικά ήταν ο φόβος κι' ο τρόμος των κακοποιών της ειδικότητας του. Γιατί, όπως είχε γνωστό, κάθε «σπίτι», κάθε χαρτοπαϊκτική λέσχη έχει τους ανθρώπους του, τους χαρτοκλέφτες του, τις «γοησέες» του, τους «κράχτες», τους «σταλιαδάρρους» του. Ο καθένας κάνει ευνοημένα τη δουλειά του. Ο πιο ευχάριστος ρόλος είναι των ωραίων γυναικών που αποτελούν το απαραίτητο στολίδι του «σπιτιού». Αυτές ξελογιάζουν τους πελάτες, τα θύματα, δεν τους αφήνουν να ξεκολλήσουν από το πράσινο τραπέζι κι' όταν τύχει κανένας «έξυπνος» και απομακρυνθεί από αυτό του «κολλάνε» και τόν συνοδεύουν να πάνε να γλεντήσουν μ' ό,τι τόν ευνόησε η τύχη. Ετσι κιόλας δε βγαίνουν και ζημιωμένες, ενώ συγχρόνως φροντίζουν να τακτοποιούν όλες τις υποθέσεις του κάθε τέτοιου «σπιτιού».

Μά έναν καιρό, ο κ. Χανδρινός βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Στις διάφορες μυστικές λέσχες και σ' αριστοκρατικά σπίνια που έκαναν γερο παιχνίδι, ένας άνθρωπος είχε αποκτήσει την φήμη του τυχερού. Θα έλεγε κανείς ότι ένας άρρατος συνεργός του έβλεπε τα χαρτιά των άλλων, υπολόγιζε το παιχνίδι τους και τόν έκανε πάντα να κερδίζει. Η τύχη αυτού του ανθρώπου είχε καταντήσει σκανδαλό. Οι αυτές μάλιστα τις ημέρες των εορτών που σ' όλα τα σπίνια που παίζανε χαρτιά χονδραίνει το παιχνίδι, ο άνθρωπος αυτός ήταν αληθινό δυστυχία. Όσοι τόν είχαν γνωρίσει έλεγαν ότι ήταν πλούσιος έμπορος, έξυπνος, με διαβολομένη τύχη. Οι άνθρωποι του «συναφίου» όμως πού τόν ήξεραν, μάτιας τόν παρακολουθούσαν προσεκτικά για να μαντεύσουν ποιό ήταν το «κόλπο» του. Ο κ. Χανδρινός με εξαιρετική ψυχραιμία, δεν έκανε κατηγορίες κι' εκείνο που έσκανδαλίζει όλους ήταν το ότι ήταν πάντα βέβαιος για την επιτυχία του.

Όταν το έπληροφορήθη ο κ. Χανδρινός άρχισε να τόν παρακολουθούσε και να προσέχη μήπως από κανένα

υψαίο περιστατικό διαφωτίση το μυστήριο που έκάλυπτε τόν τρόπο της εκπληκτικής επιτυχίας του. Έκείνο που τόν έκανε εντύπωση ήταν το ότι ο κ. Χανδρινός πάντα σε σπίνια που χρησιμοποιούσαν ιταλικές τράπουλες «Μοντιάνο» που πουλιόντουσαν λαθραία και πιο οικονομικά από τις τράπουλες του Έλληνικού Μονοπωλίου. Αυτή η σύμπτωση τόν έβαλε σε μεγάλο πειρασμό. Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού δεν ήταν συνεργός του, ούτε επίσης κανείς από τους παίκτες. Τις τράπουλες τις αγοράζε ο ιδιοκτήτης. Ο κ. Χανδρινός δεν είχε δική του τράπουλα, πράγμα άλλωστε που απαγορεύεται. Τις τράπουλες έπαιζε τις ανοίγαν επάνω στο τραπέζι. Πώς διάβολο, λοιπόν, εκέρδιζε;

Ο κ. Χανδρινός έκανε τότε μια συστηματική παρακολούθηση του τυχερού. Μέρα και νύχτα δεν τόν άφηνε απ' τα μάτια του. Και ξαφνικά ανακάλυψε το έξης περίεργο: Ο έμπορος που γυρίζει στα σπίνια και πουλάει τις λαθραίες τράπουλες «Μοντιάνο» σε τιμή ευκαιρίας, ήταν φίλος του κ. Χανδρινού. Α' ανακάλυψε επίσης ότι τις τράπουλες αυτές του τις παρέδιδε προηγουμένως κι' έπειτα τις παραλάμβανε πάλι για να τις πουλήσει στα σπίνια που έπαιζαν χαρτιά. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ο κ. Χανδρινός τις τράπουλες λαχάρτα. Άλλα με ποιόν τρόπο; Ή κανένα χαρτί δεν υπήρχε ούτε νύχτα, ούτε ζήτημα. Ο κ. Χανδρινός έπαιζε τότε μια τέτοια μεταχειρισμένη τράπουλα, την έβαλε επάνω στο γραφείο του κι' άρχισε να την παρατηρή προσεκτικά με το φακό. Και τότε φυσικά δεν άργησε ν' ανακαλύψει το «κόλπο». Κάθε τέτοιο χαρτί έχει πολύ λευκό φόντο στο πίσω μέρος του και στην άκρη μια σειρά σχεδίων. Μέσα σ' αυτά τα σχέδια, υπήρχε μία πολύ λεπτή μικρή γραμμούλα, τότε επάνω, τότε δεξιά, τότε αριστερά, ανάλογος του φύλλου. Την ελαφρή αυτή χαρακιά την διέκρινε μόνο εκείνος που την είχε κάνει. Έτσι ο κ. Χανδρινός με το φακό και κρυμμένο οι συμπαίκτης του και φυσικά κανονίζε το παιχνίδι του και πάντοτε εκέρδιζε. Τόν συνέλαβε φυσικά μαζί με το συνεργό του και τούς έστειλε με τους δυο στην Εισαγγελία.

Γι' αυτό δεν πρέπει ποτέ ν' αγοράζει κανείς λαθραίες τράπουλες από ιδιώτες, έστω κι' αν είναι φθηνές. Δεν ξέρει κανείς τι μπορεί να συμβεί.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Τα υπερηχητικά αεροπλάνα εκπέμπουν επικίνδυνες ακτινοβολίες

Η Αμερικανική Ιατρική Δέσφα Τζούλια Χέρρικ, που έχει ειδικευθεί στα νοσήματα των ανθρώπων του αέρα, σε μία έκθεσή της που υπέβαλε, στο συνέδριο τελευταίων Αμερικανών Ιατρών, συνδέει την ύπνωση ότι τα αεροπλάνα που αναπτύσσονται ταχύτητες προσεγγίζουσες εκείνη του ήχου, εκπέμπουν επικίνδυνες ακτινοβολίες, που προσβάλλουν όχι μόνο εκείνους που βρίσκονται μέσα σ' αυτά κατά τις πτήσεις των αλλά και το βοηθητικό προσωπικό των αεροδρομίων.

Η δέσφα Χέρρικ παρατήρησε πράγματι ότι τόσο οι πιλότοι αυτών των αεροπλάνων, όσοι και το προσωπικό των αεροδρομίων που ασχολείται μ' αυτά παρουσιάζουν ανησυχηστικά συμπτώματα, όπως μ' εκείνα, που προκαλούνται από τις ακτίνες «γάμα» του ραδίου (ακτινικές θανάτου).

Η Αμερικανική επιστήμη ασχολείται ήδη να εξακριβώσει αν τα άτομα αυτά μεταδίδουν τις εν λόγω ακτινοβολίες και σ' άλλους.

Η Κίνα κάτω από το πέλμα του ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ

Ο μυστηριώδης «κύριος Βάνγκ»

Οι εφημερίδες όλου του κόσμου ανέγραψαν τόν τελευταίο καιρό διάφορες πληροφορίες σχετικά με τα αίτια της δραματικής εξέλιξης που προέλαβε ο πόλεμος στην Κίνα εις βάρος του Τσάγκ Κι Σέκ.

Ωστόσο, οι γνωρίζοντες τα πράγματα της Ανατολής, βεβαιώνουν ότι η απροσδόκητη αυτή τροπή της καταστάσεως είχε έργο του «κυρίου Βάνγκ», όπως ήταν έργο του επίσης η άνοδος του Τσάγκ Κι Σέκ στην άρχη.

Άλλα ποιός είναι αυτός ο «κύριος Βάνγκ»; Κανείς δεν γνωρίζει το πραγματικό του όνομα. Ο «κύριος Βάνγκ» είναι ο υπέρτατος άρχηγος του «Πρασίνου Δράκοντος», που είναι η τομερύτερα οργάνωση που υπάρχει στον κόσμο.

Το πρόγραμμα του «Πρασίνου Δράκοντος» είναι: «Συνεισώσε όλων των κινεζικών λαών για την κατάκτηση της δύσεως και του κόσμου».

Κατά τους γνωρίζοντες τα πράγματα, ο «Πράσινος Δράκων», που είναι ο πραγματικός κυρίαρχος της Κίνας και που οι διακλαδώσεις του φθάνουν μέχρι και του μικρότερου χωριού, υπεστηρίξε ως σήμερα τόν Τσάγκ Κι Σέκ, γιατί ένεσάρκωνε προσωρινά το όνειρο της συνεισώσεως των ασιατικών λαών. Τόν εγκατέλειψε όμως μόλις είδε ότι είχαν υποδουλωθεί στην Αμερική. Η εγκατέλειψή αυτή είχαν ως αποτέλεσμα την κατάρρευση της εθνικιστικής Κίνας, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η θέση της θά την καταλάβει το καθεστώς του Μάο Τσε Κονγκ. Γιατί το καθεστώς της Κίνας δεν πρόκειται να ρυθμισθεί απ' αυτόν, αλλά από τόν μυστηριώδη «κύριο Βάνγκ», γι' αυτόν όποιον ο Τσάγκ Κι Σέκ ή ο Μάο Τσε Κονγκ δεν είναι παρά απλά ανδρείκελα.

Οι ένκορτερες πληροφορίες παρουσιάζουν τόν «κύριο Βάνγκ» σαν έναν άνθρωπο ηλικίας πενήντα περίπου ετών. Ο «κύριος Βάνγκ» ανέλαβε στα χέρια του την ανώτατη άρχη του «Πρασίνου Δράκοντος», στραγγαλίζοντας τόν προκάτοχό του Χού, για το λόγο ότι, από αδράνεια και ανικανότητα, είχαν αφήσει τόν Ιαπωνικό «Μαύρο Δράκοντα» να καταλάβει τήν πρώτη θέση στα πράγματα της Ανατολής.

Ο «κύριος Βάνγκ», κατά τις ίδιες πληροφορίες, περιτομίζεται από ένα συμβούλιο, που αποτελείται από τόν Τσάγκ Κι Σέκ, άρχη της μυστικής οργάνωσης Σάν Ρο Ρο, που σημαίνει «Τα τρία σημεία» και που έχει τούς πλοκάμους της παντού όπου υπάρχει οργανωμένη στρατιωτική δύναμη, αδιάφορο αν είναι εθνικιστική, κομμουνιστική ή ό,τι δήποτε άλλο, τόν Κράνγκ Λεού Τσέ, άρχη των «αδελφών του Ισάε Λι Ροκ» δηλαδή «των αδελφών του λόγου εις υπερέκταση στη ζωή» που έχουν τήν εξουσία τους κυρίως μεταξύ των σπουδαστών και τών ταξέων των διανοούμενων, και τόν Σέν, άρχη των διαφόρων οργανώσεων που τροφοδοτούν τήν Κίνα και τόν κόσμο αλόκληρο με όπια.

Ο «κύριος Βάνγκ» προτού αναλάβει τήν άρχη του «Πρασίνου Δράκοντος» έπεσε κέρως διάφορες πολλές του δυτικού κόσμου και ιδίως τόν Βερολίνο, τόν Λονδίνο, τή Ν. Υόρκη και τόν Παρίσι, για να μελετήσει επιτοπιώς τόν τρόπο της ζωής και της κοινωνικής οργάνωσης του δυτικού κόσμου. Σ' αυτόν αποδίδεται η κλοπή από τόν αγγλικό υπουργείο τών Εξωτερικών, κατά τόν 1925, τού περίφημου «Ανατολικού φακέλλου», που περιείχε έγγραφα εξαιρετικής σπουδαιότητας.

Λίγαν καιρό, μετά τήν κατάληψη της άρχης, ο «κύριος Βάνγκ» αντιμετώπισε μία συνωμοσία εναντίον του εντός των κόλπων του «Πρασίνου Δράκοντος».

Εκείνος που τήν διηύθυνε ήταν ο Λέι Σό, άρχηγος των ύπνωσης, εφοδισμού της οργάνωσης. Το σχέδιο του Λέι Σό ήταν να εξοντώσει τόν «κύριο Βάνγκ» και να επιτύχει μία προσέγγιση της Κίνας με τόν δυτικό κόσμο. Φαίνεται επίσης ότι παρέσχε ενδιαφερόμενες πληροφορίες στους Αγγλους, που κατάρθωναν, χωρίς σ' αυτές, να καταπνέουν τήν επανάσταση της Βιρμανίας, που είχε ξεσπάσει σύμφωνα με τις οδηγίες του «Πρασίνου Δράκοντος».

Αλλά ο «κύριος Βάνγκ» τόν πρόλαβε. Η σύλληψή και η εκτέλεσή του Λέι Σό έγινε στην Αμερική. Οι δικαστές εκτελέσαν τόν τρέις. Ο ένας απ' αυτούς τόν διάβαζε τόν ιδιόγραφο κείμενο τού όρκου του, που φυλάσσεται στα αρχεία του «Πρασίνου Δράκοντος». Το κείμενο αυτό έλεγε τα εξής:

«Ορκίζομαι να μην προδώσω ποτέ, τόν κόμμο, αποδέχομαι προκαταβολικά όλες τις υλικές και ήθικες συνέπειες της πράξεώς μου».

Κατόπιν ο δεύτερος από τούς δικαστές εκτελέσας έκαψε συμβολικά τόν κείμενο τού όρκου του, καθώς και τήν πράξη αναγνώσεώς του ως μέλους του «Πρασίνου Δράκοντος». Ο τρίτος δικαστής εκτέλεσής τέρσεος ύστερα μία στραγγαλή στο λαιμό τού Λέι Σό και τόν στραγγάλισε.

Εκτότε, ο «κύριος Βάνγκ» παρέμεινε απόλυτος κυρίαρχος του «Πρασίνου Δράκοντος» και της Κίνας.

Τα πρόσφατα γεγονότα δείχνουν πόσο μεγάλη είναι η έπληρη του. Έπειτα από μία διαταγή του, όλα τα μέλη της Κυβερνήσεως του Τσάγκ Κι Σέκ υπέδωκαν τας παρατηρήσεις των. Μία άλλη διαταγή του έκανε τούς προηγουμένους τούς στρατάρχους-πρόεδρους να σταματήσουν τις προηγουμένες των... Μία τρίτη προκάλεσε τήν άρση των στρατιωτών που υπερέσπιζαν τόν Μοχέντ να πολεμήσουν. Έτσι το καθεστώς του Τσάγκ Κι Σέκ, που φαίνεται ως προχέει ακόμη ακλόνητο, άρχισε να καταρρέει σαν χαρτίνας πυργός.

Τι επιδιώκει με όλα αυτά ο μυστηριώδης «κύριος Βάνγκ»; Ποιός είναι οι άκρτεροι σκοποί του; Το μέλλον θα τόν δείξη...

Μαζί με τούς άσημαντους και τούς κοινούς ανθρώπους (που) που θα «ρεβεγιονάρουν» κατά ποικίλους τρόπους, θα μαζευτούν για «ρεβεγιόν», θαρρώ, τήν ίδια μέρα κι' αυτοί που σήμερα κρατούν στα χέρια τους τή (Σφαίρα).

Λοιπόν, ως υποθέσουμε, με λίγη φαντασία, ότι γιορτάζουν, συναφώς, κι' οι Τέσσερις Μεγάλοι κι' ως κάνουμε τήν έναρξη απ' τήν σκηνοθεσία κι' από τήν όλη ατμόσφαιρα που θα τούς περιβάλλη (νέκ).

Έν πρώτοις, σάλλες πλούσιες προβάλλουν φωτισμένες με τις σημαίες των Κρατών δεόντως στολισμένες. Μπαλλόνια επίσης άπειρα τις αΐθουσες στολίζουν, που τών μελών του Ο.Η.Ε. τα έργα συμβολίζουν!...

Ένας μπουφές άπεραντος, υπολογίζω ναύσι, όπου θα πίνουν μερικοί και θα τς κοπανάνε, εκατοντάδες τραπέζια στις άκρες και στο κέντρον και στη μεσαία τράπεζα της εορτής το δέντρον.

Οι χώρες συνωστίζονται κι' ή μία κολλά στην (άλλη), γιατί δεν βρίσκεται κανείς στη θέση να τις βάλλη... Βαδίζουν άλλες στα στραβά και προς τόν βάθος όλες και πού και πού συγκρούονται και κάνουν καραμπά (λες).

Βολεύονται προσωρινά, εν πάση περιπτώσει, και περιμένουν πώς και πώς τήν ώρα να νυχτώσει, να φτάσουν τα μεσάνυχτα κατά τας παραδόσεις και τή γιορτή ν' αρχίσουν με λόγους και πομπές.

Έν τέλει τ' ωρολόγιον — κι' εκείνο... έκκρεμές — σημαίνει παρά τέταστο, σημαίνει δωδεκάτη, και πρέπει κάποιος ρήτορας να πη με δυο γραμμές, για τού Χριστού τήν Γέννησι και για τόν κόσμο κατί.

Γεννέται όμως ζήτημα μ' αυτή τήν αφορμή, που σοβαρώτατα απειλεί τα πράγματα να μπλέξη, γιατί και τόν λογιόριον οι δυο «συνασπισμοί» κυττάζουν ποιός από τούς δυο θα πη τήν πρώτη λέξη!

Το να μιλήσουν κι' οι δυο συγχρόνως αποκλείεται κι' ή όμολή συνείσκει τήν εορτής καλότητα. Έκτος αυτού μονόραζονται σε κόμματα κι' οι άλλοι, κι' άρχίζει έκαστέωθεν διένεσις μεγάλη.

Υπέρ του Τρούμαν τάσσονται, άλλοι, άσυζητητέ, διότι θεός λέγεται και συνεπώς κι' ευλόγως συμβολικός ο λόγος του θα είναι κι' «άσσορι» — «θεός» — όσον σήμερα στη γή, γεννιέται ο (λόγος).

Σοφό τόν επιχείρημα! Πλην όμως δεν στηρίζεται, παρ' όλο που ακούονται φωνές: «ο κ' έ» και «έ' φ». διότι κι' ή αντίθετος ή τάξις ισχυρίζεται, πώς τόν πατέρα του Χριστού τόν λέει... «Ιωσήφ»!

Με «πνεύμα» και με πνεύμα τς παρόμοια, βε (βέβαια) δεν πρόκειται τόν πρόβλημα να λύσουν άμοιρώτως, και με τή μεσολάβησι γνωστού συμβιβαστού, τς κατασέρνουν, εύτυχώς, να πάρουν χαμπάρι, ότι γιορτή έτοιμάσαν προς χάριν τού Χριστού, κι' όχι σπονδές και τελετές για τόν θεό τόν.

Κατόπιν τούτου ρίχνουν τήν πρόποσι στη λήθη και τήν Ειρήνη πιο πολύ προτού τήν απειλήσουν, συμφώνως με τόν πρόγραμμα, αλλά και με τήν συμφωνία, τόν δέντρον να στολίσουν, αποφασίζουν, πάραυτα.

Μά και σ' αυτό τόν ζήτημα προσκόπτουν, ξσφνικά, γιατί ζητούν «άτομικες» οι πρώτοι να κρεμάσουν και με «πυρσίνου» προτιμούν οι άλλοι φυσικά τόν δέντρον να φωτιστούν.

Άτομικες ζητούν οι μόν, οι δε προβάλλουν «βέτο» κι' οι πλέον μετριοπαθείς τόν προτιμάνε σκέτο.

Να μείνι σκέτο πράσινο, φανάζουν μ' ένα στόμα με χρώμα φυσικώτατο και τής έλπίδος χρώμα, ώστε κι' αν δεν υπογραφεί μιά νόμιμος Ειρήνη, με τήν... έλπίδα της ή γή, τούλάχιστον να μείνι

Δεκτή καθ' όλα γίνεται κι' ή νέα παρατήρησις κι' άφού εγκαταλείπεται, απ' όλους, ή αντίρρησης τόν δέντρον παρακάμπτεται και φάνει εν συνεχεία, πρωτίστως τς όρεκτικά, κατόπιν εύχια.

Κυρίως, όμως, προσπαθούν να φαίνων' άρεστοί, σε μιά κυρία πού, φρονώ, καλείται... Γερμανία, γιατί κι' οι δυο τόν φλογερό της κάνουν έραστή και, κας' αυτές, τήν αγαπούν με πάθος και μανία.

Να μη τής λείψη τίποτα, φροντίζουν έπομένως, στα μάτια, ή καλύτερα, στο στόμα τήν κυτάνε, άλλ' έπειδή ο διάδρομος είναι κατειλημμένος φαγιά, ποτά και τς λοιπά με τρόπο της... πετάνε!

Γι' αυτήν και μόνο νοιώθουν κρυφή άνησυχία και σάν κοινοί... αντίζηλοι, μπορούν, στο «φινάλε» να φτάσουν όποσδήποτε και σε μονομαχία χωρίς όμως να ρίξουν τόν «γάντι» όπως τόν πάλα.

Πολύ παληό και «ντεμοντέ» τόν γάντι θεωρείται, από παλούς ίπποτισμούς, τούτέστιν έμφορείται κι' οι σύγχρονοι που τρώνονται σαν σκύλοι με τούς (γάτους)

τή... ζώνη συνθίζουε ν' απλώνουν στόν καυγά τους. Αυτό σχεδόν έπίκειται και τώρα να συμβή έφ' όσον είναι και οι δυο μαζί της «παλαβοί» και... ζώνες, δοξα τώ Θεώ, πολλές έχουν ν' απλώσουν και μόνο για τόν βλέμμα της, άγρύως να μαλλώσουν.

Ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα, ή έκρυθμος προβλέπεται, αλλά καυγάς δεν έπεται, και προλαμβάνονται κι' αυτά τς νέα γεγονότα, γιατί τόν ρεύμα κόβεται και σβύνουν τς φώτα.

Σκοτάδι μέσ' στην αΐθουσα απλώνει' αΐφνιδίως, που προκαλεί κατάληψιν στους Τέσσερις Ιδίας κι' έφ' ζητούν να μάθουνε τί τρέχει, τί συμβαίνει, απρόσκλητη κι' αβρόμμητς μιά χώρα έπεμβαίνει!

— Η ξσφνική συσκότισις, φανάζει στεντορεώς, στην Διεθνή... άσφάλεια όφείλεται κυρίως, Μονάχα ή «άσφάλεια συνόρων» συνθίζει στο χάος όλους τούς λαούς του κόσμου να βυθίζη!...

«Μά πρέπει να προσέξετε ακόμα, μέσα σ' άλλα τήν όλη εγκατάστασι στού Ο.Η.Ε. τή σάλλα και προ πάντος τήν «Ενώσι», γιατί είναι πιθανόν να μας κρατήσει σε παρόν και μέλλον σ' ο' τι ν' ό!

— Κι' έσύ ποιά είσαι, — τήν ρωτούν, — πού για τόν (φως μιλάς;

— Άλήθεια, δεν με ξέρετε; — Ποιά είσαι; — Η' Ε' Λ' Λ' ας!

— Λαμπρά! Μά για τόν φωτισμό τς γνώσεις και τς (πειρές

σε ποιά σχολή τς πήρες κι' εις θέσιν είσαι και σε μας να δώσης συνταγή;

— Γιατί έγω πρωτόδωσα τόν φ' ό' σ' όλη τή γή!

— Μά τότε πρέπει, φίλη μας, να σπειύσης όπως πρώτα τή γνώσι και τς φώτα σου να δώσης για τς φώτα. Να βάλης τόν χεράκι σου και τώρα δηλαδή, κι' ή σκοτεινή μας αΐθουσα τόν φ' ό' σ' όλη τή γή!

— Με συγχωρείτε, κύριοι, αλλά, — τούς άπαντά, — ανείσος και τόν φιλότιμο δεν με ένακεντά, αι προτιμώ, ελκινώς, αγαπητοί μου φίλοι, τήν ρευμάτων τεχνιτών — ο ήλιος ν' ανατείλη, ο φ' ό' σ' τούτέστιν τόν Θεού, τόν φ' ό' σ' της Κηλ' ας, ή αληθινόν της γνώσεως και της Δικαιοσύνης!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΝΕΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Μιά πρωτότυπη έκθεσις στη Νέα Υόρκη

Ενα από τα πιο αξιοσημείωτα γεγονότα της προχριστουγεννιάτικης περιόδου στη Νέα Υόρκη ήταν το άνοιγμα μιάς έκθεσως, στην οποία έκτιθενται αποκλειστικά διάφορες τελευταίες εφευρέσεις, που ανταποκρίνονται σε πρακτικές ανάγκες της σύγχρονης ζωής.

Μερικές απ' αυτές είνε αρκετά πρωτότυπες. "Ας αρχίσουμε από τις κάλτσες. Το πλύσιμό τους, λόγω της εξαιρετικής λεπτότητός των, αποτελεί για τις σύγχρονες γυναίκες ένα πολύ μεγάλο πρόβλημα. "Αν ήταν, όμως, μόνον αυτό! Μετά το πλύσιμο πρέπει να τις στεγνώσουν. "Αλλά πού θα τις κρεμάσουν; Και με τι; Για τα συνηθισμένα τσιμπιδάκια δεν μπορεί να γίνει λόγος, γιατί θα τις κομματιάσαν. "Αλλά τότε;

"Ενας "Αμερικανός εφευρέτης επενόησε, λοιπόν, μιά πρωτότυπη κρεμάστρα για τις κάλτσες και γενικά για τα πολύ λεπτά είδη της γυναικείας αμφίσεως, που κινδυνεύουν να παραμορφωθούν ή να καταστραφούν από το κρέμασμά.

"Η κρεμάστρα αυτή περιλαμβάνει δώδεκα αγκίστρα, καθένα από τα οποία καταλήγει σε μιά μικρή σφαίρα από καουτσούκ, όμοια με κείνες του πινγκ-πόνγκ. Τα ζευγάρια αυτά των αγκιστρών είνε έτσι καμωμένα, ώστε όταν βάλετε ένα αντικείμενο ανάμεσα στις δύο σφαίρες να το συγκρατούν και να μην το αφήνουν να πέση.

Μιά άλλη πρακτική εφεύρεσις είνε το πινέλο, που έχει την κρέμα για το ξύρισμα μέσα στο χερούλι του. "Όταν θέλετε να το μεταχειρισθήτε, το ξεβιδώνετε, παίρνετε λίγη κρέμα, το βιδώνετε και πάλι και κάνετε κατόπιν στο πρόσωπό σας την απαραίτητη για το ξύρισμα σαπουνάδα.

Θέλετε μήπως να κάμετε ένα χώρισμα στο σπίτι σας; Δεν χρειάζονται ούτε τούβλα, ούτε κτίστρες, ούτε φασαρίες. "Αρκεί να προμηθευθήτε μερικά τούβλα από πλαστική ουσία. Αυτά τα τούβλα έχουν μόνον το 1/5 του βάρους των συνηθισμένων τούβλων και εφαρμόζουν θαυμάσια μεταξύ των, χωρίς να χρειάζεται να βάλετε στα ενδιάμεσά τους

Το πινέλο που έχει την κρέμα για το ξύρισμα μέσα στο χερούλι του.

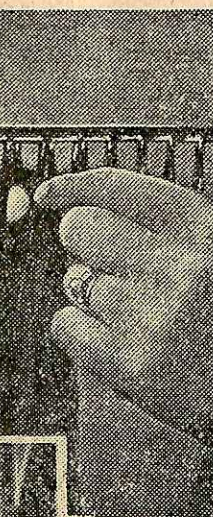
Το μηχανήμα αυτό αδειάζει τη σκόνη του διαμερίσματος στο νερό του νιπτήρος.

Κανενός είδους κολλητική ουσία. Μιά πρακτική εφεύρεσις για την ασφάλεια των αυτοκινήτων είνε η ακόλουθη:

"Ας υποθέσωμε ότι έχετε αφήσει το αυτοκίνητό σας σ' ένα απόκεντρο μέρος, αφού προηγουμένως είχατε

κλειδώσει τις πόρτες κι είχατε πάρει μαζί σας τα κλειδιά.

Νομίζετε, λοιπόν, πως είσατε ασφαλισμένος; Καθόλου. Γιατί ένας κακοποιός μπορεί να σπάση το κρύσταλλο της

Για κάθε συνδυασμό υπάρχει ένα συρτάρι με τα μηχανοκίνητά του.

πόρτας, να την ανοίξη, να περάση στο εσωτερικό, να βάλη έμποδος τη μηχανή και να εξαφανισθή μαζί με το αυτοκίνητο.

"Αλλ' ο "αυτόματος φύλαξ" ενός "Αμερικανού εφευρέτου είνε εκεί για να σας προστατεύση.

Πρόκειται για μιά απλούστατη συσκευή, που κάνει δυο πράγματα, σε περίπτωση που ένας άνθρωπος αποπειραθῇ ν' ανοίξη την πόρτα όχι με το κλειδί της, αλλά μ' ένα οποιοδήποτε άλλο βίαιο μέσο.

Πρώτα - πρώτα, θέτει σε λειτουργία το κλάξον του αυτοκινήτου, που αρχίζει να ούρλιαξη έκκωφαντικά. Δεύτερον γυρίζει προς το μέρος του κλέφτη την κάννη ενός όπλου και τον φιλοδωρεί με τέσσερες μικρές σφαίρες, από μιά στο κάθε χέρι και στο κάθε πόδι.

"Εννοείται ότι θα κάμη το ίδιο και σε σας αν συμβῇ να έχετε ξεχάσει τα κλειδιά σας και να θελήσετε να μπήτε μέσα στο αυτοκίνητό σας σπάζοντας την πόρτα. Γιατί ή συσκευή αυτή δεν διακρίνει πρόσωπα, αλλά τρόπους ανοίγματος της πόρτας.

Μιά άλλη εφεύρεσις είνε ενός μαχαιριού για το κόψιμο του ψωμιού, που έχει την ιδιότητα, κόβοντάς το, να το κάνει επίσης μαλακό και άφρατο. Αυτό επιτυγχάνεται χάρις σε μιά ειδική ουσία που περιέχεται στη βάση του μαχαιριού και που απλώνεται πάνω σ' αυτό όταν το χρησιμοποιούμε.

Στην έκθεσις αυτή έκτίθενται επίσης: Φωσφορίζουσες βίδες που μάς επιτρέπουν να τις χρησιμοποιούμε τη νύχτα μέσα σ' ένα σκοτεινό χώρο.

"Ενα «σάιντ-καρ» για μοτοσυκλέττα που ζυγίζει μόνον τέσσερα κιλά και που μπορεί να σηκώση

έξι ντα. "Ενας φορητός δέκτης τηλεοράσεως, που ζυγίζει μόνον 7 κιλά. "Η τιμή του είνε 100 δολάρια.

"Ενα ηλεκτρικό ξεσκονιστήρι για τα έπιπλα που δεν αφήνει ίχνος σκόνης και στην παραμικρότερη γωνία των. Στην έκθεσις αυτή έκτίθεται επίσης ένα τραπέζι φαγητού, που σας απαλλάσσει από τον κόπο να βάλετε πηρουνομάκαρα, κουτάλια κτλ. πάνω σ' αυτό.

Κάτω από τη θέση καθενός από τους συνδυασμένους βρίσκεται ένα συρτάρι με θήκες. Μέσα σ' αυτές βάζετε τα μαχαιριά, τα πιρούνια, τα κουτάλια κλπ. "Αρκεί, λοιπόν, ν' ανοίξη ο καθένας το συρτάρι και να πάρη ό,τι του χρειάζεται χωρίς να περιμένη να του το δώση ή οίκοδόσποινα. "Ετσι, το «στρώσιμο» του τραπεζιού απλοποιείται σημαντικά.

Πρωταθληταί ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Οι πιο περιεργες περιπτώσεις

Πρό 2 ετών, μιά κοπέλλα 25 ετών απ' τη Μελοδούρη, κοιμήθηκε επί 6 μήνες κατά συνέχειαν. Το 1898, μιά νεαρή "Αγγλίδα κοιμήθηκε 11 εβδομάδες. Το έτος 1900, κάποιος Ντέβιντ Μπράουν, αφού δέχθηκε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι, αποκοιμήθηκε και ύπνησε μετά 12 μήνες. Δεκατρία χρόνια αργότερα, ο γυιός του γνωστού "Αγγλου γιατρού Μάν βρέθηκε μιά μέρα κοιμισμένος σ' ένα πεζοδρόμιο κι' εξακολούθησε να κοιμάται ως που πέθανε έπειτα από λίγον καιρό στο νοσοκομείο.

"Όλοι αυτοί ωστόσο δεν μπορούν να συγκριθούν ούτε κατ' ιδείαν με μερικούς... πρωταθλητάς του ύπνου, που έμειναν στις άγκυλες του Μορφεύς επί 10 - 17 χρόνια.

Το 1874, κάποιος "Αμερικανός κτηματίας απ' τη Μιννεζότα ονομαζόμενος Χάρμος, γύρισε ένα βράδυ στο σπίτι του εξαιρετικά κουρασμένος απ' τη δουλειά όλης της ημέρας. Το έπαινε πρωί, εξακολούθησε να κοιμάται. Και χρειάστηκε... 26 ετών ύπνο για να ξεκουραστή! Σ' 8λο αυτό το διάστημα, ύπνουςε μόνο τις ώρες των φαγητών, έτρωγε και ξαναποκοιμόταν. "Ωστόσο, παρ' όλη την κανονική διατροφή του, το βάρος του ελαττώθηκε από 90 κιλά σε 38 μόνον. Το 1900, ύπνησε... αλλά για να κοιμηθῇ πάλι, για πάντα, τον αώνιο ύπνο!

Το 1921, ένας "Αγγλος χωρικός, ηλικίας 75 ετών, έσπασε το πόδι του και τον πήγαν στο νοσοκομείο. "Εκεί αποκοιμήθηκε κι' επί 15 χρόνια - δηλαδή ως ότου πέθανε - κοιμόταν τις 22 ώρες του 24ώρου. Ξύπνουςε μόνο κανονικά για να φάη ή να πιη το τσάι του, αλλά δεν πρόσφερε ποτέ ούτε μιά λέξη.

Στην περίπτωση μιάς δακτυλογράφου απ' το Σικάγο, οι γιατροί δεν ήξεραν πως να τη διατη-

Για την γυναίκα

Μετάξυ ενός παιδιού και ενός τραπεζιού λίγες γυναίκες θα διάλεγαν τον ποινή.

Α. Δουμάς
Οι γυναίκες αφιερώνουν την νεότητά τους στον έρωτα και τα υπράταξ τους στην ευλάβεια. Όταν οι άντρες τις εγκαταλείψουν αποσιμώνται στο Θεό. Ο Θεός είνε ο τελευταίος των φίλων και ο μόνος των οποίων δεν απαρτύν.

Ο Θεός αφού έπλησε τη γυναίκα, σταμάτησε από φόβο μή διαπορή και δεύτερο λάθος.

Σαμφόρ
"Η γυναίκα αποβλακώνει τον άντρα, αλλά κι' αυτή είνε υμώρ που το αποκοιμίζει κανείς με παρυσία της Χελιδός.

Τα πλοήγη κάνουν τη γυναίκα εγωίστρια. Η εγωισμός υπέρη. Η ασκήσις αποκοιμιστική.

Βολταίρος
Τότε μόνον η φύσις δημιουργεί γυναίκες όταν δεν υπορεί να πλάση άντρες.

Αριστοτέλης

ρήσουν στη ζωή, γιατί αυτή δεν ξυπνούςε για να φάη σαν τους προηγουμένους. Στο διάστημα λοιπόν του ύπνου της, που διήρκεσε απ' το 1932 ως το 1937, την έτρεφαν τεχνητά με σωλήνα.

Το ίδιο περίπου σύστημα εφαρμόθηκε για το Νεοϋορκέζο Χέρμα Λέβυ, απ' το 1903 ως το 1913. "Ο Λέβυ ήταν επί πλέον και ύπνοβάτης. Δεν περνούσε λοιπόν ημέρα, χωρίς να σηκωθῇ απ' το κρεβάτι του, κοιμισμένος πάντα, για να κάμη ένα γύρο μέσα στο σπίτι του.

"Ακόμη περιεργότερη ήταν η περίπτωση της Γερμανίδας Γκέζιν Μέγιερ, από ένα χωριό της Βρέμης. Σε ηλικία 16 ετών, η κοπέλλα αυτή έπεσε από ένα κάρρο, χτύπησε άσχημα και κοιμήθηκε κατόπιν επί 3 μήνες. "Όταν ξύπνησε, φαινόταν πιά έντελως καλά και ι φυσιολογική. "Αλλά, μετά 2 χρόνια, ξαναρχισε να κοιμάται επί μακρές χρονικές περιόδους. Τέλος, το 1886, βυθίστηκε σε βαθύ λήθαργο, απ' τον οποίο δεν συνήλθε καθόλου ως τις 15 Νοεμβρίου 1903.

Την ημέρα αυτήν, εξερράγη μιά πυρκαγιά στο χωριό της κι' άρχισαν να χτυπούν οι καμπάνες, δίνοντας το σήμα του κινδύνου. "Η Γκέζιν τις άκουσε στον ύπνο της, ξύπνησε και φώναξε τον πατέρα της και τον αδελφό της. "Όταν πήγαν κοντά της, ρώτησε τον αδελφό της - που ήταν κληρωτός πριν από 17 χρόνια - γιατί δεν φορούσε τη στολή του. Κι' όταν της εξήγησαν ότι είχε μείνει κοιμισμένη επί τόσα χρόνια, απάντησε με έκπληξι:

— Μου φαίνεται πως κοιμήθηκα μόνο μιά νύχτα!...

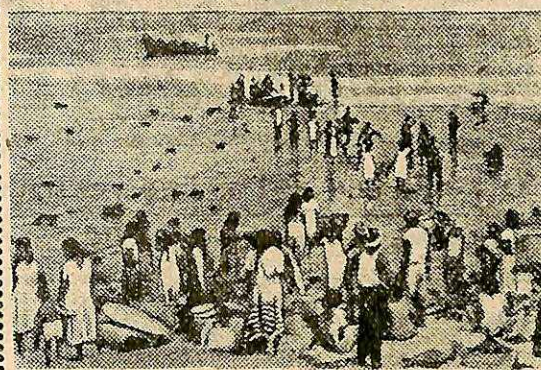
"Ενας δυνατός φόβος έκαμε τη Γαλλίδα Μαργαρίτα Μπουανιενθάλ ν' αποκοιμηθῇ το 1883 και να ύπνηση μετά 20 χρόνια! "Αλλά και τότε άνοιξε τα μάτια της για λίγο μόνον, πρόσφερε μερικές λέξεις και ξανακοιμήθηκε. Μετά 5 μήνες πέθανε, πάντοτε κοιμισμένη.

"Η "Ιταλίδα Μπετίνα Πιέρι αποκοιμήθηκε το 1864, σε ηλικία 15 ετών και συνέχισε τον ύπνο της ως που πέθανε μετά 73 χρόνια. Μόνο κάθε 3 - 4 χρόνια ξυπνούςε για λίγο, με το μυαλό της διαυδέστατο. Λάβαινε μέρος σε οποιαδήποτε συζήτηση κι' έπειτα ξανακοιμόταν. Οι γωρικοί της περιοχής πίστευαν πως είχε θαυματουργούς ιδιότητες κι' έστελναν τους άρρώστους των κατά εκατοντάδες, για να τους γιατρέψη κάθε φορά που ξυπνούςε.

Οι γιατροί δεν έχουν βρή κανένα τρόπο για να ξυπνούν αυτούς τους παθολογικούς κοιμισμένους. Κι' αν άκούη τους τρυπήσι κανείς με καρφίτσες, εξακολουθούν να κοιμούνται, σαν να μην αισθάνονται καθόλου τον πόνο απ' τα τσιμπήματα.

"ΜΙΣ ΝΙΟΥ - ΛΟΥΚ"

Να και μιά ακόμη "Μισ" που έρχεται να συμπληρώση τη συλλογή: η δε σπονίσις Μανίτυ Σιστόν 18 ετών έξελέγη "Μισ Νιού - Λούκ", σ' ένα διαγωνισμό του Μουλέν - Ρουζ. "Ενας γενειοφόρος θαυμαστής της συγκρίρει, μ' ένα ιπποτικό φίλι στο μάνουλο...

ΠΟΥΘΕΝΑ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΑΡΕΣΕΙ...

Το νησί Ρονγκερκ, όπου είχαν μεταφερθῇ οι κάτοικοι του Μπικίνι, απέδειξε ακατάλληλο κι' άφελό. "Αφού λοιπόν δοκίμασαν κι' άλλο ένα που δεν τους άρεσε επίσης οι Ιθαγενείς αποβίβαστηκαν, τέλος, στο νησί Κίλι όπου έλπιζον να ξαναβρουν το χαμένο τους παράδεισο.

ΤΑ... ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΠΟΥΛΙΑ

Στο "Χορό των Πουλιών" που διοργανώθηκε σ' ένα "Γαρίνο μέγαρο, όλοι φορούσαν μάσκες ή κομμάτια που θυμίζαν ένα είδος πουλιού όπως π.χ. αυτός ο καθαλλίος - κόρακας άναμνος σε δυο ντάμες που παριστάνουν θηλυκό αετό και φασιάνο.

ΚΑΙΝΕ ΤΑ ΛΕΟΤΑ!

Τα παλιά χορτονομαστα των 100 μάσκων αποτελούν σήμερα ένα πρόχειρο... και φτηνό χορτί για ν' αναβούν οι Γερμανοί το τοιγάρο τους!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΥΣ

Ο κοκκίτης και η θεραπεία του

Τα συμπτώματα της νόσου και το τριδύναμον έμβολιο

Αφού ανακαλύφθηκε το προληπτικό έμβολιο κατά του κοκκίτου, ελαττώνεται συνεχώς ο αριθμός των κρουσμάτων του. Ωστόσο, εξακολουθεί ακόμη αυτή η αρρώστια να σκοτώνει κάθε χρόνο αρκετά παιδιά. Ιδίως σε βρέφη κάτω του ενός έτους, η θνησιμότητα είναι πολύ μεγαλύτερη: φτάνει τα 35% των περιπτώσεων. Οφείλονται δε συχνά σε βρογχοπνευμονία, που εμφανίζεται ως επιπλοκή του κοκκίτου.

Κι όμως, μπορεί σήμερα κάθε παιδί να αποφύγει τον κοκκίτη. Το αντικοκκίτιο έμβολιο φέρνει άριστα προληπτικά αποτελέσματα. Γίνεται σε 2-3 ένεσεις. Μπορεί να συνδυασθεί με αντιδιφθεριτικό και αντιτετανικό έμβολιο, ούτως ώστε να εξασφαλισθεί το παιδί κι από τις τρεις αυτές επικίνδυνες ασθένειες συγχρόνως. Το τριδύναμο αυτό έμβολιο πρέπει να γίνεται όταν το βρέφος είναι 8 μηνών περίπου. Αν ωστόσο υπάρχει επιδημία κοκκίτου, ο γιατρός μπορεί να συστήσει να γίνει ενωρίτερα αντικοκκίτιο μόνον έμβολιο (μεταξύ του τρίτου και του έκτου μηνός). Πάντως, δεν επιτρέπεται να γίνει το παιδί 1 έτους, χωρίς να έχει ακόμη εμβολιασθεί κατά του κοκκίτου.

Είπε λανθασμένη η ιδέα που έχουν μερικές μητέρες ότι μπορεί να υποφέρει ή να πάθει κάτι το βρέφος από το έμβολιο. Δεν υπάρχει κανείς απόλυτος κίνδυνος στη χρησιμοποίησή του.

Ο κοκκίτης προσβάλλει τις μεμβράνες της μήτρας, του λαιμού και του στομάχου και μεταδίδεται από παιδί σε παιδί με τα σταγονίδια που τινάζονται στον αέρα όταν ο μικρός άρρωστος βήχει ή φταρνίζεται. Μπορεί επίσης να μεταδοθεί κάποτε από μολυσμένα ποτήρια, σκεύη φαγητού, πετσέτες, μαχαιλά, κλπ.

Μετά τη μόλυνση, ακολουθεί μια περίοδος «έκπωσης» 10-21 ημερών, κατά την οποία τα μικρόβια πολλαπλασιάζονται, αλλά δεν εκδηλώνονται ακόμη.

Λίγες μέρες πριν αρχίσει ο βήχας, το παιδί μπορεί να εμφανίσει συμπτώματα κοινού ρινολογήματος (συναχί, πονόλαιμο, φταρνίσματα). Η περίοδος αυτή είναι η πιο επικίνδυνη από άποψης μεταδόσεως της ασθένειας. Όταν λοιπόν υπάρχει επιδημία κοκκίτου, κάθε μητέρα πρέπει να παρακολουθεί άγρυπνα το παιδί της και να το απομονώσει αμέσως μόλις παρουσιάσει κάποια συμπτώματα, για να μη μεταδώσει την ασθένεια και σε άλλα παιδιά.

Το πρώτο ξεχωριστό σύμπτωμα του κοκκίτου είναι ένας ερεος και δυνατός βήχας, που προτερεί διαρκώς τις πρώτες ημέρες γίνεται δε ιδιαίτερα ενόχλητικός τη νύχτα. Μπορεί να συνοδεύεται από πονόλαιμο και πυρετό.

Όσο προχωρεί η ασθένεια, ο βήχας γίνεται δυνατότερος και πιο παρατεταμένος. Στις ήπιες περιπτώσεις, το παιδί παθαίνει 5-6 κρίσεις βήχους κάθε μέρα. Στις σοβαρότερες όμως, ο αριθμός των κρίσεων είναι πολύ μεγαλύτερος.

Συνήθως ο βήχας τελειώνει μ' ένα είδος λυγμού, γιατί οι βρόγχοι φράσσονται από βλέννες και το παιδί δυσκολεύεται να αναπνεύσει. Συχνά, ο δυνατός βήχας προκαλεί έμετο. Αλλά, πάλι, το παιδί βγαίνει με το βήχα μεγάλες ποσότητες μολυσμένης βλέννης.

Ο βήχας διαρκεί συνήθως επί 3 βδομάδες, σε πολλές όμως περιπτώσεις συνεχίζεται, λιγώτερο, δυνατός, επί μακρό χρονικό διάστημα.

Στην περίοδο της αναρρώσεως, το παιδί κινδυνεύει να πάθει διάφορες άλλες αναπνευστικές ασθένειες, π.χ. γρίπη ή πνευμονία, γιατί ο οργανισμός του έχει εξαντληθεί από τη συνεχή βήχα. Χρειάζεται λοιπόν μεγάλη προσήλωση από την κόπωση κι από το κρύο.

Όσο διαρκεί ο πυρετός, το παιδί πρέπει να μένει στο κρεβάτι, αλλά κι όταν είναι πια άπυρετο και σθεναρό, χρειάζεται ανάπαυση, περισσότερη από την κανονική. Δεν θα ξαναπάει στο σχολείο, αν δεν το εγκρίνει ο γιατρός.

Στο διάστημα της ανρώσεως, η μητέρα μπορεί να ανακουφιστεί αρκετά το παιδί και να ελαττώσει σημαντικά τις συνέπειες.

Τα καθαρά κλινικοεπεκταστικά και νυχτικά συντελούν στην άνεση του μικρού άρρωστου. Η μητέρα θα πλένει καθημερινώς το παιδί με σφουγγάρι — ή θα του κάνει μπάνιο, αν το επιτρέπει ο γιατρός — προσεχώς όμως να μη κρυολογήσει.

Η άσπιρνη, στη δόση που θα ορίσει ο γιατρός, λιγοστεύει τον πυρετό και φέρνει μια γενική χαλάρωση. Μπορούν επίσης να χορηγηθούν καταπραυντικά για το βήχα.

Οι σπασμοί του βήχους χειροτερεύουν, όταν υπάρχει νευρική υπερένταση. Πρέπει λοιπόν να επιδιώκει η μητέρα να διατηρούνται χαλαρά τα νεύρα του παιδιού. Σε περίπτωση μικρού βρέφους, οφείλει να μένει ή ίδια ήρεμη, για να μη μεταδίδεται η νευρικότητά της στο παιδί. Προκειμένου για μεγαλύτερο παιδί, το διασκεδάσει διαβάζοντάς του ένα ευχάριστο βιβλίο ή του υποδεικνύει παιχνίδια που θα το απασχολήσουν επί πολλήν ώρα, χωρίς να το κουράσουν ή να το εξαντλήσουν.

Η διαίτα θάνα όσο το δυνατόν τονωτικότερη. Όσο διαρκεί ο βήχας, το παιδί θα τρώει πράγματα ελαφρά και θρεπτικά: σούπες, γάλα, αυγά βρασμένα μελάτα, ζυμαρικά, κλπ.

Αν ο βήχας ακολουθείται από έμετο, η μητέρα θα προσπαθήσει να πείσει το μικρό άρρωστο να παίρνει αμέσως κατόπιν λίγη τροφή, για να αναπληρώσει αυτήν που έδωσε.

Όταν ο βήχας επιμένει, ο γιατρός μπορεί να συστήσει βιταμίνες, για την ταχύτερη αποθεραπεία και ανάρρωση.

Ο «ηλεκτρονικός πνεύμων»

Ο «χαλυδίνος πνεύμων» είναι, ως γνωστόν, μια ογκώδης συσκευή, που εξασφαλίζει την αναπνοή σε περιπτώσεις βλάβης των αναπνευστικών μυών και νευρών από πολιομυελίτιδα ή άλλες ασθένειες. Τώρα λοιπόν ενδέχεται να αντικατασταθεί από μια άλλη μικρότερη και πιο άνετη με διατάξεις ενός επιτραπέζιου ραδιοφώνου. Η νέα αυτή συσκευή ονομάστηκε «ηλεκτρονικός πνεύμων». Ένα μικρό ηλεκτρόδιο της εισάγεται από μια τομή του λαιμού και συνδέεται με το «φρενικό» νευρικό. Το ηλεκτρικό ρεύμα που διοχετεύεται έτσι διενεργεί το νεύρο κατά κανονικά χρονικά διαστήματα με το ρυθμό της αναπνοής, κι οι έρεθισμοι αυτοί προκαλούν κινήσεις των μυών του στήθους, για την εισπνοή και την εκπνοή.

Το μυαλό δεν γερνάει

Όπως βεβαιώνει ο δόκτωρ Άλμπερτ Γουίγκανς, ένα νέο βιβλίο του το μυαλό δεν γερνάει ποτέ. Ένας γέρος 70 ή 80 ετών έχει την ίδια ικανότητα σκέψης την ίδια αποφασιστικότητα φαντασία και δημιουργικότητα όπως ένας νέος 25 ετών. Η ιδέα ότι οι πνευματικές ικανότητες αρχίζουν να ελαττώνονται, αφού φθάσουν στο κατακόρυφο, οφείλεται στο

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ο βασιλεύς της Αγγλίας έπαθε, ως γνωστόν, έμφραξη των αρτηριών της δεξιάς κήλης και κινδύνεψε να χάσει το πόδι του. Η εικόνα μας παρουσιάζει το άρρωστο πόδι όπως φαινόταν στην ακτινοσκόπηση. Στο σημείο που σημειώνονται με σταυρούς απεφράχθηκαν οι αρτηρίες από θρόμβους αίματος.

γεγονός ότι λιγοστεύει με τα χρόνια η ταχύτητα της σκέψης. Η δύναμη όμως του μυαλού μένει πάντα αμετάβλητη. Μ' άλλα λόγια οι ηλικιωμένοι μπορούν να κάνουν την ίδια πνευματική εργασία με τους νέους, αλλά χρειάζονται περισσότερο ώρα.

Ένας άλλος ειδικός ο δόκτωρ Λόρς υπολογίζει την ελάττωση της ταχύτητας της σκέψης σε 1 τοίς 100 το χρόνο, από τα 25 ως τα 45. Συνεπώς ένας άντρας 45 ετών μπορεί να ακολουθήσει με οποιοδήποτε θέμα όπως κι ένας νέος 25 ετών, αλλά θα το τελειώσει σε 20% περισσότερο χρονικό διάστημα.

20.000 «τεχνητά» παιδιά

Σύμφωνα με μια πρόσφατη στατιστική, υπάρχουν αυτή τη στιγμή 20.000 περίπου «τεχνητά» παιδιά, που γεννήθηκαν δηλαδή με τεχνητή γονιμοποίηση. Αλλά, σε περίπτωση διαζυγίου, οι ποινών ανήκουν τα παιδιά αυτά; Και ο θετός πατέρας των υποχρεούται στην πληρωμή διατροφής; Το πρόβλημα απασχολεί τελευταία τους Αμερικανούς δικαστές. Αλλά οι αποφάσεις που εξέδωσαν δεν συμφωνούν μεταξύ τους. Έτσι, άλλοι δικαστές απεφάνθησαν ότι πρέπει να εφαρμόσθουν και στα «τεχνητά» παιδιά, οι διατάξεις που ισχύουν και για τα φυσικά.

Άλλοι όμως, υποστήριξαν στις αποφάσεις των, ότι τα «τεχνητά» παιδιά ανήκουν μόνον στη μητέρα, ακόμη κι στην περίπτωση που συνεληφθούν με τη συγκατάθεση του συζύγου της. Τέλος προκειμένου για το ζήτημα της διατροφής, οι Αμερικανοί δικαστές έχουν τη γνώμη ότι ο πατέρας υποχρεούται στην καταβολή της μόνον αν η τεχνητή γονιμοποίηση έγινε με τη ρητή συγκατάθεσή του που πρέπει να αποδεικνύεται ή έγγραφως ή με αξιοπίστους μαρτυρίες.

Οι διάφορες μορφές ΤΟΥ ΙΚΤΕΡΟΥ

Τα διάφορα αίτια που τον προκαλούν

Με το όνομα του ικτέρου αποκαλούμε συνήθως ένα σύνολο συμπτωμάτων, που προδίδουν μια βλάβη διαταραχή των αιμοποιητικών λειτουργιών του οργανισμού και που μπορεί να οφείλονται σε ποικιλότατες αιτίες.

Για το λόγο αυτό, ο ικτέρος παρουσιάζεται με πολλές μορφές. Το κοινό χαρακτηριστικό όλων είναι η παρουσία σε μεγάλο βαθμό χολικών στοιχείων μέσα στο αίμα.

Η παρουσία αυτών των στοιχείων μπορεί να οφείλεται:

1) Στο ότι η πλεονάζουσα ποσότητα χολής δεν αποβάλλεται κανονικά από τα έντερα λόγω της παρουσίας ενός μόνιμου ή παροδικού εμπόδιου σταύς αγωγούς, από τους οποίους γίνεται η διοχέτευση της στον εντερικό σωλήνα.

2) Σε βλάβη του ήπατος συνεπεία μολυσματικής ασθένειας. Στις περιπτώσεις αυτές, η παραγόμενη ποσότητα χολής είναι υπερβολική και γι' αυτό η απόβολή της πλεονάζουσας ποσότητας δεν καθίσταται δυνατή. Οι μολυσματικές ασθένειες που μπορούν να προκαλέσουν δευτεροπαθώς την εμφάνιση ικτέρου είναι ο τυφοειδής πυρετός, η χολέρα, το ερυσίτελας, οι ελδοειές πυρετοί, η πνευμονία, η σύφιλις κλπ.

Υπάρχει, όμως και μία άλλη μορφή ικτέρου. Είναι ο καλούμενος αιμολυτικός, που οφείλεται σε ένα φαινόμενο αιμόλυσης του αίματος ή των ιστών.

Οι αιμολυτικοί ικτέροι εμφανίζονται ως συνέπεια διαφόρων λοιμωδών νόσων. Μπορούν επίσης να προκληθούν από δηλητηριάσεις, χωρίς στις αιμολυτικές ιδιότητες που έχουν ωρισμένες ουσίες, όπως είναι το χλωρίστον κάλιο, το άρσενικό, τον υδρογόνο κλπ.

Οι ικτέροι αυτής της μορφής εμφανίζονται πολλές φορές σαν ασθένειες οικογενειακές και υπάρχουν στο άτομο εκ γενετής. Η θεραπεία τους είναι δύσκολη, και προβληματική. Συνήστερα, συνεχίζονται επί πολλές γενεές και αποτελούν μάλιστα για μία οικογένεια.

Αντίθετα, σε περιπτώσεις αιμολυτικών ικτέρων που οφείλονται σε λοιμώδη νοσήματα, δηλητηριάσεις κλπ. η θεραπεία επέρχεται ταχέως και συνήστερα είναι οριστική. Στις μορφές αυτές του ικτέρου, ο σίδηρος αποδίδει άριστα αποτελέσματα.

Κατά την άρρωστη περίοδο της ασθένειας, ενδείκνυται η απόλυτη γαλακτική διαίτα. Αν το γάλα δεν γίνεται εύχεως ανεκτό από τον οργανισμό, μπορεί να αντικατασταθεί με γάλα (με ζάχαρη ή χωρίς ζάχαρη) ή με ζωμό χορτών.

Η ανάρρωση από τον ικτέρα είναι εξαιρετικά βραδεία και ο κίνδυνος υποτροπών υπάρχει πάντοτε. Η γαλακτοφυτική διαίτα με ελαφρή χρήση κρέατος πρέπει να εξακολουθήσει επί μακρό χρονικό διάστημα. Η εμάρτυση στην κανονική διαίτα πρέπει να γίνεται με μεγάλη επιμέλεια, μόλις όταν εξαφανιστούν τα συμπτώματα.

νισθούν τελείως όλα τα συμπτώματα.

Όταν ο ικτέρος οφείλεται σε χολολιθίαση, η διαίτα του ασθενούς πρέπει να είναι επίσης αυστηρότατη.

Οι επιτρεπόμενες τροφές στην περίπτωση αυτή είναι:

Γάλα χωρίς κρέμα, νωπό βούτυρο, χορτόσουλτες, καθώς και σούπες με ρύζι, σιμιγδάλι ή ταπίοκα, ψάρια αδύνατα και κατά προτίμηση ψητά, λευκά κρέατα (μοσχάρι, πουλερικά, αρνί), ψητά, βραστά ή της σχάρας, σιταριστό ψωμί, πατάτες, γογγύλια, ραπανάκια, μαρούλια, σπανάκια, σπαργάνια, αγγινάρες, κάρδαμος, ασπράδι αυγού, νωπά τυριά, κομπόσσες.

Αντίθετα, απαγορεύονται:

Τα όρ-νι, έδρ γενικά, τα κρεμμύλα, τα κουνουπιά, τα μπιζέλια, οι σολάτες, τα μπαχαρικά, το συνθιγμένο γάλα, το βούτυρο του φαγητού, τα παχεία και λιπαρά ψάρια, τα θαλασσινά, ο άστακος, οι γαρίδες, το μυαλό, το σπένι, οι πάπιες, οι χήνες, οι αντραδες και γενικά τα φαγητά με σάλτσες, οι κροκοί των αυγών, τα παλιά τυριά, τα γλυκίσματα με κρέμες.

Ο ασθενής πρέπει να τρώει άργα και να μασάει κανονικά. Είναι προτιμώτερο να γίνονται 4-5 μέτρια γεύματα την ημέρα. Στο τέλος κάθε γεύματος, είναι απαραίτητο ένα ζεστό ρόφημα (χαμομήλι, τιλίλο, κλπ.).

Ο ικτέρος εμφανίζεται κάποτε με μορφή εξαιρετικά βαρείας και συνοδεύεται από συμφορητικά φαινόμενα, αιμόρραγιες, ισχυρούς πόνους στην περιοχή του ήπατος, νευρικές διαταραχές κλπ.

Παλαιότερα, σε περιπτώσεις ικτέρου βαρείας μορφής κατέφευγαν στην χολοκυστεκτομία. Η εγχείρηση αυτή εγκατελείφθηκε σήμερα, γιατί τα αποτελέσματα που απέδωσε δεν ήταν ικανοποιητικά.

Η θεραπεία του ικτέρου απαιτεί υπομονή και αυστηρή προσήλωση στις συστάσεις και τις απαγορεύσεις του ιατρού. Η παραμικρή παρεκτροπή μπορεί να μεταβάλει την ασθένεια σε χρόνια και δυσίατη.

Εκτός των διαιτητικών απαγορεύσεων που σημειώσαμε ανωτέρω, οι ασθενείς πρέπει να αποφεύγουν τα παρατεταμένα ταξίδια με σιδηρόδρομο ή αυτοκίνητο. Τα βίαια σπορ αντενδείκνυνται επίσης. Οι ασθενείς πρέπει να αποφεύγουν, τέλος, εφ' όσον αυτό είναι δυνατόν, και την παραμονή κοντά στη θάλασσα.

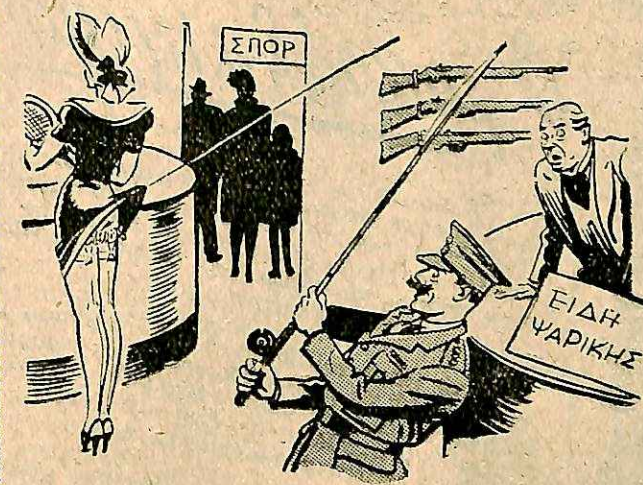
Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

Ο χειρουργός χειρουργός

Οι χειρουργοί δεν πρέπει να κόβουν τα μαλλιά τους την παραμονή ή την προπαραμονή μιας εγχείρησης. Αλλιώς οι μικρές κομμένες τρίχες μπορεί να μολύνουν την ατμόσφαιρα του χειρουργείου με τα μικρόβιά τους.

Αυτός της γνώμης είναι ο Αμερικανός δόκτωρ Κούλμπεργκ, ο οποίος περιγράφει μάλιστα το έπος περσών. Μια φορά αφού έκοψε τα μαλλιά του, ένας χειρουργός φώρεσε τον άσπρο σκούφο του και τινάζει κατάπιν ελίσσας το ξεσκέπαστο μέρος του κεφαλιού του πάνω από ένα άσπρο χαρτί. Στο χαρτί λοιπόν αυτό μέτρησε με το μικροσκόπιο 207 μικρές τρίχες, που είχαν επάνω τους πλάκες από μικρόβια.

Γελωτοθεραπεία

— Δεν επιτρέπεται, κύριε, η δοκιμή μέσα στο κατόστημα! —

— Όταν τον παντρευτώ, θα μ' αγαπάει περισσότερο. Τρελλάνεται για τις παντρεμένες! —

— Ευτυχώς που ο φίλος της ήταν βιολαττής και όχι πια-νίστας! —